அண்ணாவின் நாடகங்கள் -2
(வேலைக்காரி & கண்ணாயிரத்தின் உலகம்!)
டாக்டர் சி. என். அண்ணாதுரை

Tamil Plays - 2
(vElaikkAri & kaNNAyirattin ulakam)
by cA.na. aNNaturai (aRinjar aNNA)
In tamil script, unicode/utf-8 format

Acknowledgements:
Our Sincere thanks go to the Tamil Digital Library /Tamil Virtual Academy for providing a scanned image/PDF of this work.
The e-text has been generated using Google OCR online tool and subsequent correction of the output file.
Preparation of HTML and PDF versions: Dr. K. Kalyanasundaram, Lausanne, Switzerland.

© Project Madurai, 1998-2020.
Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet.
Details of Project Madurai are available at the website
https://www.projectmadurai.org/
You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

அண்ணாவின் நாடகங்கள் (2)
அறிஞர் அண்ணா (கா. ந. அண்ணாதுரை)

Source:
அண்ணாவின் நாடகங்கள்
டாக்டர் சி. என். அண்ணாதுரை, M.A.
பரிமளம் பதிப்பகம் 9, அவின்யு ரோடு, சென்னை-34
முதல் பதிப்பு ஆகஸ்டு, 1971
விலை ரூ.10/
"தமிழ்நாடு சங்கீத நாடக சங்கத்தின் நிதி உதவியுடன் வெளியிடப்பட்டது "
மத்திய கூட்டுறவு அச்சகம், சென்னை-2
உரிமை : பரிமளம் பதிப்பகம்

பொருளடக்கம்

1. வேலைக்காரி 2. கண்ணாயிரத்தின் உலகம்!

----

1. வேலைக்காரி

வேதாசல முதலியார் - வட்டியூர் ஜமீன்தார்
சரசா - வேதாசல முதலியாரின் மகள்
மூர்த்தி - வேதாசல முதலியாரின் மகன்
அமிர்தம் - வேலைக்காரி
சொக்கன் - வேலைக்காரன்
முருகேசன் - அமிர்தத்தின் தந்தை
சுந்தரம் பிள்ளை - அவ்வூரில் வாழ்பவர்
ஆனந்தன் - சுந்தரம் பிள்ளையின் மகன்
மணி - ஆனந்தனின் நண்பன்

காட்சி 1
இடம் : வேதாசல முதலியார் வீடு.
இருப்போர் : வேதாசல முதலியார், சொக்கன்.

வேதாசல முதலியார் : காளி, மகமாயி, லோக மாதா , டேய் சொக்கா கொண்டு வாடா தாயுமானவரை. இது என்னடா பார்சல்?

சொக்கன் : இதுங்களா, நம்ம சரசாம்மா மாதர் சங்கத்திலே டான்ஸ் ஆடப்-போகிறாங்களில்ல ....

வே: கதையை வளர்க்காதேடா விஷயத்தை சொல்லு.

சொ : அதுதானுங்க அந்த டான்ஸுக்கு வேண்டிய உடைகள் எல்லாம் தச்சு வந்திருக்குதுங்க.

வே: இவ்வளவுமா? சொ: இன்னும் ஒரு பார்சல் வரவேண்டியதிருக்குங்க.

வே: இவ்வளவுக்கும் பணம். சொ: அதெல்லாம் நேத்திக்கே கொடுத்தாச்சுங்க.

வே : அடபாவி .... அமிர்தம், சரசா இருக்கிறாளா, அவளைக் கூப்பிடு, காபி சாப்பிட்டாச்சுதா அவன்.

அமிர்தம் : அவரையும் கூப்பிடட்டுங்களா?

வே : சீ, அதிகப் பிரசங்கி ஒன்று சொன்னா ஒன்பது கேள்வியா? போ போய் சரசாவைக் கூப்பிட்டு வா.

காட்சி 2
இடம் : வேதாசல முதலியார் வீடு.
இருப்போர் : சரசா, அமிர்தம், மூர்த்தி.
[அமிர்தம் போகிறபோது, சரசா எதிரே வருகிறாள்.]

சரசா : என்னடி ஓட்டமும் ஒய்யாரமும்.

அமிர்தம் : ஒன்றுமில்லேம்மா எஜமான்.........

சரசா : இப்படி புள்ளி மான் போல் துள்ளிக்கிட்டு வரச் சொன்னாரா?........

அமிர்தம் : இல்லை. உங்களை கூப்பிட்டு வரச் சொன்னாரு .

சரசா : இதுக்குத்தானா இவ்வளவு கும்மலாட்டம். அமிர்தம் நானுந்தான் பார்த்துக்கிட்டே வர்ரேன். ஒரு வேலைக்காரிக்கு வேண்டிய அடக்கம், ஒடுக்கம், மட்டு மரியாதை ஒன்றுமே உன் கிட்டே கிடையாது.

(சரசா சகோதரன் மூர்த்தி வருகிறான்.)
மூர்த்தி : சரசா , எப்போ பார்த்தாலும் எரிஞ்சி எரிஞ்சி விழுகிறேயே. கொஞ்சம் சாந்தமாகத்தான் பேசேன்.

சரசா : ஆமா, நான் எரிஞ்சி விழுறேன். அதை அணைக்கிற துக்கு இவர் வந்துட்டார் பயர் இன்சின் Fire Engine) மூர்த்தி சம்பந்தம் இல்லாத விஷயத்தில் நீ தலையிடாதே.
[சரசா போகிறாள்.]
மூர்த்தி : அமிர்தம் இதையெல்லாம் மனசிலே போட்டுக் கொள்ளாதே. போய் வேலையைக் கவனி. உம்...

காட்சி 3
இடம் : வேதாசல முதலியார் வீடு.
இருப்போர்: சரசா, வேதாசல முதலியார், சொக்கன்.

சரசா : அப்பா கூப்பிட்டிங்களாமே!

வே : ஆமாம் அம்மா, நீ, தர்மத்துக்கும் பண்டுக்கும் ஆடறது சரி. நம்ப பணம் பாழாகாமல் பார்த்துக்கோ . நீ , ஏதோ மாதர் சங்கத்திலே என்னமோ டான்ஸாமே.

சரசா : ஆமாப்பா. வே: இந்த டிரஸ்க்கெல்லாம் வேண்டிய பணம்? சரசா : சங்கத்திலே வாங்கிப் போடுறேனப்பா!

வே : ஆமம்மா, சொக்கா , எவ்வளவு பில் ஆவுது பணம். சொ : அது இருக்குங்க, 300 ரூபாய்க்கு மேலே.

வே : அதென்னடா மேலேயும், கீழேயும், கரைக்டா சொல்லுடா கழுதை!

சொ: 300 ரூபாயும், 3 அணாவும் ஆகுதுங்க. வே: அதை வாங்கி கொடுத்து விடம்மா சங்கத்திலே. சரசா : ஆகட்டுமப்பா.

வே : சரசா, காப்பிச் செலவு, வண்டிச் சிலவு அது இது யென்று கூட ஆகியிருக்கும் எல்லாம் சேர்த்து, 400 ரூபாயாக வாங்கி கொடுத்து விடு.

சரசா : சரியப்பா. அப்படியே வாங்கிப் பெடரம்பா!

சொ: அம்மா இன்றைக்கு கிடைக்கிறது சந்தேகம் என்று அந்த தையற்காரன் இழுத்தாற்போல சொன்னான். அதனாலே அவனுக்கு ஒரு பத்து ரூபாயைக் கொடுத்து தனியாக கவனிச்சேன். அதையும் ....

சர : பதினைந்தாக வாங்கிக்கொள் சொக்கா.
[சரசா போகிறாள்.]

வே: சொக்கா , வந்து தாடா புத்தி? சொ : என்னங்க?

வே : வந்ததாடா புத்தி என்று கேட்டேன். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு பணம் சேர்க்கிறேனே, அதைப் பற்றி உனக்கு கொஞ்சமாவது அக்கரை இருக்குதாடா .

சொ : பண விஷயமுன்னா நான் லேசிலே விடறதில்லீங்க.

வே : பேச்சுக்கு குறைச்சலில்லடா உன் கிட்டே, பணம் கொடுத்து பத்து மாசம் ஆகுதே. அந்த சுந்தரம் பிள்ளை தர வேண்டிய பாக்கி என்னாச்சு?

சொ : பணம் வர வழியைக் காணுமுங்க, அதனாலே அரஸ்ட்டுக்கு ஏற்பாடு பண்ணிவிட்டேனுங்க.

வே : அதைப் பற்றி அவனுக்கென்னடா! அங்கே போய் சொஸ்தமாக உட்கார்ந்து தின்பான். சாப்பாட்டுக்கு படி நானில்லடா கட்டணுங்க.

சொ : அப்படி யில்லீங்க, அவன் ரொம்பவும் மானஸ்தன் அரஸ்டு என்று சொன்னா.......

வே: சரி போதும்டா. அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு யெல்லாம் செய். ஓட்டத்தில் ஓடு. முதல்ல அதைக் கவனி...

வே: (தனக்குள்) திருட்டுப் பசங்க. நம்ம பணத்தையும் வாங்கிட்டு பிராணனையும் வாங்குகிறானுங்க. டேய் சொக்கா இருடா நானும் வாரேன். இந்த பயலை பிடித்து ஜெயிலிலே தள்ளினாத்தான் மற்ற கடன்காரப் பயல்களுக்குப் புத்தி வரும்.

காட்சி 4

இடம் : சுந்தரம் பிள்ளையின் வீடு.
இருப்போர் : சுந்தரம் பிள்ளை, வேதாசல முதலியார். சொக்கன்.

சுந்தரம் பிள்ளை : வேண்டாமுங்க. ஜெயிலிலே மட்டும் தள்ளாதீங்க. எவ்வளவோ வேதனையை அனுபவிச்சியிருக் கிறேன். இழிவான பெயர் மட்டும் ஏற்பட்டதில்லீங்க. ஜெயிலுக்குப் போனா ஆயுள் பூராவும் பழிப்பாங்க , ஐயா ஏழை மீது கொஞ்சம் இரக்கம் காட்டுங்க.

வே : டேய்! சொக்கா, இழுத்துப் பூட்டுடா கதவை. இந்த நாயை தெரு வழியாக இழுத்துக்கொண்டு போகச் சொல்லு ஜெயிலுக்கு .

சுந்: ஐயா வேண்டாமுங்க. இதை என்னாலே தாங்க முடியாதுங்க, நினைத்தாலே மனம் பதறுதுங்க.

வே : பதறுதடா உன் மனசு. உன்னைப்போல திருட்டுப் பசங்க என் பணத்தை எடுத்து மோசம் செய்யும் போது மட்டும் என் மனசு குளிருதோ, போடா போக்கத்தவனே, வாங்கின கடனைக் கொடுக்க வழியில்லையினா, குளத்திலே குட்டையிலே விழுந்து சாகிறது தானே.

சுந்: ஐயா கொஞ்சம் பொறுங்க. உங்க கடனை இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் பைசல் செய்து விடுகிறேன்.
(சுந்தரம் பிள்ளை உள்ளே போய் மரக் கிளையில் பிணமாகத் தொங்குகிறார்.)

காட்சி 5

இடம் : காளி கோயிலின் பாதை.
இருப்போர் : சுந்தரம் பிள்ளையின் மகன் ஆனந்தன். ஆனந்தனின் நண்பன் மணி.
[சுந்தரம் பிள்ளை மகன் ஆனந்தன் அயலூரிலிருந்து வருகிறான் ; வழியில் பழைய நண்பன் மணியைச் சந்திக்கிறான்.]

மணி : இடியட்! யாரப்பா நீ? கண்ணு தெரியலை? அடே நீ சுந்தரம் பிள்ளை மகன் ஆனந்தனில்லே.

ஆனந்: ஆமா........ மணி நான் தாம்பா மணி ஆனந்: அடடா, மணி சௌக்கியமா?

மணி : சௌக்கியமாய் இருக்கிறேன்.

ஆனந்: மணி என்னை யாருமே அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியாதென்றில்லே நினைச்சேன்.

மணி : ஆமப்பா நான் கூட முதல்லே உன்னைப் பார்த்ததும் எவனோ ஒருத்தன் சாமிக்கு பிரார்த்தனை பண்ணப் போகிறவன் போல் இருக்கு என்று நினைத்தேன், பார்த்தால் நீ.

ஆனந் : ஆமாம். மணி ஒரு வகையில் பிரார்த்தனை செலுத்துபவன் போலத்தான் வந்திருக்கிறேன். எங்காப்பாவைப் பார்த்து ... மணி எங்கப்பா சௌக்கியமா இருக்கிறாரா?

மணி : சௌக்கியமா இருக்கிறார். வா போகலாம். ஆமாம் எவ்வளவு பணம் கொண்டு வந்திருக்கிறே.

ஆனந்: மணி, 200 ரூபாய் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.

மணி : அடப்பாவி! அயலூருக்குப் போய் 200 ரூபாய்தான் கொண்டு வந்தாயா?

ஆனந்: உனக்கு கேலியாக இருக்கு மணி. தேயிலைத் தோட்டத்திலே இரவும், பகலும் கஷ்டப்பட்டு ஒரு வேளைச் சாப்பிட்டு மீத்தின பணமப்பா இது. இதைக் கொண்டு அப்பாவுக்கு ஒரு கடை கண்ணி வைத்துக் கொடுக்கவேண்டு மென்று ஆசையோடு வந்தேன். மணி உனக்குத் தெரியுமே அப்பாவுக்கு தள்ளாத வயசு, அவர் எனக்காக எவ்வளவு கஷ்டப் பட்டவர்.

மணி : எப்படியாவது வந்து சேர்ந்தாயே அதுவே போதும். உங்கப்பாவுக்கு உன்னைப் பார்த்தாலே போதும்; இந்த 200 ரூபாயும் இரண்டு லட்சம் என்று எண்ணி சந்தோஷப்படுவார்.

ஆனந்: தடையென்ன மணி? தெருக்கோடியிலே எங்கப்பா என்னை பார்த்ததும், வாடா ஆனந்தா என்பார். அழைப்பதைக் கேட்டதும் நான் இந்த பத்து வருஷ காலம் கஷ்டப்பட்ட தெல்லாம் பஞ்சாப் பறந்து விடும் மணி. சரி போகலாமா?

மணி : போகலாம்.

ஆனந்: (வரும் வழியில்) உனக்கென்னப்பா வேலை. மணி : எங்கேயாவது வேலை கிடைக்கிறதா, இல்லையா என்று சுற்றிப் பார்ப்பதுதான் என் வேலை?

ஆனந் : எங்கேயோ படிக்கணுமென்று சொன்னியே. மணி : ஓ படித்தாச்சே , படித்து டிகிரியும் வாங்கியாச்சே

ஆனந்: எந்த காலேஜில்? மணி : நான் படித்தது, இந்த பரந்த உலகத்திலே வாங்கின டிகிரி போலீஸில் கேடி.

ஆனந்: ரெம்ப நல்லவனாச்சே நீ.

மணி : நல்லவந்தான். யார் இல்லையென்று சொன்னாங்க. நல்லவனுக்குத்தான் இந்த பொல்லாத உலகில் நாணயமாக பிழைக்க வழியில்லையே வா.
(வழியில் காளிகோவிலைக் கண்டு வணங்குகிறான்.)
ஆனந்: காளி மகமாயி, மகேஸ்வரி இத்தனை வருஷத்துக் குப் பிறகு அப்பாவை பார்க்க முடிஞ்சுதே அது உன் கிருபை பக்கத்தில் இருந்த ஒருவர் : மகா சக்தி வாய்ந்தவளப்பா, இந்த மகான் இந்த மகாளியை மனதிலே பக்தியோடு பூஜை செய்து நம்பிக்கையாக கும்பிட்டு வந்தால் இந்த உலகத்தில் நடக்காதது ஒன்றுமில்லே.

மற்றவர் : அவள் கண்கண்ட தெய்வமாச்சேயப்பா. எந்த காரியமா இருந்தாலும் சரி கைமேல் பலன் கிடைக்கும்.
மணி : ஆனந்தனைப் பார்த்து இந்தப்பா அப்பாவை பார்க்க வேண்டுமென்று பறந்தாய். இந்த பைத்தியக்காரன் பேச்சைக் கேட்டு அப்படியே நின்று விட்டாயே ! வாப்பா போகலாம்.
(இருவரும் போகிறார்கள்.)

காட்சி 6
இடம் : சுந்தரம் பிள்ளையின் வீடு.
இருப்போர் : சொக்கன், அமீனா, வேதாசலம்.

சொ : எங்கே உள்ளே போன ஆளைக் காணோம். என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறான்.

அமீனா : ஓய் சுந்தரம் பிள்ளை ... சுந்தரம் பிள்ளை.

சொ : எங்கே காணோம் போய்த்தான் பார்ப்போம். ஹா எஜமான் ....
[தூக்கு போட்டு கிடப்பதைப் பார்க்கிறார் வேதாசலம்.]
வேதா : அடப் பாவி ....
(எல்லோரும் போய் விடுகிறார்கள்.)

காட்சி 7
இடம் : சுந்தரம் பிள்ளையின் வீடு.
இருப்போர் : மணி, ஆனந்தன்.
[மணியும் ஆனந்தனும் வருகிறார்கள். தந்தை மரக் கிளையில் பிணமாகத் தொங்குவதைக் காண்கிறான் ஆனந்தன்.]

ஆனந்: அப்பா , அய்யோ அப்பா , அப்பா அய்யோ மணி என் கதியைப் பார்த்தாயா? வாயைத் திறந்து ஒரு வார்த்தை பேச மாட்டியா? அப்பா ஒரு தரம் ஆனந்தா வாடா, மகனே வாடா என்று அழைக்க மாட்டியா? அப்பா நீ ஏன் தூக்குப் போட்டு சாகவேண்டும்? நான் எதுக்கும் உதவாதவன். அவன் முகத்திலே முழிக்கக் கூடாதென்று நினைத்தாயா? அப்பா நாலு வீடு பிச்சை எடுத்தாகிலும் உன்னைக் காப்பாற்ற மாட்டேனா , கடவுளே சண்டாளத் தெய்வமே உனக்கு கண்ணில்லையா? எனக்கிருந்த ஒரே ஆஸ்தி, ஒரே துணை, ஆதாரம் அவரை இக்கதிக்கு ஆளாக்கி விட்டாயே?

[சுந்தரம் பிள்ளை மடியிலிருந்த லெட்டரை எடுத்து படித்துப் பார்த்துவிட்டு ஆனந்தனிடம் கொடுக் கிறான் மணி. அதை வாங்கி பார்க்கிறான் ஆனந்தன்.]

ஆனந் : யாரையா இங்கு வேதாசல முதலியார் ? மணி : அவர்தான் இப்பொழுது இந்த ஊருக்கே முதலாளி பக்கத்திலிருந்தவர் : அவனா ரொம்ப நல்லவராச்சுங்களே.

ஆனந் : அவனா நல்லவன்? என் குடும்பத்தைக் கொடுத்தவன். என் தந்தையை சாகடித்தவன். அவனா நல்லவர்? அய்யா, இவர் ஏன் பிணமானார் தெரியுமா? வேதாசலத்தினுடைய பணத்தாசையினால் தான். கடன் கொடுத்தாராம், கஷ்டப்படுத்தினா ராம், வீடு வாசல்களை ஏலத்தில் எடுத்தாராம். பத்தாக் குறைக்கு

வாங்கின கடனுக்காக ஏசினாராம். மானத்துக்குப் பயந்து மரக் கிளையில் பிணமானார், அடப்பாவி ஒரு வயோதிகன் பிணம் வழியில் கிடந்தாலும் சரி, உன் பெட்டியில் பணம் குவிந்தால் போதுமென்று தானே இருந்தாய். அடா! பாதகா ! இந்தப் பாவம் உன்னை சும்மா விடுமா? நீ நல்லா யிருப்பாயா? உன் குடும்பம் நல்லா யிருக்குமா? உன் பிள்ளை குட்டிகள் நல்லா இருப்பார்களா?

காட்சி 8

இடம் : மாதர் சங்கம்.
இருப்போர் : சரசா, மற்றும் பெண்கள்.
[மாதர் சங்கம். சரசா தேவி டான்ஸ் நடக்கிறது. முடிந்ததும் மேடையில் ஒரு பெண் பேசுகிறாள்.]

ஒரு பெண் : தோழியர்களே! தோழர்களே! எங்கள் மாதர் சங்கத்திற்கு தேவையாய் இருந்த நிதிக்காக ஸ்ரீமதி சரசா தேவி நடத்திய நாடக மூலமாக கிடைத்த ரூபாய் 4400-யும் அவர்கள் எங்களுக்கு தந்தார்கள். இந்த பேருதவிக்காக சரசா அம்மை யாரை வாழ்த்துகிறது இச்சங்கம். (கரகோஷம்)

சரசா : தாய்மார்களே, சகோதரிகளே பெண்களின் விடு தலைக்காக நான் எப்பொழுதும் பாடுபடுவேன். நாம் எல்லோரும் சமம். எல்லோரும் ஒன்று என்ற முறைப்படி தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவர்களை தகுந்த நிலையில் உயர்த்துவதற்கு நான் எப்பொழுதும் தொண்டு செய்வேன் ; வந்தனம். (போகிறாள்)

காட்சி 9

இடம் : வேதாசலம் வீடு.
இருப்போர் : சரசா, அமிர்தம், மூர்த்தி.
[வீட்டில் அமிர்தம் சரசாவின் சேலையை உடுத்தி அழகு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். சரசா வருகிறாள்.]

சரசா : வேண்டியதானடி. இதுக்குத்தான் சேலையை மடித்து வைக்க இவ்வளவு நேரமா? அம்மாளுக்கு பேஷனில்லே கேட்குது. ஏண்டி உன் உடம்பில் இருக்கிற அழுக்கு பட்டால் என்னத்துக்கடி ஆகும் - சேலை.
[மூர்த்தி வருகிறான்.]

மூர்த்தி : சரசா, எப்போது பார்த்தாலும் அமிர்த்தத்தை மிரட்டுவதே உனக்கு வேலையாய்ப் போய்விட்டது.

சரசா : இந்த வீட்டில் ஒரு வேலைக்காரியை மிரட்டுவதற்கு கூட அதிகாரம் இல்லையா?

மூர்த்தி : அம்மா பராசக்தி! நீ மிரட்டு, அதிகாரம் பண்ணு , வாய் வலிக்கத் திட்டு. நீ எஜமானியம்மா. பாவம் அவள் வேலைக்காரி தானே. அதிகாரம் பண்ணலின்னா உன் அந்தஸ்து குறைந்து விடுமே. ஊம் ஆரம்பி கூச்சலை.

சரசா : மூர்த்தி நீ ஒரு வேலைக்காரிக்குப் பரிந்து பேசுவதைக் கேட்டால் ஊர் சிரிப்பா சிரிக்கும்.

மூர்த்தி : சரசா போதும், நிறுத்து.

அமிர் : அய்யய்யோ என்னாலே உங்க இரண்டு பேருக் குள்ளே சண்டையா?

சரசா : இந்தாடி அமிர்தம், இதைக் கண்ணாடி போல் பாலிஷ் செய்யணும். (செருப்பைத் தூக்கி எறிகிறாள்.)

மூர்த்தி: எப்படிப்பட்டவன் வந்து சரசாவை அடக்கப் போகிறானோ தெரியலை. திமிர், பணத் திமிர்.

காட்சி 10

இடம் : ஆனந்தன் வீடு, காளி கோயில்.

இருப்போர் : ஆனந்தன், மணி.

[ஆனந்தன் கத்தியை தீட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். அப்போது மணி வருகிறான்.]

ஆனந்: ஒரே வெட்டு. வேதாசலத்தினுடைய தலை கீழே உருள வேண்டும்.

மணி : ஆனந்தா நீ சுத்தப் பைத்தியக்காரன். கோபம் கண்ணை மறைக்கும். ஆத்திரத்தில் எதையாவது செய்துவிடப் போகிறாய்

ஆனந்: நீ யார்?..... என்னை தடுக்க? மணி : நானும் உன்னைப் போல் ஒரு நாடோடி. உன் இனம் நீ உலக மறியாதவன். சூதும் , சூழ்ச்சியும் நிறைந்த இந்த உலகத்திலே

சிக்கி சிதைந்து, நான் கற்ற பாடங்களை நீயும் கற்றிருந்தால் இந்த மாதிரி கத்தியும் கையுமாகத் திரிய மாட்டாய்.

ஆனந்: போதும், மூட்டை சுமப்பவனுக்கல்லவா தெரியும் கழுத்து வலி .

மணி : வலி இருக்கிறதென்று கருங்கல்லில் முட்டினால் வலி தீராது. மண்டைதான் உடையும்.

ஆனந்: போதும் உன் போதனை. எந்த வேதாசலத்தின் சதியால் என் தந்தை பிணமானாரோ அந்த வேதாசலத்தின் தலை கீழே உருள வேண்டும். இரத்தம் தரையில் ஆறாக ஓடினாலன்றி என் ஆத்திரம் தீராது. கொண்டுவந்த பணத்தை வக்கீலுக்கு இறைத்தேன். கேஸே போடமுடியாதென்று சொல்லிவிட்டான். இந்த வாளே வழக்கு மன்றம். இனி இந்தக் கையே சட்டம்.

மணி : அட நில்லப்பா? நீ வேதாசலத்தை வஞ்சம் தீர்க்க நினைக்கிறாய். ஆனால் அது கத்தியால் சாதிக்க முடியாது.

ஆனந்: முடியாதா? பார். ஒரு மணி நேரம் தீட்டினேன்; கூர்முனை எப்படி இருக்கிறது பார்.

மணி : கத்தியைத்தான் தீட்டினாயே ஒழிய உன் புத்தியைத் தீட்ட வில்லை நீ. வேதாசலத்தை கொன்று விடுகிறாய் என்று வைத்துக்கொள். ஆனால் இறந்துபோன உன் தந்தை பிழைத்து விடுவாரா? ஊரார் உன்னை சும்மா விடுவார்களா? அல்லது நீ ஒரு நல்ல காரியத்தை செய்து விட்டாய் என்று போலீஸ்காரர்கள் உனக்கு மெடல் கொடுப்பார்களா? ஆனந்தா வேண்டாம் இந்த விபரீத புத்தி.

ஆனந்: மணி, தர்ம உபதேசம் செய்கிறாயா? மணி : தர்மம், கர்மம் என்று தலை முழுகி நெடு நாளாகி விட்டது. நான் சொல்வது யூகம். ஆனந்தா உன் தகப்பனாரை அவன் எப்படிக் கொன்றான். தடியால் அடித்தானா! கத்தியால் குத்தினானா? தற்கொலையைத் தவிர வேறு வழியில்லாமல் செய்தான்.

ஆனந்: மணி நீ என்னதான் சொல்கிறாய்?

மணி : என்ன சொல்கிறேனா? பழி வாங்கும் திட்டத்தை விட்டுவிடு. இதைக் கொண்டு அவனைக் கொஞ்சம், கொஞ்சமாக வாட்டி, வாட்டி வதைக்க வேண்டும். ஊரார் இப்பொழுது அவனைப் பற்றி எவ்வளவு மதிப்பாக பேசுகிறார்களோ இதே ஊரார்கள்

அவன் யோக்கியதை வெளிப்பட்டு அவனை ஏசவேண்டும். அதற்கான வழிகள் நாம் செய்ய வேண்டும்.

ஆனந்: மணி, நீ சொல்வது அவ்வளவும் உண்மை . வேதா சலத்தைப் பழி தீர்ப்பதற்கு இந்த கத்தி தீட்டிப் பயனில்லை.

[கத்தியை தூக்கி எறிகிறான்.]

மணி : சந்தோஷம், குழியில் விழ இருந்தாய்; தப்பித்துக் கொண்டாய். நான் வருகிறேன்.

ஆனந் : மணி, வேதாசலத்தின் வேஷத்தை கலைக்க வேண்டு மென்று சொன்னாய். அதற்காக வழி சொல்ல வில்லையே,

மணி : பாடுபடாமல் பலன் கிடைக்குமா? பார் யோசித்து.
[போகிறான். ஆனந்தன் கோவில் சென்று காளியை வேண்டுகிறான்.]

பக்தர் சொன்ன ஞாபகம் : மகா சக்தி வாய்ந்தவளப்பா இந்த மாகாளி. இந்த மாகாளியை மனதிலே பக்தியோடு பூஜை செய்து நம்பிக்கையாக கும்பிட்டு வந்தால் இந்த உலகத்தில் நடக்காதது ஒன்றுமில்லை.

மற்றவர் : கண்கண்ட தெய்வமாச்சே யப்பா இது. எந்தக் காரியமா யிருந்தாலும் சரி கை மேலே பலன் கிடைக்கும்.

காட்சி 11
இடம் : காளி கோயில்.
இருப்போர் : மணி, ஆனந்தன்.
[ஆனந்தன் பரவசத்தால் பாடுகிறான். மணி வருகிறான்.]

மணி : என்ன ஆனந்தா ஒரே பக்தி பரவசம்.

ஆனந்: மணி, காளியை கும்பிட்டுப் போகலாமென்று வந்தேன். இந்தா பிரசாதம்.

மணி : பணம் கிணம் ரொம்ப தாராளமாக கிடைக்கிறதோ?
[பிச்சைக்காரன் வருகிறான்.]

பிச்சைக்காரன் : ஐயா, இந்த ஏழைக்கு ஒரு பிச்சை போடுங்க சாமி.

மணி : இந்தாப்பா. (போடுதல்) பிச் : சாமி இது ஒரு ரூபாயிங்க. மணி : தெரியுமப்பா இதை வச்சுக்க - இன்னும் நூறு பேர் கிட்டே போய் பிச்சையினு கேட்காமே இன்னிக்கு பொழுதை நிம்மதியாக கழிச்சுக்கோ.

ஆனந் . உனக்கு தங்கமான மனகா மணி : சரி, வா கூல்ட்டிரிங் சாப்பிட்டு போகலாம்.
ஆனந் : ஐயோ நான் இன்றைக்கு விரதமாச்சேயப்பா
[போகிறான்]
மணி : பைத்தியக்காரன். உழைக்கிறான் மாடுபோல. சம்பா திக்கிற காசையெல்லாம் கற்பூரமாக வாங்கி கொளுத்துகிறான்.
(சிகரெட் பிடித்தல்)
தூப தீப நைவேத்திய சமர்ப்பியாமி.

காட்சி 12
இடம் : வேதாசல முதலியார் வீடு.
இருப்போர் : வேதாசலம், முருகன், சொக்கன்.

வேதா : என்னப்பா விசேஷம் இன்றைக்கு கோவிலிலே.

முருகன் : ஒன்றுமில்லீங்க அந்த குளத்தங்கரை பாசானம் இருக்குதில்லீங்க.........

வேதா : எது ; கார்மேகம் தரவேண்டிய கடனுக்கு விட்டுப் போனதுதானே.

முரு : ஆமாங்க. அது நம்ப கையிலே வந்ததும், விளைச்சல் அதிகமாகயிருந்ததுங்க இந்த வருஷம் அதனாலேதான், காளிக்கு ஒரு அபிஷேகம் செய்து வைச்சேனுங்க,

வே : அவசியம் செய்ய வேண்டியது தான். முருகா முனியாண்டி தரவேண்டிய பாக்கிக்கு என்ன சொன்னான்?

முரு : அவன் பெண்ஜாதி மலேரியாவில் படுத்து மூன்று மாசம் ரொம்ப கஷ்டப்படுகிறாளுங்க பாவம்.

வே: யாருக்குத்தான் கஷ்டமில்லை ; எனக்குந்தான் கஷ்டம் இருக்குது. இன்கம் டாக்ஸுக்கு பணம் கட்ட படியேறி இறங்கு கிறேனே அது ஒன்றே போதும் இந்தப் பயல் அங்கே காட்ட வேண்டிய கணக்கை இங்கே வைத்துவிட்டு வந்துவிடுவான்: இங்கே வைக்க வேண்டிய கணக்கை அங்கே கொண்டுவந்து விடுவான் ; இவனைக் கட்டிக்கொண்டு நான் படுகிற கஷ்டம் காளியாயிதான் கேட்கணும். சொக்கா ! முனியாண்டி கடன் எவ்வளவுடா ஆகும்?

சொ : அது ஆகுதுங்க 50 ரூபாயிம் சொச்சம்.

வே: பெரிய கோடீஸ்வரரு இவரு. சரியா பார்த்து சொல்லுடா கழுதை ....

சொ: 50 ரூபாயும், ஐந்தே முக்காலணாவும் ஆகுதுங்க.

வே : முருகா ! அவனாலே கடன் கொடுக்க முடியலையின்னா, அவன் குடியிருக்கும் வீட்டையாவது என் மேலே எழுதி வச்சிடச் சொல்லு .

முரு: சரிங்க, நான் வர்ரேனுங்க.

வே: முருகா! உன் மகள் கல்யாண விஷயத்தை பற்றி என்ன முடிவு செய்தே? வேறெங்கேயோ - மாப்பிள்ளை பார்த் திருப்பதாக சொக்கன் சொன்னானே.

முரு : எனக்கு கொடுக்கிறதுக்கு இஷடம் தானுங்க. ஆனா, பொண்ணுதான் மாப்பிள்ளைக்கு வயசாயிடுத்து என்று சொல்கிறாள்.

வே: இதென்னடா ஊரிலே இல்லாத வழக்கம். வயசானா என்னவாம். என்ன தெரியும் அதுக்கு? மாட்டேன்னுதான் சொல்லும். நீயல்லவா சரிப்படுத்தனும் ?

முரு: மாப்பிள்ளைக்கு வயசு ஆயிட்டுதுன்னா கொழந்தை. யோசிக்குதுங்க.

வேதா : வயசு ஆயிட்டாமா? யாருக்குத்தான் வயசு ஆகாம இருக்காம்? ஏன் இவமட்டும் என்னிக்கும் இப்படியே இருக்கப் போராளாமா? முருகா செங்கோட்டா மகளுக்கு கல்யாணம் ஆனதே! மாப்பிள்ளைக்கு என்ன வயதிருக்கும். 60-க்கு மேலிருக்கு மில்லே?
முரு : அந்தக் கிழவன் அடுத்த வருஷமே செத்துபோயிட்டா னுங்களே.

வே : அவன் தானே செத்தான். அவன் எழுதிவச்ச மூணு காணி நிலம் அப்படியே இருக்குதில்லே. அதுவுமா போயிடுச்சு. (அமிர்தத்தைப் பார்த்து) அமிர்தம் ! என்ன நீ, தகப்பனுக்கு மிஞ்சின பிள்ளையா கிட்டையாமே.

அமிர்தம் : அப்படி ஒன்றுமில்லிங்களே.

வே : நாலு பெரிய மனிதர்கள் பார்த்து, நல்ல காரியத்தை முடிக்கும் போது நீ யார்? அதை தடுக்கிறதுக்கு, இந்தா அமிர்தம் கல்யாணங் காட்சியை முடித்துவைப்பது பெரியவங்க காரியம். வயசாயிடுத்து, அது இது என்று என்னென்னமோ சொல்லுறியாமே.

வே: சரி போ ; போய் வேலையைப் பார். முருகா, இதுக ளெல்லாம் இப்படியேதான் சொல்லிகிட்டே இருப்பாங்க. நாமும் சரி, சரியென்று மேளத்தை வச்சி கழுத்தில் தாலியை கட்டி யாச்சுன்னா ; எல்லாம் சரியாப் போயிடும்; இதுக்கென்னமோ, எனக்கு இஷ்டம்தான், பெண்ணுக்குத்தான் இஷ்டமில்லே என்று ராகம் பாடறே. சரி, சரி ; எல்லாம் ஒழுங்கா நடக்கட்டும் நீ போ

முரு : வாரேனுங்க.

காட்சி 13
இடம் : வேதாசலம் வீடு.
இருப்போர் : சரசா, அமிர்தம், மூர்த்தி.

சரசா : என்னடி இது? காலா காலத்தில் வருவதில்லை. ஏண்டி இப்படி கண்ணை கசக்கிட்டு வந்து நிற்கிறே?

அமிர்தம் : நான் என்னத்தை அம்மா சொல்றது? எஜமான் நீதியும் நியாயமாக பேசுவார் என்று பார்த்தேன். அவர் எங்கப்பாவுக்கு பக்கமேள மடிக்கிறார்.

சரசா : என்னடி சொன்னார் அப்பா? அமிர்தம் : நான் கிழவனைத்தான் கட்டிக்கினமாம்.
சரசா : ஹும், அப்புறம்.

அமிர்தம் : வயசானா என்னடி நீ மட்டும் இப்படியே இருக்கப் போகிறாயா என்று கேட்கிறார்.

சரசா : (ஏளனமாக) அப்புறம்.

அமிர்தம் : இன்றைக்கு வருகிறார்களாம் பெண் பார்க்க. தலை சீவிக்கிடணுமாம், புதுச் சேலையாம் கூத்தாம் வயிறு எரியு தம்மா .

சரசா : வயிறு எறியுதாம்மா ஐயோ ! இவ பெரிய ராஜ குமாரி ; போடி, போய் வேலையைப் பார். பெரிய ராணி இவள். இவளைக் கட்டிக்கிடறதுக்கு ராஜா வரப்போகிறான். அந்தஸ்துக்கு தகுந்த மாதிரிதானடி. இடம் அமையும். உங்க அப்பன் , எங்க அப்பாகிட்டே விவசாயம் பார்த்து உன்னை வளர்க்கிறான் ; நீ எங்க வீட்டு வேலைக்காரி ; இந்த பவுசுக்கு தலை நரைச்சுப் போச்சே என்று பார்த்தா முடியுமாடி. தலை நரைச்சா என்னடி? காசு பணம் இருந்தா போதாது.

அமிர்தம் : இஷ்டமில்லாத இடத்திலே வாழ்க்கைப்பட்டா வேதனையாக இருக்காதாம்மா?

சரசா : ஏண்டி இஷ்டமில்லை? எவனாவது பெரிய இடத்து பயல் அப்படி வலை கிலை வீசினானா?
[மூர்த்தி வருகிறான்]

மூர்த்தி : சரசா , அந்தப் பொண்ணு என்னமோ தன் வயிற் றெரிச்சலைச் சொன்னா, எரிகிற நெருப்பிலே எண்ணை வார்க்கிற மாதிரி பேசுகிறாயே ; உனக்கு நியாயமா?
சரசா : எல்லா நியாயமும் எனக்குத் தெரியும். இதில் நீ தலையிடாதே!
[சரசா போகிறாள்]
மூர்த்தி : அமிர்தம், இந்தக் கல்யாணத்தில் துளி கூட உனக்கு இஷ்டமில்லையே?

அமிர்தம் : துளிகூட இஷ்டமில்லீங்க. மூர்த்தி : அப்படியின்னா நான் சொல்லுகிறபடி செய்கிறாயா?
[மாறுவேட சாமான்களை கையில் கொடுக்கிறான்]

காட்சி 14
இடம் : முருகன் வீடு.
இருப்போர் : முருகேசன், அவன் மனைவி முத்தாயி, மாப்பிள்ளை மற்றும் பெண் பார்க்க வந்த வர்கள் ஆகியோர்.

தலைமை குடியானவன் : முருகேசா இந்தாப்பா இரத்தின ஜமுக்காளம்.

முரு : எதுக்குங்க.

த. குடி : வார மனுசாளை மரியாதை செய்து அனுப்பணும் பாரு. முருகேசா, வர்ரவுங்க யாரு?

முரு : மாப்பிள்ளையோட தம்பியும், தங்கச்சியும் வர்ராங்க.

த. குடி : இன்னும் வேரேதாவது வேணுமா? முரு : வேண்டாமுங்க. த. குடி : சிலவுக்கு ஏதாவது வேணுமா? முரு : இருக்குதுங்க. பத்து ரூபாய் இருக்குது. த. குடி : அப்போ நான் வரட்டுமா?

முரு : சரிங்க. ஏ பிள்ளை முத்தாயி, குழந்தையை கூப்பிடு. தலை கிலை சீவி, பொட்டு கிட்டு வச்சு .... அடடே, அவுங்களே வந்துட்டாங்க பிள்ளை நம்ப வீட்டிலே எல்லோரும் சௌக்கியம் தானுங்களே?

மாப்பிள்ளை தம்பி : சௌக்கியம் தானுங்க.

முத்தாயி : விருந்தாளிகள் வந்துட்டாலே கால் ஓடமாட் டேங்குது கை ஓடமாட்டேங்குது.

முரு : உட்காருங்க, பரவாயில்லை. உட்காருங்க இது உங்க வீடுமாதிரி நினைச்சுக்கங்க.

மா. தம்பி: நம்ப வீட்டிலேயும் எல்லோரும் சௌக்கியம் தானுங்க.

முரு : சௌக்கியந்தான் .... வெத்திலை போடுங்க.

மா. தம்பி : அதுக்கென்ன போட்டாப் போகுது, தட்டை காணோமுங்களே.

முரு : ஏ பிள்ளை, முத்தாயி அந்த வெத்திலைத் தட்டை கொண்டு வாடி.

மா. தம்பி: உங்க எஜமான் கல்யாண விஷயத்தை பத்தி என்ன சொன்னாரு?

முரு : அவர் சொன்னாரு, சரி, வெத்திலை போடுங்க.

மா. தம்பி : பாக்கு இல்லீங்களே.

முரு : இல்லீங்களா. ஏ பிள்ளை முத்தாயி.

முத்தாயி : என்னங்க.

முரு: பாக்கு கொண்டுவாடி.

முத்தாயி : பாக்கா. விருந்தாளி என்றாலே, தலை கிர்ருனு சுத்துதப்பா.

முரு : ஏ பிள்ளை முத்தாயி. முத்தாயி : என்னங்க.

முரு : அந்த காப்பித் தண்ணியை கொண்டுவாடி. மா. தம்பி : எஜமான் என்ன சொன்னாரு?

முரு: அவரு சொன்னாரு மாப்பிள்ளைக்கு கொஞ்சம் வயசா யிடுச்சி என்றார்.

மா. தம்பி: அப்படி ஒன்றும் வயசாயிடலீங்க.

மா. தங்கை : சும்மா, ஐம்பதுக்கு மேலே ஐந்தோ, பத்தோ தான் அதிகம் இருக்கும் அத்தான்.

முரு : சரிதான் போகிற வயசு.

முத்தாயி : இந்தாங்க காப்பி. முரு: சாப்பிடுங்க. –
மா. தம்பி : அதுக்கென்ன சாப்பிட்டாப் போகுது. (காப்பி கொட்டி விடுது.)
முரு : ஏ பிள்ளை இப்படித்தான் காப்பியை கொதிக்க, கொண்டு வாரதோ? (கோபமாக)
மா. தம்பி : பரவாயில்லை ; விடுங்க. கொஞ்சம் பெண்ணைக் கூப்பிடுங்க பார்க்கலாம்.

முரு : அமிர்தம் - அமிர்

முத்தாயி : அது ரொம்ப கூச்சப்படுதுங்க. முலையை விட்டு கிளம்ப மாட்டேங்குது.

முரு : சிருசுதானே ; எல்லாம் போகப் போக சரியாப் போய் விடும். முத்தாயி , நீ சாப்பாட்டுக்கு வேண்டியதெல்லாம் கவனி. நான் கொஞ்சம் வெளியே போயிட்டு வர்ரேன்.

மா. தம்பி : பாக்கியம், நானும் வெளியே போயிட்டு வர்ராப்போல வர்ரேன் ; நீயும் பெண்ணை கூப்பிட்டு பார்க்கிறாப் போல பாரு. அது நல்ல லட்சணமா? குணமா? மணமா?

மா. தங்கை : ஆகட்டும் அண்ணேன். அமிர்தம் ...... கண்ணு அமிர்தம் வாம்மா. அவுங்க வேறு யாருமில்லே; கூச்சப் படாதே வாம்மா வா. அடேயப்பா இவ்வளவு கூச்சமா? என்னிக்கு இருந்தாலும் நீ நம்ப வீட்டிலே வாழப் போகிறவள் தானே வாம்மா (முகத்தில் மூடியிருந்த துணியை எடுத்துக் கொண்டு) அடப்பாவி, இதைக் காட்டத்தானா இந்த மனுசன் பறந்து வந்தான் கண்ணைப்பாரு , கோழி முட்டைக் கண்ணு கோடாலி பல்லு : இதைக் காட்டத்தானா இவ்வளவு பசப்பு.

முத்தாயி : என்னம்மா இங்கே சத்தம்? எங்கே புறப் பட்டுட்டே .

மா. தங்கை : வந்த வேலை ஒரு வகையாய் முடிஞ்சிருச்சு போரேன். பொண்ணு காட்ட வந்துட்டாங்களாம் பொண்ணு உன் விடியா மூஞ்சு பொண்ணை நீயே வைத்துக்கொள்.

முத்தாயி : என்னடி உளர்ரே உன் பாட்டுக்கு. மா. தங்கை : நானாடி உளர்ரேன்; நீ தாண்டி உளர்ரே.

முத்தாயி : போகுது, போகுது என்று விட்டா மேலே மேலே போறியே நாக்கை உள்ளே வச்சு பேசு.

மா. தங்கை : நாக்கு உள்ளேதான் இருக்கு; உன் மகள் மாதிரி நீண்டுக்கிட்டா இருக்கு? முத்தாயி : என்னடி சொன்ன என் மகளுக்கு பல் நீண்டுக் கிட்டு இருக்கா? உனக்குத்தாண்டி நீண்டுக்கிட்டு இருக்குது. இவ பவுசுக்கொரு கொண்டை ; காலுக்கு வேறே தண்டை; பெண் பார்க்க வந்துட்டாளாம் பெண்ணை ... போடி.
(மாப்பிள்ளை தம்பி வருகிறார்.)

மா. தம்பி : என்னடி இது அவளை என்னவென்று நினைச்சுக் கிட்டே. இல்லை, என்னைத்தான் என்னவென்று நினைச்சுக்கிட்டே.

முத்தாயி : ஆ, அறிவு கெட்டவனே. அவளைப் போலத் தான் இவனும் பேசுறான். வீட்டிலே என்ன நடந்தது ஏது நடந்தது என்று கேட்டா, இவள் என்ன சொல்லுறது?

மா. தம்பி : இந்தா, மரியாதையாகப் பேசு.

மா. தங்கை : நீ சும்மா இரு அண்ணே ; இந்த வீட்டிலே பெண் பார்க்க வந்ததுக்கு நம்ம புத்தியை செருப்பாலே அடிச்சிச் கிறணும்.

[முத்தாயி செருப்பைத் தூக்கி எறிகிறாள்.]

முத்தாயி : இந்தாடி அடிச்சுக்கோ.

மா. தம்பி : இன்னும் ஏதாவது தூக்கி போட்டே (போகிறார்கள்.)
[முருகேசன் வருகிறான்.]

முத்தாயி : இது கெட்ட கேட்டுக்கு இரவல் ஜமுக்காளம் வேறு.

முரு : ஏ பிள்ளை முத்தாயி என்னடி இது.

முத்தாயி : கேட்டிங்களா சமாசாரத்தை அந்த குச்சுக்காரி வந்தாளே அவ ......

முரு : விருந்தாளிகள் எங்கேடி பிள்ளை. முத்தாயி : அவங்க எழவெடுத்து நாசமாப் போக.

முரு : என்னடி பிள்ளை சபிக்க ஆரம்பிச்சுட்டே.

முத்தாயி : அந்த கொண்டைக்காரி வந்தாளே அவ உன் விடியா மூஞ்சி பிள்ளை எனக்கு வேண்டாம் அப்படி என்று சொல்லி என்னை வாயில் வந்தபடி பேசி என் பவுசை வாங்கிட்டா.
(முத்தாயி அழுக ஆரம்பித்து விட்டாள்.)

மூரு : அமிர்தம், என்னம்மா இது உங்கம்மா கதற கதறல் என் காதைக் குடையிது. என்னம்மா நடந்தது?

அமிர்தம் : ஒன்றுமில்லேப்பா அந்தம்மா என்னைக் கூப்பிட்டாங்க. போனேன் ; உடனே அடி ஏண்டி உன் கண்ணு இப்படி போயிருக்குது, பல்லு ஏண்டி இப்படி நீண்டுக்கிட்டு இருக்கு என்று என்னென்னமோ சொன்னாளப்பா .

முரு : அப்படியா சொன்னா அடப்பாவி, கண்ணு இருக்கு அரிக்கன் லைட் மாதிரி ; பல் இருக்குது பச்சரிசி மாதிரி ; விட்டேனா பார் அவளை .

முத்தாயி : ஏ எங்கே போறே?

காட்சி 15

இடம் : நந்தவனம்.
இருப்போர் : மூர்த்தி, அமிர்தம், சரசா.
(நந்தவனத்தில் மூர்த்தியும் அமுர்தமும் சந்திப்பு.)

மூர்த்தி : அமிர்தம் பலித்ததோ நான் சொன்ன யோசனை?

அமிர்தம் : ஓ! ஒரே நிமிஷத்தில் ஏச்சிப்பிப்டேன் அவர்களை

மூர்த்தி : அமிர்தம், நான் உனக்கு இவ்வளவு உதவி செய்தேனே ; நீ எனக்கென்ன தரப்போரே?

அமிர்தம் : நீங்க பெரிய இடத்துப் பிள்ளை ; நான் உங்க வீட்டு வேலைக்காரி ; என்னாலே உங்களுக்கு என்ன தரமுடியும்?

மூர்த்தி : அமிதம் நான் ஒன்று கேட்கிறேன். கோபிச்சுக் கிறாமே பதில் சொல்லுறயா? உனக்கு இங்கே யாருமேலாவது ஆசை இருக்கா?

அமிர்தம் : எல்லோர் மேலேயுந்தான் ஆசையிருக்கு.

மூர்த்தி : அதைக் கேட்கல்லே அமிர்தம். உன் மனதிலே யார் மேலாவது ஆசையிருக்கா என்று கேட்டேன்.

அமிர்தம் : மனதிலே கூத்தாடும் பதினாயிரம் எண்ணங்கள்.

மூர்த்தி : அமிர்தம், நீ குடத்தை தூக்கிக்கிட்டு வளைந்து வளைந்து நடப்பாயே அதுமாதிரி வளைந்து வளைந்து பேசுறே.

அமிர்தம் : பாரத்தை சுமக்க முடியாமல் தான் அப்படி நடக்கிறேன். அதே போலே, நெஞ்சிலேயும் பாரம் இருந்தா நாக்கு வளையத்தானே செய்யும்.

மூர்த்தி என்னை ஒரு சுமைதாங்கியென்று நினைச்சுக் கிட்டாவது. உன் மனதிலே இருக்கிற பாரத்தை என்னிடம் சொல்லப்படாதோ?
[சரசா வருகிறாள்.]

சரசா : ஏண்டி அமிர்தம்! இன்னிக்கு காலையிலிருந்து என்ன வேலையைத்தான் செய்திருக்கிறாய் நீ? மூர்த்தி, வேலைக்காரி கிட்டே கொஞ்சுவதும், குலாவுவதும் வேலையாய் போய்விட்டது உனக்கு. (அமிர்தம் குடத்தைக் கீழே போட்டு விடுகிறாள்) ஏண்டி குடத்தை இப்படி கீழே போட்டிருக்கியே ; யார் வீட்டு சொத்தடி இது?

அமிர்தம் : ஏன் அக்கா இப்படியெல்லாம் பேசுறீங்க. சரசா : அக்காவாம் , அக்கா ; இந்தாடி இனிமே என்னை இந்த மாதிரி கூப்பிடாதே ; இதே பழக்கந்தானே நாளைக்கு நாலு பெரிய மனுசங்க வந்திருக்கும் போது கூட வரும். போடி, போய் வேலையை பார்.

மூர்த்தி : பஞ்சவர்ண கிளியை பிடித்து கொஞ்சி விடலாம் என்று பனைமரம் ஏறும் போது பறந்தோடி விட்டது ஜாதிபேத மென்கிற கூண்டுக்கு, தரித்திரக் கம்பிகள் வேறு என்ன உலகம் இது.

காட்சி 16

இடம் : கோவில்,

இருப்போர் : ஆனந்தன், மணி, காளி மற்றும் மணிக்கு கடன் கொடுத்தவர்.

கடன் கொடுத்தவர் : டேய்! நீ என்கிட்டே பணம் வாங்கலை யின்னு காளி முன்னாலே கற்பூரத்தை அணைத்திடு பார்க்கலாம்.

மணி : இப்ப சொன்னா பாரு ; அது சரி வா போகலாம்.

க. கொ: (சூடத்தை பொருத்தி) டேய் எங்கே அணை பார்க்கலாம் ; லேசிலே உன்னை விடமாட்டேன் ஆமா.

மணி : இந்த காளி அறிய சொல்லுகிறேன் ; உன் கிட்டே யிருந்து கால் காசு வாங்கலே (சூடத்தை அணைக்கிறான்) போதுமா?

க. கொ : அடப்பாவி ! அணைச்சுட்டியா? காளி எதிரிலே பொய் சத்தியம் பண்ணிறியே; நீ உருப்படுவியா?

மணி : இந்தாப்பா அதிகமாய் பேசாதே கற்பூரத்தை அணைக்க சொன்னே அணைச்சுட்டேன். தீர்ந்து போச்சு ; போ.

க. கொ : காளியாயி இதை நீ தான் கேட்கணும். ஆனந்: மணி........! மணி : ஆனந்தா நீயா

ஆனந்: மணி, காளி முன்னாலே கற்பூரத்தை அணைச்சியே, உண்மையை சொல்லு நீ . அவன் கிட்டேயிருந்து பணம் வாங் கலையா?

மணி : அவன் ஒரு முட்டாள், அவன் தம்பி நீ. நான் என்ன சொல்லி கற்பூரத்தை அணைச்சேன். கால் காசு வாங்கலை என்று சொன்னேன். ஆனால் வாங்கினது எவ்வளவு முள்ளங்கி பட்டை மாதிரி ஐந்து ரூபாய் வாங்கினேன். அதை இப்போதே கேட்டான் ; இப்போதில்லை பிறகு ஆகட்டும் என்று சொன்னேன் ; கேட்கலை மென்னிப்பிடி பிடிச்சான் இப்போ பார், வாயை மூடிக்கொண்டு போகிறான்.

ஆனந்: மணி! இது பாவம் ; காளி உன்னை சும்மா விடுவாளா?

மணி : சும்மா விடாம பின்னாலயா சுத்திக்கிட்டேயிருப்பா.

ஆனந் : மணி; அப்படியெல்லாம் சொல்லாதே ; நான் வாரேன்.

மணி : பைத்தியக்காரன்.

காட்சி 17

இடம் : வேதாசல முதலியார் வீடு.
இருப்போர் : சொக்கன், வேதாசலம், ஊரார் கூட்டம்.

வே: காளி! மாயாயிய லோகமாதா !!

சொக்கன் : நீங்க ஜமீன்தார் ஆனதுக்கு மரியாதை செய்ய வந்திருக்காங்க.

வே : தெரியுது. உங்க ஜமீன் என் மேலே விழுமென்று நினைக்கவே இல்லை. அந்த பாவி, உங்க பழைய எஜமான் வாங்கின கடனை திருப்பிக் கொடுக்க முடியாம இதைக் கட்டி விட்டு போனான் என் தலையிலே.

கும்பலில் ஒருவன் : இந்த ஜமீன் அவர் கைவிட்டு போனது காளியாத்தா புண்ணியம் என்று ஊரல்லாம் ஒரே சந்தோஷப் படுறாங்க.

வே : நானும் அதற்காகத்தான் கோவிலுக்கு அபிஷேகம் செய்ய ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். ஆனால் ஒன்று நீங்க அவன் தலையில் மிளகாய் அரைச்ச மாதிரி என்கிட்டே நடந்துக் கிடாதீங்க .

சொ : ஆமா அப்படி ஏதாவது நடந்தீங்க அப்புறம் எஜமான் ஆளே மாறிப் போய்விடுவார் ஜாக்கிரதை.

வே: சீ, கழுதை, வாயை மூடு. நான் கொஞ்சம் கண்டிப் பான பேர்வழிதான். ஏன்னா, கஷ்டப்பட்டு சம்பாதிச்ச பணம்.

ஒருவன் : நாங்க அப்படி தப்பு தண்டாக்களுக்குப் போக மாட்டோ முங்க. எஜமான் அப்படி கொஞ்சம் ஜமீன் பக்கம் வரணும் என்று எங்களுக்கெல்லாம் ஒரே ஆசையா இருக்குங்க.

வே : அதுக்கென்ன, போகாம இருக்க முடியுமா? எல்லோ ருமா சேர்ந்து கோவிலுக்குப் போய் அபிஷேகத்தை முடிச்சிகிட்டு அப்புறம் ஜமீனுக்குப் போகலாம்.

ஜனங்கள் : சரிங்க.

காட்சி 18
இடம் : பாதை .
இருப்போர் : ஆனந்தன், ஆனந்தனுக்கு கடன் கொடுத்தவன்.

ஆனந் : இன்றைக்கு காலையில் தானுங்க வச்சிருந்த காசை யெல்லாம் காளிக்கு சுண்டல் செய்யக் கொடுத்துட்டேனுங்க,

க. கொ : என்னடா நான் தந்த கடனை கேட்டுக் கிட்டே இருக்கேன். நீ , என்ன கிண்டலா பண்றே. நடடா நீ வேலை செய்கிற இடத்துக்கு. உன் முதலாளிகிட்டே சொல்லி உன் சம்பளத்திலேயிருந்து கொடுக்கிறதாக இதிலே கையெழுத்துப் போடச் சொல்லுடா.

ஆனந்: இன்னிக்கு காலையில் தானுங்க என்னை வேலைக்கு வேண்டாம்னு துறத்திட்டாங்க.

க. கொ : அடப்பாவி! என் தலைமேலே வேறே கல்லைத் தூக்கி போட்டிட்டையடா. ஏண்டா நீ கடையிலே இருக்கிறே என்று நம்பித்தானடா உனக்குக் கடன் கொடுத்தேன்.

ஆனந்: நானும் என்னமோ கடையிலே வேலை பார்க் கிறோம்! கொடுத்திடலாம் என்று தானுங்க தைரியமா வாங்கினேன்.

க கொ : நீ , பேச்சு மட்டுமாடா பேசுவே காளி வேசி என்று வேசம் போடறே, மனுஷனாடா நீ , மானமில்லை; வாங்கின கடனைக் கொடுக்க வழியில்லேன்னா எங்கேயாவது திருடப்போகிறது தானேடா. அடே அதுதான் இல்லேன்னா எங்கேயாவது தூக்குப் போட்டு உங்க அப்பனை மாதிரி சாகிறதுதானேடா. (அடிக்கிறார் ஆனந்தனை)

காட்சி 19

இடம் : ஆனந்தன் ஒரு மரத்தின் அருகில் போகிறான்.
இருப்போர் : ஆனந்தன், மணி.

[ஆனந்தன் விரைவாக தூக்குப்போட்டுக் கொள்வதற்காக ஒரு மரத்தினடியில் போகிறான்]

மனச்சாட்சி : மரக்கிளையில் பிணம். உன் தந்தையின் பிணம். அவர் செத்தார், அக்கிரமக்காரர்களின் பணத்தாசை யினால். அவன் வாழ்கிறான், நீ சாவதா? இல்லை. நீ வாழ வேண்டும் ; உன் தந்தைக்காக நீ வாழத்தான் வேண்டும். நயவஞ்சகர்களுக்கு நல்ல பாடம் கற்பிக்க நீ வாழத்தான் வேண்டும்.
[மணி சைக்கிளில் வருகிறான் மரம் கிடக்கிறது]

மணி : நான் சன்ஸ், போகிற பாதையில் மரமும் மண்ணாங் கட்டியும் . ஆனந்தா, ஏய் ஆனந்தா என்ன இது.

ஆனந்: மணி, இந்த உலகத்தில் ஏழைக்கு வாழ் இடமில்லையா? உழைப்பவனுக்கு இங்கு வாழ உரிமையில்லையா?

மணி : என்னப்பா நடந்தது? எழுந்திரு.

ஆனந்: எல்லாம் நடந்து விட்டது. வேலை போயிற்று: மானம் போய்விட்டது. கடன் கொடுத்தவன் நாயைப் போல ஏசினான். திருடச் சொன்னான் ; உனக்கு மானமில்லையா என்று கேட்டான்.

மணி : பாவம். அனுபவமில்லாதவன். உன்னை யாரோ கோட்டா பண்ணி விட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனத் : மணி, அவன் சொன்னது அவ்வளவும் உண்மை . இனி நான் எங்கேயாவது திருட வேண்டும். அல்லது பிச்சை எடுக்க வேண்டும் அல்லது எங்கேயாவது விழுந்து சாக வேண்டும். மாகாளி உன் மகனை இக் கோலத்தில் வைக்கலாமா? மார்கழி மாத பூஜைக்காக மார்பு உடைய சம்பாதிச்சேனே? என்னை இக்கதிக்கு ஆளாக்கலாமா?
மணி : காளியின் வரப்பிரசாதம் கிடைக்குமென்று தவம் கிடந்தாய். ஆனால் உனக்குத் தெரியுமா ஆனந்த்? காளியின் அருள் யாருக்குக் கிடைத்ததென்று.

ஆனந்: எந்த புண்ணியவானுக்கு கிடைத்ததோ அந்த பாக்கியம்.

மணி : சாதாரண மானதல்ல அந்த பாக்கியம். ஒரு ஜமீன் பெரிய கிராமம். காளியை அவன் கும்பிடுவதில் அர்த்தமிருக் கிறது. அன்னக்காவடி நீ அவளை விழுந்து விழுந்து கும்பிட்டாய். கால் வலிக்குமே தவிர வழி ஒன்றும் கிடைக்காது.

ஆனந் : யாருக்கு மணி, கிடைத்தது? காளியின் அருள். மணி : உயர்திரு வட்டியூர் ஜமீன்தார் வேதாசல முதலி யாருக்கு.

ஆனந்: ஹா..... அந்த பாதகனுக்கா கிடைத்தது? அவன் செய்த பாவங்களுக்கு அவன் கண்களைக் குருடாக்கி இருக்க வேண்டும். அவன் கால்களை நொண்டியாக்கி இருக்கவேண்டுமே. அவனுக்கா காளியின் அருள் கிடைத்தது?

மணி : ஆமாப்பா ஆமா. காளியின் அருள் கிடைத்த சந்தோஷத்தினால் தான் இன்று காளி கோவிலில் அமர்க்களமாய் பூஜை நடக்கிறது. இன்று மாலை தேவிக்கு

பணியாரம் பாயாசத் தோடு விருந்து பக்தர்களுக்கு. போய்ப் பாரப்பா , அந்த வைப் வத்தைப் போய்ப்பார்.
[மணி போகிறான்]

ஆனந்: காளியின் அருள்? மோசக்காரனுக்கா அருள்? அதற்கு பூஜை? பாவி நடத்தும் பூஜை ? பஞ்சமா பாதகன் நடத்தும் பூஜை. வஞ்சகன் நடத்தும் பூஜை?
(கோபமாக போகிறான் கோவிலுக்கு)

காட்சி 20
இடம் : காளி கோவில்
இருப்போர் : வேதாசலம், சொக்கன்,
(காளி கோவிலில் பூஜை நடக்கிறது)

வே: டேய் சொக்கா, பார்த்தியாடா? சொ: பஸ்டுங்க.

வே: சீ, கழுதை! அதையாடா கேட்டேன் ; வாசிப்பதை கேட்டு மெய் மறந்து நிற்கிறானோ பக்கிரிசாமி, அவன் கொடுக்க வேண்டிய போன மாதத்து வட்டிப் பணம் இன்னும் வந்து சேரல்லையடா?

சொ : ஆமாங்க கேட்கலைங்க. சமயம் கிடைக்கிற போது கேட்டு வாங்கிடணுங்க.

வே: இந்த மாதிரியெல்லாம் இருந்தா உருப்படாதுடா. பணம் பல வழியிலும் பாழாய்ப் போகிறது. இன்னிக்கு மட்டும் ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேலே சிலவழிந்து போச்சுடா கழுதை.
[பூஜை முடிந்து வேதாசல் முதலியார் உள்பட எல்லோரும் போகிறார்கள். போனவுடன் ஆனந்தன் வருகிறான்.]

காட்சி 21
இடம் : காளிகோயில்
இருப்போர் : ஆனந்தன், மணி.

ஆனந்தன் : பக்தன் வந்திருக்கிறானே , பூஜை வேளை தவறி, ஏன் என்று பார்க்கிறாயா? ஏ , காளி, உன்னையே நம்பித் தவம் கிடந்த என்னை, நீ கைவிடலாமா?

மனிதர் கைவிட்டாலும் மாதா காப்பாற்றுவாள் என்று நம்பி இருந்த என்னை இக்கதிக்கு ஆளாக்க லாமா நீ? எவனுடைய சதியால், வஞ்சனையால் என் குடும்பம் நாசமாயிற்றோ அவனுக்காம்மா நீ அருள் புரிவது? இது முறையா? வேதாசல முதலி செய்துள்ள பாவங்களை நீ அறிய மாட்டாயா? எத்தனை குடும்பங்களை கொடுத்தான். ஒரு பாவமும் அறியாத என் தகப்பனை கொன்றான் பாவி. அனுக்கு நீ எப்படி அருள் புரிந்தாய் ! அதற்கு எப்படி உன் மனம் இடம் கொடுத்தது? தாயே ! இதோ, பார் என்னை ! ஏழையைப் பார்!! உழைத்து, உழைத்து உருக்குலைந்து போன என்னைப் பார்!!! உன்னையன்றி வேறு கதியில்லை என்று நம்பி மோசம் போன என்னைப் பார் !!! நான் என்ன செய்தேன் உனக்கு கேடு? ஆயிரம் கண்ணுடையாள் என்று அர்ச்சிக்கிறார்களே உன்னை, அதில் ஒரு கண்ணால் பார்க்கக் கூடாதா இந்த ஏழை படும் அவதியை. உன்னை பக்தியோடு பூஜித்தால் பலன் உண்டு என்று சொன்னார் களே. நான் பூஜித்து கண்ட பலன் என்ன? எவன் என் குடும் பத்தை கொடுத்தானோ அவனை ரக்ஷித்தாய் நீ , என் கால் வலிக்க உன் கோயிலைச் சுற்றினேன். என் வாய் வலிக்க உன் நாமத்தை பூஜித்தேன். மாதாவே , மாகாளி, மகேஸ்வரி, லோகநாயகி என்று உன்னை பக்தியோடு வேண்டினேன் , வாழ வகையின்றி திகைத்தேன். கடன் பட்டேன், கல்லுடைத்தேன் , மூட்டை சுமந்தேன், வண்டி இழுத்தேன். நான் பாடுபட்ட பணத்தை என் சுக வாழ்விற்கா செலவிட்டேன்? இல்லை! சூடம் வாங்கி னேன், மாலையிட்டேன், மாகாளிக்கு படையல் படைத்தேன். என் பக்தியில் என்ன தவறு கண்டாய் சொல்? சகலருக்கும் நீ தாய்தானே, ஏன் உனக்கு இந்த ஓர வஞ்சனை? என்னைப் போன்ற ஏழைகளை ஏன் இப்படி துடிக்கச் செய்கிறாய்? ஏன் பலகோடி மக்களை பதைபதைக்கச் செய்து சிலரை மட்டு சீராக்கி வைக்கிறாய்? கள்ளங்கபடமற்றவர்களை அனலில் புழுபோல் துடிக்க வைத்து சூது, வஞ்சனை, சதி செய்யும் சண்டாளர்களை ஏன் விட்டு வைக்கிறாய்? (கால் தடுமாற்றம்)

மாலை, உனக்கு மலர்மாலை! பாதகன் அளித்த பலவகையான பழங்கள் !! அக்கிரமக்காரன் அளித்த பரிசு !! வகைவகையான படைப்பு , வஞ்சகன் கொடுத்த நெருப்பு, என்னைப் போன்ற ஏழைகள் உன் பக்கத்தில் வருவதைத் தடுக்கும் பரம சத்துருக்கள், இதோ பார்! ஏழை அழுத கண்ணீர் ! எளியோர்களின் துயர்வு!! ஏமாந்தவர்களின் ரத்தம் !!! பக்தா . நீயா இப்படிப் பேசுகிறாய் என்று கேட்கிறாயா நீ? கேள் தைரியமிருந்தால்? ஹிருதய சுத்தியோடு பதில் கூறுகிறேன். கேள்! ஊரைக் கெடுப்பவன் உன்னை பூஜித்தால் அவனை ரக்ஷிப்பதா? உனக்கு நீதியின் லக்ஷணமே தெரியாதா? நீதிக்கும் நேர்மைக்கும் உனக்கும் நெடு நாள் பகையா? உனக்கு தர்ம தேவதை என்ற பெயர் தகுமா? என் பூஜையை ஏன் ஏற்றுக்கொண்டாய்? ஏற்ற பின் திக்கற்ற என்னை ஏன் தவிக்கச் செய்தாய்? ஏன் உழப்பை உண்டு கொழுத்தவன்

என்னை வஞ்சித்தால், உனக்கு அடிமையாக இருந்து உழைத்ததற்கு பலன் தான் என்ன? என் உழப்பை உண்டு கொழுத்தாயே உனக்கு கருணை இல்லையா? நெஞ்சிலே ஈரமில்லையா என்று கேட்பேன் அல்லவா? அது போலவே உன்னை கேட்கிறேன். நீ செய்தது நியாயமா? ஏன் பேசாமல் இருக்கிறாய்? எங்கே என் கேள்விக்குப் பதில்? ஏழையை பணக்காரன் அடிக்கும் போது எப்படி ஏழை வாய் திறவாமல் இருக்கிறானோ அப்படித்தான் இருக்கிறாயே நீயும், ஏ, காளி, ஏழையின் மனம் ஓர் எரிமலை! அதிலிருந்து கிளம்பும் ஜுவாலை யைப் பார் ! ஹ... ஹ... ஹ... ஹ........ பார் ஜுவாலையை ! ஹ ஹ... ஹ...ஹ...!
(சிரிப்பு)
பாவம் ! நீ என்ன செய்வாய். நான் தான் பித்தன், உன்னையே நம்பிக் கிடந்தேன். அது என் பைத்தியக்காரத் தனம், நயவஞ்சகத்தால் வேதாசல முதலி கொழுத்தான். அது உன் அருளால் வந்தது என்று எண்ணினேன், அதுவும் என் பைத்தியக்காரத்தனம். உன்னிடம் முறையிட்டால் என் குறை தீரும் என்று நம்பினேன். அதுவும் பைத்தியக்காரத்தனம். ஆனால் எனக்கு இருந்த போதை தெளிந்தது.

[ஆட்கள் வந்து ஆனந்தனை விரட்டுகிறார்கள். ஆனந்தன் ஓடுகிறான். அங்கு மணி சைக்கிளில் வருகிறான். ஆனந்தன் மணிமீது மோதுகிறான்.]

மணி : யாரடா நீ? நில்லுடா, அடே நீயா? ஆனந்தன் என்ன இது?

ஆனந்: மணி, மணி, என்னைக் காப்பாற்று. ஆட்கள் துரத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள். நான் எங்கேயாவது போய் ஒழியணும்.

மணி : என்ன? என்ன ஆனந்: அவசரத்தில் என்ன என்னமோ செஞ்சிட்டேன். மணி : ஏன்? யாரையாவது கொலை செய்து விட்டாயா?

ஆனந்: இல்லை. அவமானப்படுத்தி விட்டேன். மணி : யாரை, வேதாசல முதலியாரையா? ஆனந் : இல்லை, காளியை. மணி : பூ, இவ்வளவுதானா?

ஆனந் : மணி, அதோ ஆட்கள் வருகிறது போல் சத்தம் கேட்குது. நான் எங்கேயாவது சீக்கிரம் ஒளியணும்.

மணி : பயப்படாதே. அதோ தெரியும் கொல்லையைத் தாண்டி போனால் அதற்குப் பக்கத்தில் ஒரு பாழுங்கிணறு இருக் கிறது. அதிலே போய் பதுங்கிக்கொள். வார ஆட்களை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் : நீ போப்பா.

ஜனங்கள் : ஏம்பா ! இந்தப் பக்கம் யாராவது ஒரு ஆள் வந்தானா?

மணி : ஓ . நில்லுங்கள். சைக்கிளைத் தூக்கிக் கொள்கிறேன். ஆளா? கட்டையும் நெட்டையும் இல்லாம நடுத்தரமாக.

ஜனங்கள் : ஆமா, ஆமா, கருப்பும் சிகப்பும் இல்லாமே சாம்ப நிறமாய் ஒரு ஆளு.....
மணி : (வழியை மாற்றிக் கூறி) அடடே , இப்பத்தான் இந்தப் பக்கம்தான் போறான். ஓடுங்க, ஓடுங்க நானும் வாரேன் ....

[மணி ஆனந்தன் மறைவிடத்திற்கு வருகிறான்]

ஆனந்: மணி, சீக்கிரமாக வா, ஒரு மூட்டை இருக்குது. மணி : புதையலா? இருவரும் : பிடி, தூக்கு , தூக்கு , (அவிழ்த்தால் பிணம்) மணி : அடடே எங்கப்பா ஓடறே? நில்லு. ஆனந்தா உன் அதிர்ஷ்டம் இருக்கிறதே, வேறே யாருக்கும் வராது. மூட்டையை தூக்கினால் பிணம். அசல் உன் மாதிரியே இருக்குது. எவன் இவனை இப்படி செய்திருப்பான்?

ஆனந்: எந்த வேதாசலம் இவனை பழி தீர்த்தானோ?
[அவன் பையிலிருந்ததை எடுக்கிறார்கள்]

மணி : கத்தை கத்தையா காகிதம், டைரி செம்பால் அடிச்ச காசுகூட இல்லை! ஆனந்தா, டைரியில் என்ன எழுதியிருக்கு என்று பார்.

ஆனந்: மணி, இவன் சரித்திரம் எழுதியிருக்கு . மணி : சரித்திரமா? எந்த ஊர் ராஜா? எத்தனை ராணிமார்? பாரப்பா பார்.

ஆனந்: கேலி இருக்கட்டும் மணி, இவன் பெரிய சீமான் வீட்டுப் பிள்ளை! பெயர் பரமானந்தன் : மேவார் விலாசம்; இந்தப் பக்கம்தான்.

மணி : மேவார் விலாசமா? அப்படி ஒன்னும் இல்லையே! அங்கே ஒரு கிழம் அல்லவோ நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஆனந் : அது இவன் தாயார் ; படித்துப் பார்.

மணி : ஆனந்தா , ஒரு பிணம் உன்னை நடைப்பிணமாக்கி விட்டது. இந்தப் பிணம் உன்னை லட்சாதிபதி ஆக்கப்போகிறது.

ஆனந்: ஆ... உனக்கென்ன மூளை.

மணி : சுறு சுறுப்பாக வேலை செய்கிறது. கிணற்றுக்கு உள்ளே போனது பராரி ஆனந்தன் ; வெளியே வந்தது பணக்கார பரமானந்தன்.

ஆனந் : என்ன? மணி, உனக்கென்ன பைத்தியமா? நான் பரமானந்தனா?

மணி : ஆம். பரமானந்தன் கொலை செய்யப்பட்டது. நமக்குத்தானே தெரியும்.

ஆனந் : அதனாலே ...? மணி : நீ பரமானந்தனாக ஊரில் உலவ வேண்டும். இனி அவனுக்குப் பதிலாக நீ நேராக மேவார் விலாசத்தில் நுழைய வேண்டும் பரமானந்தனாக. நான் உனக்கு பிரைவேட் செக்ரட்டரி .

ஆனந் : மணி உனக்கென்ன உடம்பு ஊறுகிறதா? மணி : இல்லை. உன் வாழ்க்கை மாறுகிறது ; பொருள் இல்லாமல் புலம்பினாய். இனி யோக போகத்தில் புரளப் போகிறாய். வேதாசலத்தால் வேதனை அடைந்தாய். இனி அவனை நீ வெல்லலாம்.

ஆனந்: எப்படி மணி? மணி : என் அப்பன் பிண நாதன் அருளால்!

ஆனந்: மணி உனக்குப் பைத்தியம். வேஷம் ஊரை ஏமாற்றும். அவன் தாயார் ....

மணி : நமக்கு அந்தக் கஷ்டத்தை வைக்கவில்லை. அந்த அம்மாளுக்கு இரண்டு கண்களும் குருடு.

ஆனந்: உனக்கு எப்படி தெரியும்?

மணி : மற்றதெல்லாம் தெரிந்தது போல, அந்த அம்மா ளுக்கு கண் சௌக்கியமில்லாமலிருந்து ஆப்ரேஷன் செய்து கண் குருடானது எல்லாம் டைரியில் இருக்கிறது.

ஆனந் : மணி, அப்படியானால் நான் பரமானந்தனாக நடித் தால் நம் சூது வெளியாகாதே?

மணி : ஆகாது, ஆகாது. பக்கத் துணை நான் இருக்கிறேன். நீ , எதற்கும் கவலைப்படாதே! நான் போய் உடைகளெல்லாம் வாங்கி வருகிறேன். அதுவரைக்கும் யார் கண்ணிலேயும் தென் படாதே. இதைப்பற்றி மூச்சுக்கூட விடாதே. அதிர்ஷ்டம் வந்து அணைத்துக்கொள்ளும் போது அடி முட்டாளாக இருக்காதே . நான் சொன்னது ஞாபகமிருக்கட்டும். போகுமுன்பு இதற்கு போடப்பா (பிணத்திற்கு) நாலு கும்பிடு.

காட்சி 22

இடம் : பாழுங் கிணறு அருகில்.

இருப்போர் : மணி, ஆனந்தன்.

[ஆனந்தன், மணி புதிய உடைகள் வாங்கி போட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள்]

மணி : இடியட். ஓ நீயா? ஆனந்தா கவனி , டைரியில் உள்ள விஷயங்கள் நன்றாக ஞாபகமிருக்கட்டும்! கிழவியின் ஒரே மகன் நீ ! 10 வருஷகாலமாக சொந்த வீட்டை விட்டு புறப் பட்டு லண்டன், பாரீஸ் முதலிய இடங்களைச் சுற்றி இருக்கிறாய். தாயாருக்கு கண் ஆப்ரேஷன் என்று தெரிந்ததும், சொந்த ஊருக்கு திரும்பி இருக்கிறாய். ஹூம் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்.

ஆனந் : மணி, பரமானந்தன் கொலையின் காரணம் என்ன என்று பார்த்தோம் டைரியிலே?

[மணி பார்க்கிறான்]

மணி : விலை உயர்ந்த வைரங்கள் அவனிடம் இருந்தன. அதை உளவு தெரிந்தவன் எவனோ அவனை குளோஸ் பண்ணி யிருக்கவேண்டும். அதைப்பற்றி உனக்கென்ன கவலை. மனுசன் உனக்காகத்தான் அவுட் (Out) ஆகியிருக்கிறான் ; வா போகலாம்.

[ஆனந்தன், மணி இருவரும் மேவார் விலாசத்தில்.]

காட்சி 23

இடம் : பரமானந்தன் இல்லம்.

இருப்போர் : பரமானந்தன் தாயார், ஆனந்தன், மணி.

பரமானந்தன் தாயார் : பரமானந்தா இத்தனை வருஷம் கழித்தாகிலும் வந்து சேர்ந்தாயே . அதுவே போதும். பரமானந்தா இந்த 10 வருஷம் நான் கஷ்டப்பட்டது போதும். இனிமே இந்த பாரத்தை என்னாலே தாங்க முடியாது.

மணி : அம்மா இனிமேலுமா உங்களுக்கு அந்த கஷ்டத்தை வைப்போம்? இனிமே வீட்டை விட்டு போறதில்லை என்று உங்க பிள்ளைகிட்டே சத்தியம் வாங்கிக்கிட்டேன்.

ப. தயார் : தம்பி, நீ யாரப்பா? நல்ல பிள்ளையாண்டானாக இருக்கிறாயே. உன் பெயரென்ன தம்பி?

பர : அம்மா அவன் என் நண்பன். பெயர் மணி. மணி : ஆமம்மா. சிநேகிதனுக்கு சிநேகிதன். செக்ரட்டரிக்கு செக்ரட்டரி .

ப. தாயார் : என்னமோப்பா, உங்களை யெல்லாம் பார்க்கிற துக்கு எனக்கு கொடுத்து வைக்கவில்லை. பரமு நீ நல்லபடியாக வந்து சேர்ந்ததுக்கு, காளி கோவிலுக்கு ஒரு அபிஷேகம் செய்யலாம்னு இருக்கேன்.

பர: (கோபமாக) காளி கோவிலுக்கு அபிஷேகமா? 28

மணி : அம்மா அபிஷேகம் எதற்கு? ஒரு பஸ்ட் கிளாஸ் டீ பார்ட்டி வைப்போம். நாலு பெரிய மனுசங்க வந்து நம்ப பரமானந்தனை பார்க்கட்டுமே.

ப. தாயார் : மணி அதுவும் நல்ல யோசனைதான் ; அப்படியே செய்துடுங்க. அப்பா மணி, எனக்கு ஒரு ஆசை.

மணி : என்னம்மா அது...?

ப. தாயார் : என் காலத்திலேயே பரமானந்தனுக்கு ஒரு கல்யாணம் செய்துவிடுவோம். மணி : அப்படியே செய்து புடுவோம்.

ப. தாயார் : பரமானந்தனுக்கு பொருத்தமான இடத்தையும் மனசிலே நினைச்சுக்கிட்டு இருக்கேன்.

பர : யாரம்மா அது? ப .

தாயார் : அவள் தான் நம்ம சரசா.

பர : சரஸாவா? எந்த சரசா?

ப. தாயார் : வட்டியூர் வேதாசலத்தின் மகள்.

பர : (கோபமாக) என்ன வேதாசலத்தின் மகளா?

மணி : அட ஏம்பா கோபப்படுறே ; அம்மா பரமானந்தன் சில சமயங்களில் சந்தோஷப்படுகிறதும் கோபப்படறதும் ஒன்று மாதிரியே இருக்குது. பல ஊர் சுற்றினதே கோளாறு. அவன் கிடக்கிறான், கல்யாணத்தை நாம் நடத்திடுவோம்.

ப. தாயார் : ஆமப்பா மணி. பரமானந்தா வா போகலாம். மணி : அம்மா டீ பார்ட்டீ. ப. தாயார் : பேஷா நடத்துங்கோப்பா. மணி : பரமு, இன்விட்டேஷன் (Invitaion).

பர : செக்ரட்டரி ஸார் எல்லாம் நீங்க பார்த்துக்குங்க.

[மணி அழைப்பிதழ் எழுதுகிறான். வேலைக்காரி பாக்கியம் வருகிறாள்.]

பாக்கியம் : ஸார்!.......... மணி : ஓ, நீயா?

பாக்கியம் : இந்தாங்க காப்பி.

மணி : ரொம்ப தாங்ஸ். நீ யாரம்மா?

பாக் : இந்த வீட்டிலேதான் மூணு வருஷமாக வேலை பார்த்துக்கிட்டு வர்ரேனுங்க. மணி : ஓ.ஐ.சி. உன் பெயரென்ன?

பாக் : பாக்கியம். மணி : பியூட்டிபுல் நேம் (Beautiful Name)

பாக் : என்னங்க , டீ பார்ட்டியிலே ஒரு டான்ஸ்.......

மணி : பேஷா வைப்போம்.

பாக் : அதிலே ஜமீன்தாரின் மகள் சரசாவே வந்து ஆடினால் ரெம்ப நல்லாயிருக்கும். மணி : அதுக்கென்ன பிரமாதம் அப்படியே செய்துவிடுவோம்.

பாக் : அப்ப நான் போயிட்டு வரட்டுங்களா,

மணி : போறியா ?...........ஹூம்.......... போறையா?

காட்சி 24

இடம் : வேதாசல முதலியார் வீடு.

இருப்போர் : வேதாசலம், சொக்கன்.

(வேதாசல முதலியார் அழைப்பிதழைப் படிக்கிறார்.)

வே : ஐயா, நான் அயல்நாடு சென்று, சுகமே திரும்பியதை முன்னிட்டு நிகழும் கார்த்திகை மாதம் 2-ம் தேதி சனிக்கிழமை யன்று என் இல்லத்தில் நடக்கும் தேநீர் விருந்துக்கு தாங்கள் தங்கள் குடும்ப சகிதமாய் வந்து என்னை ஆசீர்வதிக்க வேணுமாய் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்படிக்கு, பரமானந்தன், மேவார் விலாசம் .

சொ : போகவேண்டியதானுங்களே, டீ பார்ட்டிக்கு.

வே : சீ, கழுதை உன்னை ஆருடமா கேட்டேன்?

சொ : என்னமோங்க ஊரு பூரா பேசிக்கிறாங்க ; ஒரு சந்தோஷகரமான செய்தின்னு?

வே : அது என்னடா சந்தோஷமான செய்தி? சொ : சூட்சியமாய் சொன்னா கோபிச்சுக்கிறீங்களே.

வே: பெரிய அரசியல்வாதி இவரு . சூட்சமாக சொல்ராறாம் விளக்கமாக சொல்லுடா கழுதை.

சொ : பரமானந்த முதலியாரு இந்த ஊருக்கே பெரிய பணக்காரறாங்க?

வே : ஆமா, பணக்காரங்கதான் ; யார் இல்லையென்று சொன்னாங்க, நல்ல சொத்து, பூர்வீக குடும்பம் ; ஒரே மகன், நல்ல கீர்த்தி.

சொ : அவர்தான் உங்களுக்கு மருமகப்பிள்ளை ஆகப் போறாருன்னு ஊரெல்லாம் ஒரே பேச்சா இருக்குது.

வே : சொக்கா , நீ சொன்னபடி நடந்துட்டா , இந்தப் பக்கத் திற்கே....... பக்கம் என்ன இந்த ஜில்லாவிற்கே நம் குடும்பத்திற்கு ஒரு தனி கீர்த்தி. அது நடக்கனுமே.

சொ : நடத்திடலாமுங்க, என்ன பிரமாதம்.

வே : இதென்னடா இப்பவே, நீ மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரன் மாதிரி பேசுகிறாய்?

சொ : பின்னே என்னாங்க புரிந்துகொள்ளாமலே பேசுரீங் களே. நம்ம சரசா அம்மாவை டீ பார்ட்டியிலே நாட்டியம் ஆடனும்னு கேட்டிருக்கிறாங்களே. அதிலே தெரிலீங்களா.

வே: டேய் சொக்கா! இருக்குதடா உனக்கும் கொஞ்சம் மூளை.

காட்சி 25

இடம் : பரமானந்தன் வீடு
இருப்போர் : மணி, பரமானந்தன், வேதாசலம், சரசா மற்றும் விருந்துக்கு வந்திருப்பவர்.

மணி : பரமானந்தா! ஆடம்பரமாய் இரு டீ பார்ட்டிக்கு . வருகிற ஆட்கள் உன்னைக் கண்டு அப்படியே சொக்கிவிட வேண்டும்.

பர : பார்ப்போம். எவனெவன் வருவானோ ! என்னென்ன கேட்பானோ?

மணி : சட். கோழையைப்போல் பேசாதே! இப்பொழுது நீ ஏழையல்ல. க்கமான்', கூப்பிட்டவுடனே ஓடிவர பணி ஆட்கள். இரும்புப் பெட்டியில் இருக்கிறது இரண்டு லட்சம் ரூபாய் ; பூமி இருக்கிறது ; கார் ; பங்களா இருக்கிறது; நகை ; வேலை செய்ய, வேண்டிய ஆட்கள் இருக்கின்றனர்.

பர : மணி இதையெல்லாம் பிறர் சொத்தென்று நினைக்கும் போது திகலாக இல்லையா?

மணி : கோழைபோல் பேசாதே. எந்தப் பொருளும் ஒரு வனிடம் இருக்கும் போது அது அவனுடையது. அதற்கு முன்பு அது வேறொருவனுடையது. ஆதலால் நீ எதை எதையோ எண்ணி ஏமாளியாகாதே ! ஆடம்பரமாக இரு. யாராவது வந்து ஏதாவது கேட்பார்கள். (உதாரணமாக) ஒருவன் வந்து, மிஸ்டர் பரமானந்தம், நீங்கள் எத்தனை நாட்கள் பாரீஸிலே வாசம் செய்தீர்கள் என்று கேட்பான். நீ , புருவத்தை நெறித்துக்கொள்; சுருள் சுருளாக புகைவிடு. அலட்சியமாக அவனைப் பார். பாரீஸ் மிஸ்டர் அதுதானே எங்களுக்கு "ரெஸ்டிங் பிளேஸ்" என்று நீ சொல்ல வேண்டும். உடனே, நான் ஆரம்பித்து விடுகிறேன். பாரீஸ் - பியூட்டிபுல் சிட்டி, பாரீஸ்ஸென்ட் -

அது இது. அப்படி இப்படி என்று திணர அடித்துவிடுவேன். பிறகு தண்ணீர் தெளித் தல்லவா எழுப்பவேண்டும்.

பர : பதில் கூற முடியாத சில கேள்விகள் வருமே. எவனா வது பாரிஸுக்கும் லண்டனுக்கும் கப்பல் கட்டணம் எவ்வளவு என்று கேட்டால்.

மணி : ஹும் . பயப்படாதே , அலட்சியமாக "வீ டிராவல் ஒன்லி பை பிளேன்' தெட் இஸ் இன்னாவ் (We travel by plane. That is enough).

பர : மணி, இவ்வளவு கூத்து ஆடவேண்டிய திருக்கிறதே. மணி : அது, இந்த இடத்துக்கு தேவை ஆனந்த். நீ இப் பொழுது குடியேறி இருக்கிற உலகம் இருக்கிறதே அது பணக்கார உலகம்; மிகவும் விசித்திரமானது.

பர : ஆம். முட்டாள் புத்திசாலியாகப் போற்றப்படுவான். வீரன் கோழைப்பட்டம் பெறுவான். கோழை வீரன் பட்டம் பெறுவான். அவலட்சணமாக இருந்தாலும் அழகனாக கருதப் படுவான். ஆனால் இது முறையா? சரியா? நாமும் இதை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டுமா?

மணி : ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதில்லை ஆனந்த். இந்த உலகத்திலிருந்து நம்மை அடிமை கொண்டுள்ளவர்களை நாம் ஆட்டிவைக்க வேண்டுமென்றல்லவா சொல்லுகிறேன். ஆனந்தா ! அகில உலகத்தை ஆட்டி வைக்கும் பணம் இருக் கிறதே, அதை நீ இப்பொழுது ஏராளமாய் பெற்றிருக்கிறாய். ஆகையால் நீ எதைச் செய்தாலும் தகும். என்ன சொன்னாலும் நடக்கும்; வா போகலாம்.

[தேநீர் விருந்துக்கு இருவரும் வருகின்றனர்.]

மணி : இவர்தான் வட்டியூர் ஜமீன்தார் உயர் திரு வேதாசல முதலியார், பெரிய மனிதர்.

பர : (முதலியாரைப் பார்த்து) நிறைய தெரியும், உங்களைப் பற்றி. ஆனால் பார்க்கத்தான் இல்லை.

பர : சீமாட்டிகளே, சீமான்களே ! நான் பல வருஷ காலமாய் ஐரோப்பா தேசத்திலே சுற்றிக்கொண்டிருந்து விட்டேன். அதனால் உங்களில் பலரைக்காணும் பாக்கியம் இல்லாமல் போய்விட்டது. எங்கள் பூர்வீக ஜமீனை விட்டுவிட்டு இந்தப் பக்கம் வந்தவுடனே அதே சோகத்தால் மெலிந்து போனேன். டாக்டர்கள் நான் ஐரோப்பா செல்ல வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். தாயாரை அப்போது விட்டு விட்டுச்

சென்றவவன் இப்போதுதான் திரும்பியிருக்கின்றேன், ஆதலால், இனி என் தாயாரையும், வீட்டையும் விட்டுப் போகிறதில்லை யென்று தீர்மானித்து விட்டேன். உங்களையெல்லாம் சந்திப் பதற்காகவே இந்த டீ பார்ட்டி ஏற்பாடு செய்தேன். அழைப்பை ஏற்று என்னை கௌரவப்படுத்தியதற்காக - வந்தனம்.
(கைதட்டல்)

மணி : (லேடீஸ் ஓ எக்ஸ்யூஸ் மி) தோழர்களே, ஸ்ரீமதி சரசாதேவியின் நடனத்தை நீங்கள் கண்டு களித்தீர்கள் ; பார்த்து ரஸித்தீர்கள். அவர்களே இந்த டீ பார்ட்டியிலே நடன விருந்து அளிக்கவேண்டுமென்று நான் ஆசித்தேன். என் நண்பர் மிஸ்டர் பரமானந்தன் அவர்களும் அதை ஆமோதித்தார்கள். அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு அம்மையாரும் தன்னுடைய பொறுப்பைச் செய்து முடித்தார். ஏற்றுக்கொண்டது மட்டுமல்ல, இங்கு உள்ள அனைவரும் கண்டு மகிழும்படி நடத்தியும் தந்தார். அதற்காக, அவருக்கும் அவரது தோழியருக்கும் உங்கள் சார்பாக வும், மிஸ்டர் பரமானந்தன் சார்பாகவும், என் நன்றி' வந்தனம்.
(கைதட்டல்)

வே : அன்பு மிக்க நண்பர்களே, பரமானந்தன் நமக்கு அளித்துள்ள டீ பார்ட்டி உண்மையிலே நமக்கு பரமானந்த மாக இருந்தது. அது அவருக்கு தெரியுமோ, தெரியாதோ, நான் அவருக்கு ஒரு விதத்தில் உறவினன் சில வருஷங் களுக்கு முன் அவர் இங்கு வந்து குடியேறினார்களே தவிர அப்பொழுது அவர் யார்கிட்டேயும் நெருங்கிப் பழகியதில்லை. திடீரென்று ஒருநாள் கப்பலேறி விட்டார். அதற்கு பிறகு நான் அவருடைய தாயாரை அடிக்கடி போய் பார்த்ததுண்டு. அந்த அம்மா ஒருநாள் வேடிக்கையாக என்னிடம் உங்கள் மகள் சரசாவை என் மகனுக்கு கல்யாணம் செய்துவிட வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். நானும், எல்லாம் நம்ம கையிலா இருக்கிறது ; கடவுள் செயல் என்று சொன்னேன். பரமானந்த னுடைய தயாள குணமும், அடக்கமும், நன்னடத்தையும், ஒழுக்கமும் நம் குலத்திற்கே பெருமைதரக் கூடியது. ஆதலால் நான் பரமானந்தனுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.
(கைதட்டல்)

வே : தம்பி பரமானந்தம் நான் வரட்டுமா? பர : சரி, செய்யுங்கள் மா .... மா...

மணி : அடே , மாமா என்றுதான் சொல்லேன். வே: அதற்கென்ன. தம்பி இஷ்டப்பட்டால். மணி : இஷடம் என்னாங்க கலியாணத்தை நடத்திடுவோம்.

வே : சரி.

[பரமானந்தனுக்கும் சரசாவுக்கும் கல்யாணம் நடக்கிறது. கல்யாணம் நடந்த பிறகு பரமானந்தன்.]

காட்சி 26

இடம் : வேதாசலம் வீடு.
இருப்போர் : பரமானந்தம், மணி.

பர : ஆடம்பரம் ஆடல் பாடல் விருந்து வேடிக்கை இவைகளுக்கு நான் ஒரு பதுமை. என் லட்சியம், சபதம் எல்லாம் எங்கே? எனக்கு இது ஒன்றுமே பிடிக்கவில்லை மணி. நான் பஞ்சை சுந்தரம் பிள்ளை மகன். அவர் ஏழை ஆனால் யோக்கியர் ; மானத்திற்காக மரக்கிளையில் பிணமானார். அவருடைய மகனா நான் ; சே, சே இதை என்னால் சகிக்கவே முடியாது.

மணி : என்னப்பா அது? என்ன செய்ய வேண்டு மென்கிறாய்?

பர : என் தகப்பனைக் கொன்ற பாதகனை ஒரே வெட்டில் கொலை செய்து வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்த பொழுது,

மணி : அடாது. அவனை ஒரே அடியாக வெட்டிப்போட்டால் பயனில்லை. அவனை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வாட்டி வதைக்க வேண்டுமென்று சொன்னேன். நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது.

பர : இந்த ஞாபகம் உள்ளவன் இப்பொழுது அவன் மருமகனாக்கி விட்டாயே . இது என்ன நியாயம்?

மணி : ஆம். பரமானந்தன் அவனுடைய மருமகன் ஆனந்தன் அவனுடைய பரம விரோதி.

பர : போதும் இந்த புதிர்கள். மணி : அவசரக்காரன் ஆனந்தா, கோட்டைக்குள் புகுந்து விட்டோம். இனி எதிரிகளின் மார்புக்கு நேரே செல்லும் நம்முடைய வாள். இதோ படித்துப் பார் ; பழி தீர்க்கும் வழி. நான் வகுத்துள்ள திட்டம். படி முதல் பக்கத்தை!

பர : அடுத்துக் கெடுக்கும் படலம். மணி : அதுதான் இப்பொழுது நடந்தது. வெறும் ஆனந்தன் வேதாசல முதலியாரை நெருங்க முடியாது, ஆனால் பரம விரோதியான பரமானந்தனை, மேளதாளங்களோடு, விருந்து வைபவத்தோடு நாள் நட்சத்திரம்

பார்த்து தன் ஒரே மகளான சரசாவை காணிக்கையாக கொடுத்து தன் மாளிகைக்கு அழைத்துக் கொண்டார். இதற்குப் பெயர்தான் அடுத்துக் கெடுக்கும் படலம்.

பர : அருமையான ஏற்பாடு! எங்கே பணத்தின் மீது பாசங் கொண்டு நம் திட்டங்களையெல்லாம் மறந்து விடுவாயோ என்று எண்ணினேன்.

மணி : பைத்தியம், அடுத்ததைப் படி. பர : பணம் பாழாகும் படலம்.

மணி : அது என்ன தெரியுமா? வேதாசல முதலியாருடைய அந்தஸ்து, புகழ் செல்வாக்கு எதனால் வந்தது? பணத்தினால் அல்லவா? பல ஏழைகளை கசக்கி பிழிந்து அக்கிரமங்கள் பல புரிந்து அநியாயமாக உன் தகப்பனை மரக்கிளையில் தொங்க வைத்து, அவன் குவித்துள்ள பணம் இருக்கிறதே, அது பாழாக வேண்டும். அதைப் பார்த்து, ஏ, வேதாசலமே எங்கே உன் பணத்திமிர் என்று நாம் கேட்க வேண்டும்.

பர : மணி, அவன் பணத்தை பூதம் போல் காப்பவனாச்சே.

மணி : அதற்கு வழி இருக்கிறது. 'மானம் பறிக்கும் படலம்' இது என்ன தெரியுமா? ஜெகம் புகழ் மேவார் விலாச மைனரைத் தன் மருமகனாக அடைந்திருக்கிறார். அதனால் இப்பொழுது அவர் புதுத்தனிக் கௌரவம் பெற்றிருக்கிறார் அல்லவா?

பர : ஆம். ஊர் மக்கள் அப்படித்தான் பேசிக் கொள் கிறார்கள்.
மணி அதே ஊர்மக்கள் அந்த மருமகனை குடிகாரன் , சூதன், கூத்திக்கள்ளன் என்று உன்னை ஏசவேண்டும்.

பர : என்னையா?...

மணி : ஆம். அதற்கான நடிப்புகள் நாம் செய்ய வேண்டும். உன்னை நிந்தித்துப் பேசும் எதிரொலியால் அவன் மானம் போகும் ; மனோ வேதனை அதிகமாகும். துடிதுடித்துப் போவான்.

பர : "கண் குத்தும் படலாம் " இதென்ன மணி? மணி : அதுவா கேள் ! என் அருமை மகளே, கண்ணே அருமை கண்மணியே, உன் அதிர்ஷ்டமே அதிர்ஷ்டம். பணக் கார இடத்தில் சம்பந்தம் கிடைத்தது என்றெல்லாம் பெருமை பேசிக்கொள்கிறாரே ஸ்ரீமான் ஸ்ரீமதி சரசாவைப் பார்த்து, அதே சரசாவை, நீ சதா கொடுமைப் படுத்த வேண்டும். அவள் கண் கலங்கி நிற்பதைப் பார்த்து, கண்ணைப் போல வளர்த்தேன் இன்று கண் கலங்கி நிற்கிறாளே என்று அவன் கதற வேண்டும்.

பர : மணி! இப்பொழுது தானப்பா என் மனம் நிம்மதி அடைந்தது.

மணி : " பணம் பாழாகும் படலம் " இதை ஆரம்பிக்க வேண்டும் இப்பொழுது. அதற்கு சரசா ஒரு கருவி. அவளை ஒரு தடவை முறைத்தால் ஓராயிரம் ; ஒரு அடி அடித்தால் ஐயாயிரம்; ஐயோ என்று அலறினால் பத்தாயிரம் ; இப்படி பறக்க வேண்டும் பணம்.

பர : பாவம்! பெண்ணாயிற்றே ; நயமாகக் கேட்டால் கூட வாங்கி கொடுத்துவிடுவாளே சரசா!

மணி : இரக்கம் காட்டுகிறாயா? ஆனந்த் அன்று உன் தந்தை மரக்கிளையில் தொங்கும் போது அவன் இரக்கம் காட்டினானா கருணை? அந்த அரக்கனின் மகள் இவள். ஆதலால் ஒரே கல்லில் இரண்டு பழம் விழவேண்டும். அவன் கண்ணீரும் கீழே விழவேண்டும்; அதே சமயத்தில் பணமும் கறந்தாக வேண்டும். என்ன சொல்கிறாய்?
பர : நான் தயார் ! இப்பொழுதே ஆரம்பிக்கலாமா?

மணி : கொஞ்சம் பொறு , இனிமேல்தான் முக்கியமான கட்டங்கள் இருக்கின்றன. அதனால் ....

பர : அதனால் ....? மணி : இது இப்பொழுது தேவை. நீயே படித்துப் பார். பர : இடைவேளை.

காட்சி 27
இடம் : பாதை.
இருப்போர் : மணி, பரமானந்தன்.
[மணியும், பரமானந்தமும் காரில் வருகின்றனர்.]

மணி : எப்படி நம்ம ட்ரைவிங் (Driving). பர : ரொம்ப ஸ்டடி (Study). மணி : ஆம்! இந்த ஸ்டடி வேணும் உனக்கு. இன்று சகலவித அலங்காரத்துடன் வரவேற்கப் போகிறாள் உன் சரசா. சொக்கிவிடக்கூடாது. நமது திட்டங்கள் எல்லாம் தவிடு பொடி யாகிவிடும்.

பர : கவலைப்படாதே, இந்த உள்ளம் அனல் போன்றது. மணி : அவளுடைய கனிமொழிகளில் மயங்கி குளிர்ந்து விடாதே .

பர : பயப்படாதே ! பாதையினின்று தவறமாட்டேன்.

மணி : கலக்கம் ஏற்பட்டால் உன் தகப்பனார் மரக் கிளையில் தொங்கியதை நினை

காட்சி 28
இடம் : வேதாசலம் வீடு.
இருப்போர் : அமிர்தம், சரசா.

அமிர்தம் : இந்தாங்க அம்மா பூவு கேட்டிங்களே கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.

சரசா : ஏண்டி இதற்குத்தான் இவ்வளவு நேரமா? யாரோடே வாயாடிக்கிட்டு இருந்தே. பெரிய இடத்துப் பிள்ளை. பேரீஸ் லண்டன் போனவரு. அவருக்கு இதுதான் பூவோ?

அமிர்தம் : இதுதாம்மா நம்ம தோட்டத்திலே இது தானுங்களே இருக்குது.

சரசா : சீ. கழுதை ! வாயை மூடு! வர வர பேச்சு அதிகமா யில்ல வருது. இந்தா இதை சாப்பிடு (தின்று மிச்ச ஆப்பிள் பழத்தை எறிகிறாள், அமிர்தம் முழிக்கிறாள்) ஏண்டி முழிக்கிறே எச்சிலா இருக்கிறது என்று பார்க்கிறாயா? ஒன்றுமில்லேடி நான் சாப்பிட்ட மிச்சம் அது இந்த சமயத்தில் இதாவது கிடைத்தது என்று சந்தோஷப்படாமே !
[மணியும், பரமானந்தனும் வரும் காரின் ஹார்ன் சத்தம் கேட்கிறது]

வே : வாங்க மாப்பிள்ளை ... செக்ரட்டரி ஸார் நீங்க. மணி : பரவாயில்லை. பரவாயில்லை.

சரசா : இதோ பார்த்தீங்களா ! எங்க நாடகத்துக்காக வாங்கினது.

பர : சகிக்கலை ஒன்றாவது. கர்மம்.

சரசா : இதை பாருங்க ! நாடகத்திலே எனக்குக் கிடைத்த பரிசுகள்!

பர : பார்க்கச் சொல்லடி உங்க அப்பனை.

அமிர்தம் : அம்மா பழங்கள், கொண்டுவரச் சொன் னீங்களே. ஏண்டி நிற்கிறே சிலைமாதிரி. வைச்சுட்டுப் போ வெளியே.

பர : சரசா, யார் இந்த பொண்ணு?

சரசா அவ நம்ம வீட்டு வேலைக்காரி.

பர : ரொம்ப நல்லா யிருக்குது. ரொம்ப நல்லா யிருக்குது லட்டு .

சரசா : அப்படியா சந்தோஷம். பர : பெய ரென்ன?

சரசா : ரவா லட்டு. பர : அந்தப் பொண்ணோட பெயரு.

சரசா : குப்பி, (அலட்சியமாக) (அப்பொழுது உள்ளே இருந்து ஒரு குரல் அமிர்தம்.)

பர : குப்பி. அமிர்தம் என்கிற பெயர் நல்லா யிருக்கிறது என்றுதானே, குப்பி என்று சொன்னே. வேதாசல முதலியார் மகள் தானே, வேறே எப்படியிருக்கும் புத்தி.

சரசா : ஆருயிரே, என் மேல் உங்களுக்கு என்ன கோபம். ஏன் இந்த கடுகடுப்பு? நான் செய்த பிழை என்ன? நான் தாயிழந்தவள் ; எங்கப்பா என்னை, அவர் கண்களைப் போல பாதுகாத்து உங்களிடம் ஒப்படைத்தார். இனிமேல் உங்களிடம் தான் இருக்கிறது எந்தன் வாழ்வு.
[சரசா அவன் கால்களைப் பிடித்துக் கொள்கிறாள். ஆனந்தனுக்கு இரக்கம் வரும் சமயம், தன் தகப்பனாரின் ஞாபகம் வரவே காலால் உதைத்து தள்ளுகிறான்.]

பர : என் சிநேகிதர்களுக்கு டீ பார்ட்டி வைக்க வேண்டும். அதற்காக ஐயாயிரம் ரூபாய் செலவாகும். உங்க அப்பா கிட்ட சொல்லி வாங்கிக் கொடு.

சரசா : நாளை வாங்கித் தருகின்றேன். கண்ணாளா இன்று.........

பர : இன்று நான் சொல்வதைப் போல் நீ செய். பணம் வாங்கிக் கொடுத்ததும் நாளை இருவரும் சந்திக்கலாம்.

(பரமானந்தம் போகிறான் ; அமிர்தம் வருகிறாள்.)
அமிர்தம் : அம்மா , பால்.

சரசா : (கோபத்தோடு) போடி.

காட்சி 29

இடம் : பரமானந்தம் வீடு.
இருப்போர் : மணி, வேதாசல முதலியார்.
[வேதாசல முதலியார் மணியைச் சந்திக்கிறார்.]

மணி: நேற்று ராத்திரி உங்ககிட்டேயிருந்து வந்தாரில்லே. அப்போ படுத்தவர்தான்.

வே: ஏன் ரொம்ப ஜுரமோ? மணி: பின்ன கோபம் இல்ல வந்திருக்கு.

வேதா : கோபம் வந்தாலே. மணி : ஜுரமும் சேர்ந்துதான் வரும். ஆனால் இப்பொழுது வந்திருக்கிற ஜுரமும், கோபமும் இருக்கிறதே அப்பாட!

வேதா : அப்படி என்னாங்க ஸார் நடந்தது? மணி : பின்னே என்னங்க முதலியார்வாள் . அவர் லண்டன் பாரீஸ் போய் வந்தவராச்சே. காலேஜில் படித்த சிநேகிதர்களுக் கெல்லாம் டீ பார்ட்டி வைக்க வேண்டியவராச்சே , அதற் கெல்லாம் பணம் நிறையத் தேவையா இருக்குதே; இதை யெல்லாம் மாமனார் கொஞ்சமாவது கவனிக்கிறாரா என்று ஒரே கோபம் போங்க.

வேதா : ஆமா ஸார். சரசாகூட சொன்னாள், மாப்பிள்ளை ஏதோ ஐயாயிரம் ரூபாய் கேட்டார் என்று. இப்போ எந்த அளவிலே கோபம் இருக்கு?

மணி : ஒழுங்கா மரியாதையாகப் பணம் வரலையின்னா, இனி உங்க வீட்டுப் பக்கமே காலையெடுத்து வைக்கிறதில்லை என்று சொல்லி விட்டாரு .

வேதா : அய்யய்யோ , இந்தாங்க சார் ரூபாய். அப்படி யெல்லாம் இருந்துவிட வேண்டாமென்று நீங்கதான் அவருக்கு சொல்லணும்.

மணி : என்னாங்க சார்! இது கூடவா உங்களுக்குச் செய்யக்கூடாது. உங்களைப் பற்றித்தானே என் மனசிலே சத வேலை செய்து கிட்டே இருக்கிறேன். நான் வாரேன்.

காட்சி 30
இடம் : பாதை.
இருப்போர் : மணி, பரமானந்தன்.
[பரமானந்தனும், மணியும் குடிகாரர்களைப் போல் நடிக்கிறார்கள்.]

பரமா : எப்படி நம்ம வேலை. ஒரே நாளில் ஐயாயிரம் ரூபாய்.

மணி : ஒரே நாளில் பறக்குது பார்.
[பணங்களைப் பல வழிகளில் நாசம் செய்கின்றனர்.]

ஒருவர் : (மற்றொருவரிடம்) பார்த்தாயா! பரமானந்த முதலி யார் போகிற போக்கை.
மற்றொருவர் : வேதாசலத்தின் மருமகனா? வெறிபிடித்தல்ல திரிகிறான்?

இன்னொருவர் : பெரிய இடத்துப் பிள்ளை என்று பேர் ; இந்த பரமானந்தனுடைய யோக்கியதை கொஞ்சங்கூட நல்லாயில்லை. சதா குடி, கண்ட கூத்திக்காரிகளுடன் சுற்றுவதே வேலையாய்ப் போய்விட்டது ; கருமம், கருமம்.

பரமா : மணி, இன்று எப்படி நம்ம நடிப்பு?

மணி : சபாஷ். (கிராண்ட் சக்ஸஸ்) குடிகாரன், சூதாடி, கூத்தி கள்ளன், வேதாசல முதலியார் மருமகனுக்கு வெற்றிகர மான பட்டமளிப்பு!

காட்சி 31

இடம் : வேதாசலம் வீடு,
இருப்போர் : பரமானந்தன், சரசா, வேதாசல முதலியார்.
[" ஆட வருவாயோ கண்ணா " என்று சரசா பாடிக் கொண்டிருக்கிறாள். பரமானந்தன் வருகின்றான்]

பர : என்னடி இங்கே சளசளன்னு சத்தம்?

சரசா : ஒன்றுமில்லே, பாட்டு பாடறேன்.

பர : பாட்டுப் பாடுறாளாம் பாட்டு. இவ பாட்டை நான் கேட்கணுமாம்?

சரசா : உங்களை ஒன்றும் கேட்கச் சொல்லவில்லையே. பர : பின்னே யாருக்காகடி நீ பாடறே? சரசா : சிவ, சிவா!

பர : அதென்னடி, அத்தின அவசரமா சிவனை அழைக் கிறே. சிவ, சிவா என்று அகோர தவம் செய்தாலும், அவன் வர்ரது கஷ்டம் என்று சொல்லுவாங்க. நீ , என்னடான்னா. டெலிபோன் பண்ற கைலாசத்துக்கு . சனியனே.

சரசா : ஆமா. இப்போ நான் சனியனாகிவிட்டேன். அப் போது அப்ஸரசா இருந்தேன்

பர : அப்போது கழுதை கூடத்தாண்டி அழகாயிருக்கும் குட்டியாயிருக்கும் போது.

சரசா : பூங்கொடியே என்று புகழ்ந்தீர்கள் ஒருமுறை. பர : புது மோகத்தில் .

சரசா : கொஞ்சினீர்கள்.............! என்னிடத்தில்!

பர : உன் அழகைக் கண்டல்ல. உன் அந்தஸ்தைக் கண்டு .

சரசா : சத்தியங்கள் செய்தீரே! பர : சரச நேரங்களில். சரசா : ஒருதரம் உயிரே என்றீர்கள்.

பர : ஆம். உயிரே. கண்ணே , கண்மணியே , கட்டிக் கரும்பே, கற்பகமே, கனிரசமே என்று கூடத்தான் சொன்னேன் சிருங்கார சாஸ்திரத்தில் நான் கற்ற பாடங்களடி அவைகள்

சரசா : அப்படி நான் செய்த குற்றம் தான் என்ன?

பரமா : முட்டாளே, உலகத்தில் குற்றம் செய்தவர்கள் மட்டும் தானா தண்டிக்கப் படுகிறார்கள். அப்படியென்ன நீ ஒரு குற்றமும் செய்யாதவளா? இப்பொழுது பாடிக்கொண்டிருந் தாயே , ஓட வருவாயா, ஆடவருவாயா என்று அது எவனைப் பற்றியடி? யாரடி அவன்!

சரசா : பெரிய குற்றத்தைக் கண்டு பிடித்து விட்டீர்கள். சாமிமேல் பாட்டு படிச்சேன்.

பர : சாமிமேல் பாடும் பாட்டா இது? இப்படித்தான் ஆசை நாயகனை கூப்பிடுவது போல்தான் ஆண்டவனைக் கூப்பிடு கிறதோ? பேஷ், அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லே; நீ யாரையோ மனதிலே நினைச்சுக்கிட்டு அதை சாமி மேலே சாக்காகப் போட்டு பாடியிருக்கிறே. உண்மையைச் சொல்லி விடு.

சரசா : கடவுளே ! ஒரு புருஷன் தன் மனைவியிடம் பேசும் பேச்சா இது? என்னை ஏன் இப்படி சித்திரவதை செய்ய வேண்டும்? கல்யாணம் செய்து கொண்டு நான் கண்ட பலன் என்ன ?

பர : என்னடி மயான காண்டம் நடத்திக் காண்பிக்கறே, எவனைப் பற்றி பாடிக்கிட்டு இருந்தே ?...............

[பரமானந்தன் சரசாவை அடிக்கிறான். சரசா அலுறுகிறாள். வேதாசல முதலியார் வருகிறார்]

சரசா : ஐயோ ! அப்பா , அப்பா .... பர : அங்கே ஏண்டி போறே. இங்கே வாடி. வே: என்ன அக்கிரமம் மாப்பிள்ளை இது? பர : என்ன மாமா சொல்றீங்க?

வே : டேய் பரமானந்தா ! உத்தமிகள் வயிறெரிஞ்சா வாழமாட்டான் எவனும். ஐயோ, பொண்ணு திரௌபதி மாதிரி கதறுதப்பா .

பர : திரௌபதியா இவ. ஏம்மா திரௌபதை ! வே: அடபாவி!

பர : இடியட்....... இவங்களோடு மாறடிச்சி நமக்கு போகுது உயிர்.

காட்சி 32

இடம் : தோட்டம்

இருப்போர் : மூர்த்தி, அமிர்தம், பரமானந்தன், சரசா

மூர்த்தி : அமிர்தம்! நான் உனக்கு, நீ எனக்கு, இதை சயிக்க வேண்டும் இப்பொழுது.

அமிர்தம் : வேளாளர் வீட்டுப் பிள்ளைக்கும் வேலைக்காரிக்கும் கல்யாணம் நடக்க முடியுமா? பெற்றோர்கள் சம்மதிப்பார்களா?

மூர்த்தி : உன் அன்பைப் பெறாவிட்டால் ....

அமிர்தம்: நீங்கள் என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள நம்புவது, வெள்ளாடு ஓநாயை விரும்புவது போலத்தான். பாலும் பழமும், தேனும் தினைமாவும்

என்பதுபோல் ராஜா போன்ற உங்களுக்கு ராணி போல் அல்லவா ஒருவள் மனைவியாக பண்டும்.

மூர்த்தி : அமிர்தம் உன்னை அடையவில்லை என்றால் என் விதி நிலைத்திருக்காதடி கண்ணே !

அமிர் : எனக்கு மட்டும் உங்க மேலே ஆசையில்லேன்னா சொன்னேன். உங்க துணிகளைத் துவைக்கும் போது ஒரு ஆனந்தம். உங்களுக்காக கடைக்குச் செல்லும் போது ஒரு சந்தோஷம். உங்களைக் கூப்பிடச் சொன்னால், கூத்தாடுவேன். உங்களுக்காக நான் எவ்வளவு வேலை செய்தாலும் , அலுப்பே தோன்றாது. ஆனால் நீங்க என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வது இந்த பூமி ஏற்குமா? பெற்றோர்கள் சம்மதிப்பாரா?..........

மூர்த்தி : இதெல்லாம் என்ன பேச்சு அமிர்தம்?

அமிர்தம் : எனக்கிஷ்டம் இல்லேன்னு சொன்னேன்!

மூர்த்தி : பூமி ஏற்றால், பெற்றோர்கள் சம்மதித்தால், மாளிகையில் வாழலாம். அல்லது எங்கேயாவது மண் குடிசையில் வாழலாம்.

அமிர் : இனி ஒன்றும் சொல்லப் போவதில்லை. ஏதாவது சண்டைகள் ஏற்பட்டால், உங்கள் பாடு அவர்கள் பாடு இனி நான் உங்கள் அடிமை.

மூர்த்தி : சரி, நான் வருகிறேன் அமிர்தம்.

[மூர்த்தி போகிறான். பரமானந்தன் அமிர்தத்தின் தோழைப் பிடிக்கிறான்.]

பரமா : கண்ணே அமிர்தம்!

அமிர் : ஐயா, இதென்ன அக்கிரமம்.

பரமா : அக்கிரமம் இல்லையடி கண்ணே , இது ஆசையின் விளைவு.

அமிர் : கேவலம் நானொரு வேலைக்காரி , என்னிடம்

பரமா : வேலைக்காரியா நீ? பூ விற்றால் பூக்காரி, பிச்சை யெடுத்தால், பிச்சைக்காரி. சிங்காரித்துக் கொண்டால் சிங்காரி. நீ வேலை செய்கிறாய். அதனால் வேலைக்காரி.

அமிர் : என்னையா இது பைத்தியக்காரப் பேச்சு.

பரமா : அமிர்தம் இந்த பைத்தியம் தேவர் மூவர்களுக்கும் இருந்ததாம். நான் எம்மாத்திரம் ... அமிர்தம்!

அமிர்: போதுமையா பேச்சு . இந்த வீட்டில் வேலை செய்ய வந்தேன் ; விபசாரத்துக்கு வரவில்லை.

பரமா : அட பைத்தியமே ! உன்னை இப்பொழுது விபசாரத் துக்கு யார் அழைத்தார்கள்? என் தர்மபத்தினியாகவல்லவா இருக்கச் சொல்லுகிறேன்.

அமிர் : அமாவாசையில் நிலவேது? காமவெறி பிடித்தவனுக்கு தர்மம் ஏது?

பரமா : என்றெல்லாம் எவனோ எழுதி வைத்திருந்த கதையில் படித்திருப்பாய்.

அமிர் : ஐயா, அதிகம் பேசவேண்டாம். (சரசா வருகிறாள்.)

சரசா : வீட்டு எஜமானனோடு உனக்கென்னடி பேச்சு.

பரமா : அதை நீ யார் கேட்கிறது? அமிர்தம் என்ன செய்யலாம்? கிரஹச்சாரம்! நான் போய் வரட்டுமா?

சரசா : இங்கே என்னடி நடந்தது சொல்லு?

அமிர் : ஏம்மா என் வயிற்றெரிச்சலை கிளப்புறீங்க. அந்தப் பாவி, என் மானத்தை வாங்கப் பார்த்தான். நீங்க என் பிராணனை வாங்குறீங்க.

சரசா : எந்தப் பாவிடீ, என்னடி செய்தான் ? சொல்லேண்டி.

அமிர் : உங்க புருஷன் தான். இங்கே வந்தார் ஏழைதானே, எது வேண்டுமானாலும் செய்யலாம், கேட்கறதுக்கு யார் இருக்கா, அப்படி என்ன தைரியம்.

சரசா : அடிப் பாவி ....? அப்படியா?

அமிர் : அவர் செய்த அக்கிரமங்களுக்கு, பாவிப் பட்டம் எனக்கா ?

சரசா : மூடுடி வாயை. தடியாட்டமா இருந்துக்கிட்டு தளுக்கும், மினுக்கும் செய்தா ஆம்பளைக்கு கெட்ட எண்ணம் வராதாடி? சனியனே இந்த வீடு உருப்படனும்னா நீ தொலை யணும் மொதல்லே . போடி போ. போய் வேலையைப் பாரு .

பரமா : சரசா ! ஒரு மரக் கட்டை அவள். மனச் சாந்தியைக் கலைப்பதற்காக அமிர்தத்துடன் ஒரு மாதிரியாக நடந்து கொண்டேன். வேதனைப் பட்டதில் வெறி பிடித்துவிட்டது அவளுக்கு. நல்ல பிள்ளைகள் வேதாசலத்திற்கு. மகள் ஒரு அகம்பாவி. மகன் ஒரு அப்பாவி.

காட்சி 33

இடம் : நந்தவனம்.
இருப்போர் : மூர்த்தி, பரமானந்தன், மணி.

பரமா : மூர்த்தி! உனக்கு ஏன் திடீரென்று என் மீது இவ்வளவு ஆசை. என்றுமில்லாதபடி என்னையும் அழைத்தாய் உலவ. ஆனால் பேசாமலிருக்கின்றாயே!

மூர்த்தி : பரமு, பெண்களிடம் இளித்துக் கிடப்பவனே, பெருமை பேசுபவனே, மிரட்டுபவனே! நான் உன்னை ஒரு பேயனென்று மதிக்கின்றேன்.

பர : குடியன், வெறியன், தடியன், பித்தன், பேடி, காமுகன், கபோதி என்று பல பதங்களுண்டு அகராதியிலே. ஓய்வு நேரத்தில் பார்த்து வைக்கவும்.

மூர்த்தி : நேரடியாகவே கேட்கிறேன். அமிர்தத்தை நீ என்னவென்று நினைக்கிறாய்?

பர : என்னடா இது வேடிக்கையான கேள்வி. அவளைப் பற்றி என்ன நினைப்பது? அவள் ஒரு வேலைக்காரி.

மூர்த்தி : வேலைக்காரியா யிருப்பதால் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலா மென்பது உன் எண்ணமா?

பர : மூர்த்தி ! அமிர்தம் ஒரு வேலைக்காரிதான். ஆனால் அற்புதமான ஜாலக்காரி . சிரித்து சித்திரவதை செய்யும் சொகுசுக்காரி. வெறும் அலங்காரி மட்டுமல்ல, பலே கைக்காரி.

மூர்த்தி : பரமு. கேலி செய்ய வேண்டாம். கேள் இதை ! அவள் உன்னை ஒரு துரும்பென மதிக்கிறாள்.

பர : சிறு துரும்பும் பல் குத்த உதவும் என்று நீ அவளுக்குச் சொல்வதுதானே.

மூர்த்தி : அமிர்தம் உண்மையில் உத்தமி.

பர : மூர்த்தி! நீ சுத்தப் பைத்தியக்காரனாக இருக்கின்றாயே! வீட்டு வேலைக்காரிகள் மூன்று விதம். சிலது தானாகவே மேலே வந்து விழும். சிலது தொட்டால் துவண்டு விடும். சிலதுகள் பத்தினி வேஷம் போடும் கொஞ்ச நாளைக்கு . இதில் உன் அமிர்தம் மூன்றாவது ரகம்.

மூர்த்தி : உனக்குக் கிடைக்க மாட்டாள் ' அவள் '. 'கிட்டா தாயின் வெட்டென மற" என்ற பழமொழி தெரியுமா உனக்கு?

பர : "அடிமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும் " என்று மற்றொரு பழமொழி யிருக்கின்றதே அது தெரியுமா உனக்கு?

மூர்த்தி : இனி அந்த பழமொழிப்படிதான் நடக்க உத்தேசம்.

பர : கொஞ்சம் விளக்கமாக சொல்லப்பா.

மூர்த்தி : நீ அமிர்தத்திடம் வாலாட்டினால் இனி இக் கரங்கள் சும்மா இருக்கப் போவதில்லை. வீட்டில் வளர்க்கும் நாய் தானாகவே மேலே வந்து விழுந்தால் தடியால் அடிக்க தயங்க மாட்டார்கள்.

பர : சீ! நாயே! மூர்த்தி : யாரடா நாய்?

[இருவரும் சண்டை போடுகின்றனர். மூர்த்தி பரமானந்தனை உருட்டி விட்டுப் போய் விடுகிறான்.]

பர : உருட்டி தள்ளிவிட்டானப்பா.

மணி : மீசையில் மண் ஒட்டவில்லையே!

பர : திருப்பி யடிக்க முடியாதென்று நினைத்திருப்பான். உழைத்து உழைத்து மெருகேறிய கரங்கள் அவனை பொடியாக்கி யிருக்கக்கூடும். ஆனால் சூட்சுமம் கிடைத்திருக்கும் போது ஏன் கை வலிக்க அடிக்க வேண்டும்?

மணி : அது என்னப்பா சூட்சுமம்?

பர : மூர்த்தி அமிர்தத்திடம் காதல் கொண்டிருக்கும் விஷயம் தெரிந்து விட்டது. இனி மூர்த்திக்கு வெறி கிளப்பி அந்தக் கிழவனையும் தூண்டி விடவேண்டும். மரத்திலிருந்து ஒரு கிளை ஒடியும். மகன் தந்தைக்கு விரோதியாவான்.

மணி : அவ்வளவு தூரம் புத்திசாலியாயிட்டியா? பரம சந்தோஷம்.

காட்சி 34

இடம் : வேதாசலம் இல்லம்.

இருப்போர் : வேதாசலம், மூர்த்தி, அமிர்தம், பரமானந்தன்.

[சிலர் பரமானந்தனுடைய நடத்தையைப் பற்றி வேதாசலத்தினிடம் குறை சொல்லிக் கொண் டிருக்கின்றனர். அப்போது பரமானந்தன் அங்கு வருகிறான்.]

ஒருவர் : என்னங்க உங்க மருமகப்பிள்ளை போடற ஆட்டம் சகிக்கத்தான் முடியவில்லை. அவரைப் பற்றி ஊர் பூரா பேசிக்கிறத கேட்டா ......

வேதா : நாக்கைப் பிடுங்கிக்கினு சாகலாம்னு தோணும்.

இன்னொருவர் : இதை உங்க காதிலே போட்டு வெச்சிட்டுப் போகலாம்னுதான் வந்தோம்.

மற்றொருவர் : பயப்படாதீங்க. உங்களை காளியாத்தா கை விடமாட்டா. நாங்க வரோம்.

வே : சொக்கா! நல்ல மருமகன் வந்து சேர்ந்தான். பணமும் போகுது. மானமும் போகுது. நம்ம வாழ்ந்த வாழ்வும் போகுது.

பர : சொக்கா! மாமாவுக்கு இப்படி யெல்லாம் மனசு புண்ணாகும்படி பேசக்-கூடாதுன்னு சொல்லிவைப்பா சொல்லி வை !

வேதா : என்னா! உன் மனசா புண்ணாகுது? குடியன், வெறியன், சூதாடி, கூத்திக் கள்ளன் அப்படின்னு ஊரார் பேசிக் கிறதைக் கேட்டு என் மனசிலாப்பா புண்ணாகுது.

பர : என்ன மாமா சொல்றீங்க.

வே : பணத்தைப் பாழாக்கு.

பர : உம்.

வேதா : குடிச்சி கூத்தாடி.

பர : உம்.... உம்.

வே : கண்ட காவாலி பசங்களோட கூடி.

பர : உம்... உம்... உம்.

வே: என் மானத்தை வாங்கற . உன்னைப் பார்த்து ஊரு சிரிப்பா சிரிக்குது .

பர : ஏன் மாமா. ஊர் என்னைப் பார்த்து சிரிக்குதா? அல்லது உங்க மகனைப் பார்த்து சிரிக்குதா?

வே: அதென்னடா! புதுசா அவனை இழுத்து நடுவ போடற அப்பாவியாச்சே அவன். நீ நிக்கிர நிழலில் கூட நிற்கமாட்டானே அவன்.

பர : நிக்கிறதுக்கு யோக்கியதை வேணுமே மாமா.

வே: ஏன்?

பர : அது இருந்தா ஜாதி குலம் பாக்காமே ஒரு வேலைக்காரப் பொண்ணைக் கையைப் பிடிச்சி இழுப்பானா?

வே: என்ன? என் மகன் வேலைக்காரி பொண்ணை கைப் பிடிச்சு இழுத்தானா! ஏம்பா அவன் மேலே அபாண்டமா சொல்றே. அந்த ஜோலிக்கெல்லாம் போகமாட்டானே அவன்!

பர : ஏன் மாமா. நேர்லே காமிச்சா நம்புவீங்கல்ல. காண்பிக்கிறேன், அந்தக் காட்சியை ஒரு நாளைக்கு .

காட்சி 35

இடம் : நந்தவனம்

இருப்போர் : வேதாசலம், மூர்த்தி, அமிர்தம், பரமானந்தன்.

(அமிர்தம் - மூர்த்தி நந்தவனத்தில் காதல் கீதம் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.)

அமிர் : நம் காதல் வெறும் விளையாட்டாகி விடும் என்று எனக்கு எப்போதும் ஒரு பயம்.

மூர்த்தி : இதெல்லாம் வீண் பயம் அமிர்தம். உன்னை இழக்க நான் என்ன அவ்வளவு முட்டாளா? அமிர்தம், அப்பாவிடம் சொல்லி கூடிய சீக்கிரமே கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு செய் கிறேன். அப்புறம் பாரேன், நம்முடைய மாளிகையில் ஒரு வஸந்த மண்டபமும் ஒன்று கட்டி, ஜலக்கிரீடைகளுக்கு ஒரு தடாகம் கட்டி, அதைச் சுற்றிலும் வெற்றி வேராலே வேலி போட்டு, அதைச் சுற்றிலும் மல்லிகை மலர்களால் அலங்கரித்து, அந்த மணம் கம்மென்று வீச , உன்னை என் மடிமேல் சாய வைத்து, இல்லேல்ல உன் மடிமேலே நான் சாய்ந்து கொண்டு ....

[வேதாசலமும் பரமானந்தனும் வருகிறார்கள்.]

வே : பாடுவாடா பாடுவா ! டேய் மூர்த்தி நீ பாட்டுதானா பாடுவ.

பர : மாமா! பாட்டு எங்கே? அதைக் கவனிச்சீங்களா? வசந்த மண்டபத்திலே ....

வே : ஹும். வசந்த மண்டபந்தானா இருக்கும். இவரு கட்ற மாளிகையிலே!

பர : அங்கே ஜலக் கிரீடைக்கு ஒரு தடாகம் கூட இருக்கும்.

வே : இருக்கும்! இருக்கும்!! இந்தாடீ அமிர்தம், என்ன துணிச்சலடி உனக்கு? போய் வரச்சொல்லடி ஒங்கப்பனை அவன் கிட்டே பேசுகிறேன் நான். டேய் முர்த்தி! வேலைக்கு ஆள் வச்சா அவ சேலையையாடா பிடிச்சு இழுக்கிறது?

பர : அட, சேலையை பிடிச்சு இழுத்தாக்கூட என்னமோ விளையாட்டுத்தனமா செஞ்சிட்டான்னு விட்டுடலாமே மாமா! அவளுக்கு மாலையில்ல போடப் போராராம் மாலை?

வே: போடுவாரு , போடுவாரு, போடா போக்கத்தவனே! நடடா ! வீட்டுக்கு மடையா. [வேதசலம் வீட்டில்]

மூர்த்தி : நான் எதையும் மறைக்க வில்லையே அப்பா. காம சேஷ்டையில்லையே நீங்க கண்டது.

பர : இல்லை. சகுந்தலை துஷ்யந்தன் நாடகம். வேதாசல முதலியார் தலைமையிலே. ஏம்பா அப்படித்தானே? மூர்த்தி! நீ இவ்வளவு சீக்கிரம் கெட்டுடுவேன்னு நான் நினைக்கவே யில்லை . நம்ப ஜாதி ...... குலம்... ஆசாரம்..........

மூர்த்தி : ஜாதி குலத்திலே எனக்கு நம்பிக்கை யில்லை.

பர : உனக்கில்லை. எனக்கிருக்கிது. எங்க மாமாவுக் கிருக்குது. ஏன் மாமா.

வே: ஆமாம் மாப்பிள்ளை. டேய் அந்தப் பெண்ணை டச்சி கிச்சி பண்ணியிருந்தா சொல்லடா. காசு பணம் கொடுத்து கழுதைகளை ஊரைவிட்டு ஓட்டிவிடலாம்.

மூர்த்தி : பணத்தை பாபக்கடை என்று எண்ணுபவள் அமிர்தம்.

வே: அட நிறுத்தடா ! ஒரே வார்த்தை சொல்றேன். ஜாதி ஆசாரத்தைக் கெடுக்காதே.

மூர்த்தி : நான் அமிர்தத்துக்கு துரோகம் செய்ய முடியா தப்பா. இதோ நான் போகிறேன். அமிர்தத்தோடு கூலி வேலை செய்தாவது பிழைப்பேன். உங்கள் குலப் பெருமை குன்றா மலிருக்கட்டும்.

வே : டேய் மூர்த்தி ! உன் மனசு என்ன இரும்பா? பர : ஹும். இரும்புமில்லை பித்தளையு மில்லை. சும்மா பையன் மிரட்டுகிறான். வீட்டை விட்டு வெளியே போனா காரியம் பலிக்குங்கற தந்திரம்.

வே : அதுதான் நடக்காது மாப்பிள்ளை. அதுதான் இவரு கிட்டே நடக்காதுன்றேன்.

பர : ஏம்பா ! மூர்த்தி! நீ போயிட்டா என்னாப்பா? போயிட்டான் பிள்ளைன்னு மாமா தலை முழுகிட்டு போறாரு . என்ன பிரமாதம். ஏன் மாமா.

வே: பின்ன என்ன மாப்பிள்ளை. டேய் ஒரே வார்த்தை. அமிர்தம் என்ற பேரை மறந்துடறாயா? வீட்டை விட்டு வெளியே போயிடறயா? என்ன சொல்லுகிறே?

மூர்த்தி : அப்பா நான் வெளியே போயிட்டா உங்களுக்குத் தானே தலை யிறக்கம்.

வே: நீ என் பிள்ளேன்னு நெனைச்சாதானேடா தலை யிறக்கம்!

பரமா : அப்படிச் சொல்லுங்க மாமா!

மூர்த்தி : அப்பா ! அமிர்தத்திற்கு நான் எந்த விதத்திலும் துரோகம் செய்யமாட்டேன்.

வே: அப்படியா ! இன்னையிலிருந்து நீ என் மகனல்ல; நடடா வெளியே.

பர : ஆமா வேதாசல முதலியார் மூர்த்தியோட அப்பனு மில்லை .

மூர்த்தி : அப்பா இதோ நான் போகிறேன்.

(மூர்த்தி வீட்டைவிட்டு வெளியேறுகிறான்.)

பர : ஆரம்பித்துவிட்டது சுந்தர காண்டம்.

வே: நீ வேற வெந்த புண்ணிலே வேல் கொண்டு குத்து.

பர : வெந்த புண்ணிலே வேல். மரக்கிளையிலே பிணம்.

காட்சி 36
இடம் : அமிர்தத்தின் வீடு.
இருப்போர் : மூர்த்தி, அமிர்தம்.
[மூர்த்தி நேராக அமிர்தத்தின் வீட்டிற்குப் போகிறான்]

மூர்த்தி : அமிர்தம்! அமிர் : நீங்களா!

மூர்த்தி : ஏன் அமிர்தம் ஒரு மாதிரி இருக்கிறே?

அமிர் : வீட்டிலே என்னமோ பேசினாங்க. பயம் இன்னும் அடங்கலீங்க.

மூர்த்தி : வா போகலாம் அமிர்தம், ஒரு நல்ல சேதி. நம்ப கலியாணத்திற்கு அப்பாவின் சம்மதமே இல்லாமல் போய் விட்டது.

அமிர் : அப்படீன்னா ?

மூர்த்தி : அவருக்கு மகனைவிட ஜாதிதான் உயர்வாக இருக்கிறது. நீ என் பிள்ளை இல்லை , வீட்டைவிட்டு போடா வெளியே என்று துரத்திவிட்டார் கண்ணே.

அமிர்தம் : அய்யய்யோ !

மூர்த்தி : ஜாதி பேத அடிமையிலிருந்து விடுதலை பெற்று விட்டேன். இனி நாம் சந்தோஷமாக வாழலாம்.

அமிர் : என் பொருட்டு தாங்கள் சொத்து சுகங்களை யிழப்பதா?

மூர்த்தி : சுகத்தை இழந்ததாக எந்த மூட்டாள் சொன்னான். அமிர்தம், சுகம் எங்கிருக்கிறது என்று தேடித்தானே இங்கு வந்து சேர்ந்தேன்.

அமிர்: இங்கிருப்பது மண் குடிசை.

மூர்த்தி : ஆம், அதுவே நமக்கு மாளிகை அமிர்தம்! மண்ணிலே மாணிக்கம் கண்ணே. பெற்றோர் சம்மதித்தால் மாட மாளிகையில் வாழலாம். இல்லையேல் இந்த மண் குடிசையே மாளிகை. அமிர்தம், அழாதே. உலகத்தைப் பார்த்து சிரிக்க வேண்டிய நேரத்தில் ஏழை நினைத்து அழுகிறாய்? குயிலே! இனி என் உழைப்பே செல்வம், உன் முகமே இன்ப ஒளி!

காட்சி 37

இடம் : வேதாசல முதலியார் வீடு
இருப்போர் : வேதாசல முதலியார், முருகேசன்.

வே : கோவம் வருதே பிரமாதமாய். இந்த கோவத்தை உன் வீட்டிலே காட்டி உன் பெண்ணை அடக்க ஒடுக்கமா வச்சிருந்தா இந்த தீம்பு வருமா என் தலைக்கு? ஒரே

பொண்ணுன்னு செல்லங் கொடுத்தே. நானும் ஒரே மகன்னு பார்த்தேன். இப்போ மானம் போகுது.

முருகேசு : ஏங்க, என் மகளா தப்பு தண்டவா செய்தது. பத்தரை மாத்து தங்கமாச்சிங்களே அது . ஏங்க ஏழை மேலே அபாண்டமா பழி சொல்றீங்க. விலையாகிற பண்டங்க அது.

வே : நல்ல விலைக்கு வித்துப் பூட்டேன்னுதான் நானும் சொல்லுறேன். அந்த தடிக்கழுதை மூர்த்தி வீடு வாணம், வாசலும் வாணாம், அந்த பொண்ணுதான் வேணும்னு போயிட் டான், அவ்வளவு தூரம் ஏறிப்போயிடுச்சி. உன் மக போட்ட சொக்குப் பொடி.

முரு : என்னாங்க! சின்ன எசமானா ? உங்க மகனா?

வே: எனக்கு ஏண்டா அவன் மகனாகிறான்? உன் மரு மகன்டா அவன்.

முரு : நல்லாயிருக்குங்க சேதி! என்ன தைரியங்க சின்ன எசமானுக்கு?

வே : அவன் கிடக்கிறாண்டா மடையன். உன்மகளுக் கெங்கடா அறிவு போச்சு ; உன் மக சம்மதிச்சாளாமே அதுக்குச் சொல்லு. எங்கிருந்து வந்தது அந்த நெஞ்சழுத்தம். எங்க வீட்டு சோறுடா எங்க வீட்டு சோறு. தின்று கொழுத்துப் போயி என் மகனை வேற கையைப் பிடிச்சு இழுக்க வந்துட்டா.

முரூ: எசமான் வார்த்தையை அளந்து பேசுங்க. நாங்க தலைமுறை தலைமுறையா வாழ்ந்த மானமே போகுது. இப்பவே போறேன். ஒரே வெட்டா வெட்டிப் போட்டுட்டு வர்றேன்.

வே : யாரைடா?

முரு : என் குலத்தைக் கெடுக்க வந்த குட்டிச் சாத்தானை!

காட்சி 38

இடம் : நந்தவனம்.
இருப்போர் : அமிர்தம், மூர்த்தி,

அமிர்தம் : குடும்பத்தை கெடுத்தவளென்று சொல்லுவாங்களே.

மூர்த்தி : உண்மையை கூற முடியாத ஊமைகள்.

அமிர்தம் : தந்தைக்கும் தநயனுக்கும் சண்டை மூட்டினவ ளென்று தூற்றுவார்களே..........

மூர்த்தி : இதய ஜோதியைக் காணாத குருடர்கள்,

அமிர்தம் : தகப்பனையும் மகனையும் வேறுபடுத்தினவள் என்று ஏசுவார்களே!

மூர்த்தி : காதல் கீதம் கேட்டறியாத செவிடர்கள்.

அமிர்தம் : என்னத்தான் காதலென்றாலும் கட்டுப்பாட்டையும் காவலையும் மீறலாம்ன்னு கேப்பாங்களே ....

மூர்த்தி : அமிர்தம்! சொல்வேறு, செயல் வேறாக உள்ள சோம்பேறிகளிடம் உலகம் சிக்கிச் சீரழிகிறது. நாம் அந்த கொடிய சிறையிலிருந்து வெளியேறுகிறோம் சிரித்துக்கொண்டு. அமிர்தம் நான் இன்றே சென்னை போகிறேன் ; அங்கு என் நண்பர்களின் உதவியைப் பெற்று உடனே கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன். அதுவரையும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும்.

அமிர்தம் : என் பொருட்டு உங்களுக்கு இவ்வளவு கஷ்டம்?

மூர்த்தி : ரோஜாவைப் பறிக்கும் போது கூடத்தான் முள் தைக்கிறது கையிலே. இதெல்லாம் ஒரு கஷ்டமா?

காட்சி 39

இடம் : அமிர்தம் வீடு.

இருப்போர் : முருகேசன், முத்தாயி, நண்பர்.

[அமிர்தம் வீட்டுக்கு வருகிறாள். அப்போது அவள் தகப்பனார் கோபத்துடன் நண்பர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்]

முரு : ஜாதி குலம் பார்க்காமே இப்படிப் போற பெண்ணாய் களை வெட்டி வெட்டி வீச வேண்டாமா?

நண்பன் : இந்தாப்பா முருகேசா! வெள்ளரிக்காயா வெட்டி வெட்டி வீசறதுக்கு?

முரு: பின்னே என்னாங்க மனுசனுக்கு மானந்தானங்களே பெரிசு. அதைப் போக்க எப்போ இந்தப் பொண்ணு துணிஞ்சு டிச்சோ அப்புரம் எதுக்குங்க இருக்குது இந்த மீசை.

முத்தாயி : என்னாங்க வந்த மனுஷன் கையை கூட நனைக் காமே, சும்மா வள, வளன்னு பேசிக்கிட்டே இருக்கிறாயே!

முரு: போடி உள்ளே . இந்த விஷயத்தில் நீ தலையிடாதே. இரண்டிலே ஒண்ணு தீத்துக்குட்ட பிறகுதாண்டி இந்த வீட்டிலே கையை நனைப்பேன்.

நண்பன் : இந்தாப்பா முருகேசா வா வெளியிலே போயி சாவதானமா பேசலாம். நான் சொல்லற்படி கேளு, விடியரதுக் குள்ள பொண்ணைக் கூட்டிக்கிட்டு புதுப்-பாளையத்துக்கு போயிடு அங்க நம்ப ஜாதியானா பார்த்து ஒருத்தனைக் கட்டிப்போட்டுட்டா தன்னாலே அடங்கிடும் அமிர்தம்.

முரு : இதுவும் நல்ல யோசனை தானுங்க; நீங்க சொல்ற படியே வெடியிரதுக்குள்ளே பொண்ணை கூட்டிக்கிட்டு புதுப் பாளயத்துக்குப் போயிடுறேன்.

நண்பன் : அப்படித்தான் செய். நான் வரட்டுமா. கோவத் திலே ஏதாச்சும் அது இதுன்னு செய்துடப்போற.

மூரு: ஹூம் பெத்த பொண்ணு சீரில்லாததினாலே இந்த மாதிரி எல்லாம் வந்திருக்கு. [முருகேசன் பற்றவைத்த சுருட்டை வீசி எறிகிறான். வீடு தீப்பற்றி எரிகிறது.]

காட்சி 40

இடம் : மதராஸ் நண்பர்களின் அறையில் மூர்த்தி.
இருப்போர் : மூர்த்தி, மற்றும் அவர் நண்பர்கள்.

1-வது நண்பன் : மூர்த்தி, ஜாதிவிட்டு ஜாதி கல்யாணம் பண்ணிக்கனும் பாதரை (Father) வேறே கோவிச்சிக்கிட்டு வந்திருக்கிற இதெல்லாம் என்கிரேஜ் (Encourage) பண்ண முடியாது.

நண்பன் 2: மூர்த்தி, என்னமோ விபரீத காரியம் செய்யுறே. முடியாதுன்னா முடியாதுதான்.

நண்பன் 3: என்னைத் தொந்தரவு படுத்தாதே மூர்த்தி, இல்லைன்னா இல்லை தான். இல்லை. இல்லை. இல்லை. இல்லை.

[இல்லையென்ற பதிலுடன் திரும்பிய மூர்த்தி அவன் கழுத்திலிருக்கும் பொன் ஜெயின் ஞாபகத்திற்கு வரவே அதை மார்வாடிக் கடையில் விற்று ரூபாய் 30 பெற்றுக்கொண்டு எங்கேயாவது அமிர்தத்துடன் காதல் வாழ்க்கை நடத்தலாம் என்ற எண்ணத்துடன் சொந்த ஊருக்குத் திரும்புகிறான்.]

மூர்த்தி : ஐயா ! இங்கிருந்த முருகேச நாயக்கர் வீடு என்ன வாயிற்று?

ஒருவன் : அதெல்லாம் எரிஞ்சி சாம்பலா போயிடுச்சிங்க?

மூர்த்தி : அவர் மகள் அமிர்தம்?

ஒருவர் : அந்த அம்மாளும் எரிஞ்சி சாம்பலா போயிட்டாங்க.

காட்சி 41
இடம் : ஹரிஹரதாஸ் ஆஸ்ரமம்.
இருப்போர் : மூர்த்தி, ஹரிஹரதாஸ், சுந்தர கோஷ்.

[அமிர்தத்தின் முடிவை யறிந்த மூர்த்திக்கு ஆவிதுடிப்பை அடக்க முடியாதவனாய் சாந்தி வேண்டி ஒரு ஆஸ்ரமத்தில் சேர்கிறான். அந்த ஆஸ்ரமத்துக் குரு ஹரிஹரதாஸ்.]

ஹரிஹரதாஸ் : குழந்தாய்! வா, என் அருகில்.

மூர்த்தி : சுவாமி நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ஹரிகர : ஓ தொடாதே யப்பா! தொடாதே!! பாழும் பணத்தைத் தொட்டுத் தொட்டு பாபக்கரை ஏறியுள்ள உன் கரங்களால் பரமனின் கோயில் படிக்கட்டுகளில் ஏறி இறங்கும் இப்புனித பாதங்களை தொடாதே குழந்தாய்! ஆஸ்ரமத்தின் விதிகளை அறிவாயா?

மூர்த்தி : அறிவிக்கப்பட்டேன் தேவா!

ஹரிகர : உன் சொத்துக்கள் யாவும் ஆஸ்ரமத்துக்கு சேர வேண்டுமென்று பத்திரத்தில் கையெப்பமிட சித்தமா?

மூர்த்தி : உத்தரவை எதிர்பார்க்கின்றேன் தேவா!

ஹரிகர : அழைத்துப் போய் அனுமதி சடங்குகளைச் செய்யுங்கள். சுந்தரகோஷ், இனி நாம் செல்வோமா மந்திரா லோசனை சபைக்கு?

சுந்தர கோஷ் : உம்.

காட்சி 42
இடம் : வேதாசல முதலியார் வீடு.
இருப்போர் : பரமானந்தன், மணி, வேதாசல முதலியார்.

சரசா. பர : கேட்டாயா மணி? குடியன், வெறியன், கூத்திக் கள்ளனென்று ஊரார் பேசிக்கிறதைக் கேட்டு மானம் போகுதாம் மாமாவுக்கு.

மணி : நல்ல மாமனாருண்ணா கோவம்மில்லே வந்திருக்கணும்?

வே : கோவம் வராமலா இருக்கு.

மணி : எங்கேய்யா வந்தது கோபம்? இல்ல - தெரியாமத் தான் கேக்கிறேன். எங்க வந்தது கோவம் ? கோவம் வந்திருந்தா அப்பவே கன்னத்திலே இரண்டு அறை கொடுத்து கேட்டிருக்க மாட்டேளா?

வே : இவ்வளவு பெரிய பிள்ளையை நான் அடிச்சித் திருத்தணுமா?

மணி : என்னது, பரமுவையா அடிக்கச் சொன்னேன்? ஆளப்பாரு! குடியன், வெறியன் அப்படி இப்படிண்ணு திட்றானே அவனையல்ல கன்னத்திலே ஒரு அறை கொடுத்து கேட்டிருக் கணும் ஏண்டாப்பா , டேய் ஊரிலே உலகத்திலே நடக்காதது என்னாடா

நடந்து போச்சுது புதுசா. குடிக்கிறான், குடிக்கிறான்னு சொல்றாயே. யார் வீட்டுக் காசு, உம். அறைஞ்சன்னா.

வே : டேய் .... டேய் .... யாரைடா ....?

மணி : ஹும்... உங்களையல்ல. அந்த மாதிரி நீங்க கேட்டிருந்தீங்கன்னா சரியான மாமனாருதான் ....

பர : அப்படிக் கேள் மணி, அந்த மரமண்டையில் ஏற்ற வரைக்கும் கேள்!

வே : உங்க ஞாயம் இருக்கே....! நான் ஒரு மடையன். மணி : இப்ப சொன்னீங்களே அது சரியான ... வார்த்தை !

பர : மணி, அங்கேன்னப்பா பேச்சு. நான் குடிக்காரன், சூதாடி, கூத்திக்கள்ளன் இவ்வளவுதானே. இதைப் பற்றி இந்த ஆசாமி இன்னும் பேசினா நான் கொலைகாரனாக வேண்டியதுதான்! தீர்மானமாய் சொல்லிப்புடு அதை.

வே : அடபாவி! இவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்துட்டதா? குடியைக் கெடுத்து, சொத்தை பாழாக்கி, என் மானத்தையும் வாங்கிட்டே. இனிமே அது ஒன்றுதானே பாக்கி? அதையும் நடத்திடு ...? நாயைக் குளிப்பாட்டி நடுவீட்டில் வைத்தா ....

மணி : அது லொள் லொள்ன்னு கொலைக்கும்.

வே! அப்பா பரமு , உனக்கு கோடி நமஸ்காரம். நீ என் வீட்டில் குடித்தனம் பண்ணது போதும். உன் பெண்டாட்டியை அழைச்சிக்கிட்டு போயிடப்பா, வீட்டைவிட்டு. உன் முகத்திலே விழிக்க இஷ்டமில்லை.

பர : எனக்கும் அதே தீர்மானம் தான்!

மணி : அப்போ புறப்படு.

பர : இரு மணி, என் பெண்டாட்டியை இவன் விட்டிலே விட்டிட்டுப் போறதுக்கு நான் என்ன அவ்வளவு மானங் கெட்டவனா? ஏய் சரசா என்னடி இளிக்கிறே! பார்த்தியா மணி பத்தினி ஆக்ட் (Act) தத்ரூபமாய் இல்லை. இந்தாடி சரசா உன் நகையெல்லாம் கழட்டி உங்கப்பன் முகறையிலே எறிஞ்சிட்டு என் பின்னாலே புறப்படு.

சரசா : எங்கே ?

பர : வா என் பின்னாலே. அப்புறம் தெரியும், சரசா : அப்பா! என்ன இது! என்னை எங்கே போகச் சொல்கிறீங்க?

வே : போம்மா உன் புருஷனோடு ! ஒருவேளை புருஷன் பெண்டாட்டித் தனிக் குடித்தனம் பண்ணினா புத்தி வருமின்னு சொல்லுவாங்க.

சரசா : அப்பா என்னை இப்படி நிற்கதியாய் விடலாமா?

வே : நான் என்னம்மா செய்றது? எல்லாம் விதிப்படி நடக்கட்டும். என்னால் ஆனவரைக்கும் சொல்லிப் பார்த்தேன். துளிக்கூட கேக்கிறானா என் பேச்சை? ஒரே மகன் ஒரு சொல் தாங்காமல் வீட்டையே விட்டுப் போயிட்டான்.

மணி : அடாடா ! என்ன கருணை மகன் மேலே ; இவரு தாம்பா அந்த காலத்திலே தசரத ராசாவாக இருந்தாரு.

வே அடா சும்மா இந்தா அனுமாரே அம்மா இனிமேல் இவன் இந்த வீட்டிலே இருந்தா நான் தூக்குப் போட்டுக் கொண்டுதான் சாகணும்.

பர : பார்த்தியா மணி. மகா கனம் பொருந்திய மாமனார் / அவர்கள் மரக்கிளையில் தொங்கப் போகிறார்களாம்!

மணி : மங்களகரமான ஆரம்ப தேதியை எதிர்பாருங்கள்!

வேடே, இனிய ஏதாவது பேசினங்க உதைதான விழும். வீட்டை விட்டுப் போங்கடா கழுதைகளா.
பர : மணி....... பயித்தியம்........ கழுதையாம்.

மணி : யாரையா கழுதை? (வேதாசலத்தை அடிக்கிறான்)

வே : டேய் .... டேய் .... - சரசா : அப்பா ....! அப்பா ....!!

பர : என்னடி வேஷம் போடறே. மானம் போகுதோ? நடடி வெளியே!

காட்சி 43

இடம் : ஹரிகரதாஸ் ஆஸ்ரமம்.
இருப்போர் : ஹரிகரதாஸ், சுந்தரகோஷ், மூர்த்தி.

ஹரிகரதாஸ் : இன்று மந்திராலோசனை சபைக்கு வர ஏன் இவ்வளவு தாமதம்?

சுந்தரகோஷ் : உமது சீட கோடிகள் நித்ரா தேவியுடன் விளையாட. இவ்வளவு நேரமாயிற்று. இந்த தொல்லைக்காக வேறே எங்கேயாவது போய்விடலாமென்றால் கேட்டால் தானே.

ஹரிகர : கரும்புத் தோட்டத்தைவிட்டு காடுமேடு சுற்று வதா பேதமை. சுந்தரி பேதமை நமக்கு இங்கு என்ன குறை? பரலோக உபதேசம் செய்ய பூ ; தர்ப்பணத்துக்கு பக்தர்கள்; சிருங்கார கனிரசம் தர நீ. ஆஸ்ரமம் அமைத்துக் கொள்ளா விட்டால் இந்த ஆனந்தம் ஏதடி, இந்த ஆனந்தம்? கிளியே! மோகனாங்கியே!, துள்ளும் மதவேள் கணையாலே, தொல்லை மிக அடைந்தேன் பகலாலே. வா , நாம் இன்ப மாளிகைக்குச் செல்வோம்.
[இக்காட்சியை மூர்த்தி கண்டுவிடுகிறான்.]

மூர்த்தி : ஹ......! கபட வேஷதாரியே , காமுகா , பகலிலே யோகியாகவும், பாதி ராத்திரியிலே போகியாகவும் காட்சி யளிக்கும் பேடிப்பயலே! ஆசிரமமா இது? மோட்ச சாம் ராஜ்யத்திற்கு பயிற்சி கூடமா? பரமனின் பாதார விந்தைக்கு பாதை காட்டும் சன்மார்க்க ஸ்தாபனமா? அடே ஊரை ஏய்க்கும் உன்மத்தா ! உனக்கு கையிலே ஜெபமாலை, வெள்ளி யிலே யோகத்தண்டு, புலித்தோல் ஆசனம், பொற்பாதக்குறடு, நாட்டின் நன்மதிப்பை கெடுக்கும் நயவஞ்சகப் பதறே! ஏன் நடுங்குகிறாய்? கொலைக்குத் துணிந்த துஷ்டனா நீ? பஞ்சமா பாதகத்தை பயமின்றி செய்யத்தானிந்த பண்டார வேஷமா? பாவி பகல் வேஷக்காரா! பாமரரை ஏய்த்துப் பிழைக்கும் பரம் சண்டாளா!! நீ இருந்தால் என்ன? இறந்தால் என்ன?
[மூர்த்தி ஹரிஹரதாசை கொலை செய்து விடுகிறான்.]

சுந்தர : கொலை........! கொலை......! கொலை....... !!!
[மூர்த்தி பிடிபடுகிறான்.]

காட்சி 44

இடம் : பழக்கடை.
இருப்போர் டிரைவர், அமிர்தம், பழக்கடைக்காரர்.

[எரியும் வீட்டிலிருந்து தப்பி வந்த அமிர்தம். ஒரு லாரியில் யாவருக்கும் தெரியாமல் ஏறிக் கொண்டு வரும்போது லாரி டிரைவர் பார்த்து விடுகிறான்.]

டிரைவர் : ஏய் , யாரடி? திருட்டுக் கழுதை ! இறங்கடி கழுதை.

அமிர்தம் : ஐயா நான் ஒரு அனாதை. எங்க வீடு எரிஞ்சி என் தாய், தகப்பனார் எரிஞ்சி போயிட்டாங்க.

பழக் கடைக்காரர் : (ஐயோ பாவம்!) ஏம்மா எங்க கடைப் பழங்களை எடுத்துக்கிட்டு போய் தெருவிலே வித்துக்கிட்டு வர்றியா? ஏதாவது சம்பளம் போட்டு தர்ரேன்.
அமிர்தம் : ஆகட்டும் ஐயா........

காட்சி 45
இடம் : குடிசை .
இருப்போர் : சரசா, பரமானந்தன், மணி.
[பரமானந்தனும், சரசாவும், மணியும் ஒரு குடிசைக்குச் செல்கின்றனர்.]

பர : சரசா இனிமே இதுதான் நம்ப வீடு. பங்களா இல்லை. மாடி இல்லை, வராண்டா இல்லை, தோட்டமில்லை.

மணி : அட தோட்டமிருக்கப்பா. அதிலே புஷ்பச் செடிகள் கிடையாது. பாம்பு புற்று இருக்கும்.

பர : சரசா, இந்த தோண்டியில் ஒண்ணு எடுத்துக்க. ஹும் இந்த கொளத்திலிருந்து மட மடவென்று தண்ணீர் இறைச்சி கொட்டு.

மணி : பரமானந்தா ஹும்.

பர : இந்தா இந்த பூட்சை கண்ணாடி போல பாலீஷ் பண்ணு. வேலை எல்லாம் முடிந்த பிறகு இதை சாப்பிடு. நடக்கட்டும் நான் சொன்ன வேலைகள்.
(சரசா போகிறாள்)

பர : மணி, தகப்பன் செய்த குற்றத்திற்கு இவள் .... மணி : தந்தை செய்த தவறுக்காக இவளை ஏன் வதைக்க வேண்டும் என்கிறாய். ஆனந்தா நமது திட்டத்தை மறந்து விட்டாயா. தடுமாற்றம் ஏற்பட்டால் மரக்கிளையில் தொங்கிய உன் தந்தையை நினை.

(சரசா மண் பானையைத் தவறிக் கீழே போட்டு விடுகிறாள்.)

பர : இதே குற்றத்தை அமிர்தம் செய்திருந்தால் .....

மணி : சாக்ஷாத் பத்ரகாளியாகிவிடுவாள் உன் தர்மபத்தினி சரசா தேவி,

பர : சரசா, இந்தா மார்க்கட்டுக்குப் போய் சமையலுக்கு வேண்டிய காய்கறிகளை வாங்கி வா.

சரசா : நானா ....?

பர : ஏன், உன் தாதியை அனுப்புகிறாயோ? நீ அன்னக் காவடி ஆனந்தனின் மனைவி. அல்லி ராணியல்ல.

மணி : உனக்கு வேலை கிடைக்கும் வரை உன் மனைவி பக்கத்து மார்க்கட்டில் காய் கறிகள் விற்று வரவேண்டும்.

சரசா : என்னை ஏன் இவ்விதம் சித்ரவதை செய்கிறீர்கள்; என்னை இக்கிணற்றிலே பிடித்து தள்ளிவிடுங்களேன்.

மணி : ஆனந்தா - இந்தா

பர : என்ன அது?

மணி : காய்கறி.

பர : சரசாவை நோக்கி இந்தா தூக்கு கூடையை. ஹூம்! நட!
(சரசா காய்கறிக் கூடையைத் தூக்கிக்கொண்டு செல்கிறாள்.)

காட்சி 46
இடம் : வீதி
இருப்போர் : அமிர்தம், பாலு முதலியார், தண்ட.
[அமிர்தம் பழக் கடையிலிருந்து ஒரு கூடையில் பழம் எடுத்துக்கொண்டு வீதி வழியே வருகிறாள்]

அமிர் : பழம் .... மாம்பழம் ....மாம்பழம்.

தண்ட : எஜமான், போதும் தெரிசனம்; வாங்க போகலாம்.

பாலு : போதுமா ! தண்டச்சோறு. (பாட்டு) ஆற்றுவார் இல்லையே, இந்தக் கட்டையைத் தேற்றுவார் இல்லையே .

தண்ட : அட கர்மமே , நல்ல உத்தியோகம் நமக்கு கிடைத் தது. எஜமான் போதும் வாங்க போகலாம்.

பாலு : போவோமா? போகிறேன், போகிறேன் இதோ போதுமா?

தண்ட : போதும், வாங்க.

அமிர்: பழம் மாம்பழம் ....

தண்ட : எஜமான் கொஞ்சம் இருங்க. ஏய் மாம்பழம்!

அமிர் : ஏய்யா, பழம் வேணுமா? எடுத்துக்குங்க ; நாரு இருக்காது; நல்லா யிருக்கும்.

தண்ட : நாட்டுச் சரக்குதான், நல்லாதான் இருக்கும் ; பார்க்கும்போதே தெரியுதே !

பாலு : தண்டச் சோறு, அங்கே என்ன பேச்சு? அடே இவதான். (பாட்டு) கண்டு கொண்டேனே, என் மகளை கண்டு கொண்டேனே! வா கண்ணு வீட்டுக்கு.

அமிர் : என்னய்யா அக்கிரமம்!

பாலு : அதை உன் வாயால் சொல்லாதேம்மா ; வாம்மா வீட்டுக்கு. டேய் தூக்குடா கூடையை.
[அமிர்தத்தைப் பாலு முதலியார் அழைத்துச் செல்கிறார்.)

காட்சி 47
இடம் : ஆஸ்பத்திரி.
இருப்போர் : அமிர்தம், பாலு, டாக்டர்.

[ஆஸ்பத்திரியில் பாலு முதலியாரும் அமிர்தமும்.]

பாலு : டாக்டர்! நான் இந்த ஊருக்கு புதுசு. என்னை பர்மா பாலு முதலி என்று சொல்வார்கள். பர்மாவிலிருந்து கஷ்டப்பட்டு மணிப்பூர் வழியாக இங்கு வந்து சேர்ந்தேன். வர வழியிலே என் மகள் சுகிர்தம் காணாமல் போயிட்டா டாக்டர் திடீர்னு அகப்பட்டுட்டா டாக்டர். அவள் இருக்கிற கோலத்தை பாருங்கள் டாக்டர் ; நல்லா பாருங்கள் டாக்டர். (டாக்டர் கையைப் பிடித்துப் பார்க்கிறார்.)

பாலு : என்னையா கையைப் பிடிச்சு பார்க்கிறே, ஓய் என் மகள் சுகிர்தம் கொஞ்ச நாளா என்னைப் பார்க்காததினாலே புத்தி கொஞ்சம் மாறிப் போச்சு அவ்வளவுதான்.
அமிர் : டாக்டர் எனக்கு புத்தியும் மாறல்ல, மறதியுமல்ல. தெரு வழியா போய்கிட்டு இருந்தேன் ; என்னை கூப்பிட்டுக் கிட்டு வந்து என் மகளென்று சொல்றாரு.

பாலு : பின்னே என்னவாமனனே.

அமிர் : டாக்டர் அவருக்குத்தான் ஏதாவது பைத்தியமா இருக்கும்.

பாலு : உம், கிடையாது.

அமிர் : ஐயா என்னை தயவு செய்து வெளியே அனுப்பி விட்டால் போதும்.

பாலு: பார்த்தீங்களா. வெளியே போகணும், வெளியே போகணும். சதா இதே பொலம்பல் தான் டாக்டர். இதனால் ஆயிரம் வந்தாலும் சரி போனாலும் சரி, என் மகள் பைத்தியத்தை.

டாக் : தீர்த்துடுறேன்.

பாலு : தீத்துடுங்கோ .

டாக் : இதென்னடா வம்பா யிருக்கு. பெண்ணுக்கு பைத்தியம்னு அவர் சொல்றாரு. அவருக்கு பைத்தியமென்று அவர் பொண்ணு சொல்லுது உம்.

தண்ட : டாக்டர் அப்ப உங்களுக்குத்தான் பைத்தியம்.

டாக் : என்ன, எனக்கா?

தண்ட : பின்னே என்னங்க? நீங்க டாக்டரா இருந்துக் கிட்டே இவங்க ரெண்டு பேரிலே யாருக்குதான் பைத்தியம் என்று உங்களுக்கே தெரியலை தென்கிறீங்க.......

டாக்: சீ பைத்தியம். வாயை மூடு.

தண்ட : என்னங்க பைத்தியமா! அப்ப இங்க இருக்கிற நாலு பேருக்கும் பைத்தியம்.

பாலு : பைத்தியம் போடா உள்ளே . டாக்டர் என் மகள் பைத்தியத்தை எப்படியாவது தீர்த்துப்பிடுங்க. ஆயிரம் போனா லும் சரி; ஆயிரம் வந்தாலும் சரி ; அதை தீர்த்துப்பிடுங்க.

டாக் : முதலியார்வாள் உங்க மக பைத்தியத்தை தீர்த்துப் பிடுகிறேன் ; நீங்க கொஞ்சம் உள்ளே போய் இருங்க.

பாலு : அதுக்கு வேறே ஆளைப் பாருமய்யா.

டாக் : முதலியார்வாள் நீங்க உள்ளே போய் இருங்க. நான் கூப்பிடுகிறேன்.

பாலு : கூப்பிடுவீங்கல்ல சரி. ஹலோ டாக்டர் ! (திரும்பி வருகிறார்.)

டாக் : நீங்க ஒன்றும் கவலைப் படாதீங்க, உங்க மகளை நான் கவனிச்சிக்கிறேன்.

பாலு : ஆமா, கவனிச்சிக்கிறீங்களா? நல்லா கவனிச்சிக்கிருங்க.

டாக் : அம்மா நீ ஒரு உத்தமமான பெண். உன்மத்தம் பிடித்த அவர் கண்ணுக்கு, அவர் மகள் போல் தோன்றுகிறாய் நீ.

அமிர் : டாக்டர் ! எனக்கிருந்த பெரிய பயம் தீர்ந்து போச்சு. எங்கே நீங்களும் என்னைப் பைத்தியம் என்று நினைச்சிக்கிடுவீங் களோ என்று பயந்தேன்.

டாக் : இல்ல . பாலு முதலியாருக்குத்தான் பைத்தியம். உன்னாலே பைத்தியத்தை தெளிய வைக்கலாம்.

அமீர் : அவர் பைத்தியத்தை நான் தெளியவைக்க முடியுமா?

டாக் : முடியும் ஆனால், அதிலே ஒரு ஆபத்தும் இருக்கு.

அமிர் : அவர் பைத்தியத்தை தெளிய வைக்க எனக்கு ஆசை தான், ஆபத்து என்று என்னென்னமோ சொல்றீங்களே!

டாக் : உன்னாலே அவர் பைத்தியம் நீங்கும். நீங்கின உடனே, நீ அவர் மகளல்ல என்பதை அறிஞ்சுக்கிடுவார். மறுபடியும் நீ ஏழையாக வேண்டும் என்ன சொல்கிறே?

அமிர்: சொல்கிறது என்ன! அவரைப் பார்த்தாலே பரிதாபமாக இருக்கிறது; அவர் பைத்தியத்தை தெளிய வைக்க முயற்சி செய்கிறேன் டாக்டர்.

டாக் : அம்மா நான் நினைத்த மாதிரி, நீ உண்மையில் ஒரு உத்தமி. கவனி, நீ அவர் மகள் பைத்தியம் போல் நடிக்கணும். நான் உனக்கு கொடுக்கிற மருந்தெல்லாம் அவர் சாப்பிட்டாத் தான் நான் சாப்பிடுவேன் என்று அவரையும் சாப்பிடச் செய்ய வேண்டும் என்ன சொல்கிறாய்?

அமிர் : ஆகட்டும் டாக்டர்.

டாக் : மிஸ்டர் முதலியார்வாள்.

பாலு : என்னடா டாக்டர் .... என்னையா கூப்பிட்டுவிட்டு பேசாமே இருக்கிறீங்களே?

டாக் : முதலியார்வாள் உங்க மகள் பைத்தியத்தை நான் தீர்த்துவிடுகிறேன்.

பாலு : ஆமா தீர்த்துப்பிடுங்க.

டாக் : ஆனால் ஒன்று உங்க மக மனசிலே கவலையோ, வருத்தமோ ஏற்படக்கூடாது.

பாலு : ஏற்படாது.

டாக் : அப்படி ஏதாவது ஏற்பட்டதோ, அப்புறம் பைத்தியம் முத்திடும்.

பாலு : டாக்டர் பைத்தியம் முத்த வேண்டாம்.

டாக் : அப்போ, உங்க மகள் சொல்கிறபடி நடக்க வேண்டும்.

பாலு : என்னங்க டாக்டர் ; குழந்தை ஆடச் சொன்னா ஆடுறேன் ; பாடச் சொன்னா பாடியே தீர்த்து விடுகிறேன்.
[பாலு முதலியார் பைத்தியம் தெளிகிறது]

பாலு : டேய், இங்கே வாடா எல்லாம் தெளிஞ்சு போச்சுடா, எங்கேடா என் மகள் சுகிர்தம்?

அமிர் : இங்கேதான் இருக்கேனப்பா! –

பாலு : அட விளையாட்டு இருக்கட்டும் அம்மா. என் மகள் சுகிர்தம் எங்கே என்று கேட்கிறேன்.

அமிர்: ஐயா ! விபரமாகச் சொல்கிறேன் கேளுங்க. நீங்க ஒரு நாள் சிங்கப்பூர் வழியாக வரும் போது உங்க மகள் சுகிர்தம் வழியிலே, செத்துப் போச்சுதுங்களே.

பாலு : ஆமா ஞாபகம் இருக்கிறது.

அமிர் : அதிலிருந்து நீங்க கொஞ்சம் பைத்தியமாய் இருந்தீங்க.

பாலு : அதுவும் ஞாபகமிருக்கிறது. உட்காரம்மா!

அமிர் : அப்புறம் ஒருநாள் தெருவோட போய்க் கொண்டிருந்த என்னை இழுத்துக்கொண்டுவந்து நீ தான் என் மகளென்று பிடிவாதம் செய்தீங்க; நானும் டாக்டருமாகக் கலந்து பேசி, பைத்தியம் தெளிய வைக்க நான் உங்க மகள் போல நடிச்சேன்.

பாலு : அம்மா உன்னைப் போலுள்ள குணவதியை நான் இதுவரையிலும் பார்த்ததேயில்லை. என் மகள் சுகிர்தம் இறந்து போய்விட்டாள் ; இனிமே நீ தான் என் மகள் சுகிர்தம்,

----

காட்சி 48
இடம் : பரமானந்தன் வீடு.
இருப்போர் : பரமானந்தன், மணி.
(மணியும் பரமானந்தனும் சம்பாஷிக்கின்றனர்)

பர : மதுராபுரி ஆச்சிரமத்துக்கு போகணுமென்று சொன்னாயே. போய் வந்தாச்சா?

மணி : ஓ போய் வந்தாச்சே. நம்ம பாக்கியத்தின் அப்பா யில்லே, அங்கே ஒரு காரியமாய் போயிருந்தேன்.

பர : என்ன விசேஷம்?

மணி : அது நம்ம சொந்த விஷயம் ; அதை நீ கேட்காதே.

பர : சரி, போன காரியம் முடிந்ததா? மணி : போய் வந்துட்டேன் ; அதோட அங்கே ஒரு விஷ யத்தையும் கவனிச்சேன். அங்கே நம்ம பழைய சிநேகிதி ஒருத்தி சுந்தரி என்று பெயர். அவள் வேதாசலத்தின் கொடுமை தாங்க முடியாமே ஊரைவிட்டு போய் விட்டாள். இப்போ அங்கே , சுந்தரகோஷாக இருக்கிறாள். அவளுடைய ஸ்டையிலும், வாழ்க்கையும் அடடா ....

பர : மணி, நானும் சும்மா இருக்கவில்லை. மணி : என்ன செய்தே?

பர : மெட்ராசுக்குப் போயிருந்தேன். அங்கே நம்ம வேலைக்காரி அமிர்தம் இல்லே ... .

மணி : இல்லையா?. இருக்கா. பர : அங்கே அவள் பணக்காரியா இருக்காள்.
மணி : எப்படி............

பர : பரமா பாலு முதலியார் என்று ஒரு பைத்தியம் வீதியிலே போய்க் கொண்டிருந்த-வளைப் பிடித்துக் கொண்டு நீ என் மகளென்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.
மணி: பாரு அதிர்ஷ்டத்தை.

(இச்சமயம் பத்திரிகை விற்கும் பையன்)

பேப்பர் விற்பவன் : பேப்போ, பேப்பர். ஹரிஹரதாஸ் கொலை வழக்கு பேப்பர்

மணி : டேய் பேப்பே, இங்கே வா! ஏண்டா எழுத்தை போட்டு கொலை பண்ணுறே? பேப்பர் என்று சொல்லு. (மணி பத்திரிகைச் செய்தியைப் படிக்கிறான்)
ஹரிஹரதாஸ் கொலை! மூர்த்தி கைது. ஆனந்தா பழிவாங்கும் படலத்துக்கு பஸ்டு கிளாஸ் சான்ஸ். பார் நம்முடைய வேலையை

காட்சி 49

இடம் : வேதாசலம் வீடு.

இருப்போர் : வேதாசலம் முதலியார், மணி.

[மணி வேதாசலத்தின் வீட்டிற்கு வருகிறான்]

மணி : என்னங்க முதலியார்வாள், நடந்ததை நினைத்து என்னங்க பிரயோஜனம். இனி நடக்க வேண்டியதைப் பாருங்க.

வே: செக்ரட்டரி ஸார், இன்னும் என்ன நடக்கணும்? ஒரே மருமகன். குடிகாரன் என்று ஊரெல்லாம் ஏசுகிறார்கள் ; ஒரே மகள் கண்ணைப்போல் வளர்த்தேன்! ஆனால் இன்று கண் கலங்கி நிற்கிறாள். ஒரே மகன் வீடு வேண்டாம், வாசல் வேண்டாம் என்று வெளியே போய் விட்டான். இன்று அவன் மேல் கொலைக் குற்றம்.

மணி : என்னங்க போங்க, நீங்க இவ்வளவு சீக்கிரமா மனசை விடப்படாது. இன்னும் ஆகவேண்டியதிருக்கிறது உங்களாலே எவ்வளவோ காரியம். நீங்க நான் சொன்ன வக்கீலையே ஏற்பாடு செய்யுங்கள் ; அப்புறம் பாருங்கள்.

வே : என்னமோ செக்ரட்டரி ஸார் ! உங்களைத்தான் மலை போல நம்பிக்கிட்டு இருக்கேன்.

மணி: நம்புங்கள். தாராளமாக நம்புங்க முதலியார்வாள்.

காட்சி 50

இடம் : நீதி மன்றம்.

இருப்போர் : பப்ளிக் பிராஸிகியூட்டர், சேவகன், சுந்தரகோஷ், வடநாட்டு வக்கீல், ஜட்ஜ்.

(பழைய ஆனந்தனாகிய பரமானந்தன் வடநாட்டு வக்கீலாகவும் மணி அவன் வேலைக்காரனாகவும் மாறுகிறார்கள்.)

மணி : ஆனந்தா நான் சொன்னதை யெல்லாம் உண்மை யிலே நம்பிவிட்டார் வேதாசல முதலியார். ஆனால் அவருடைய பரம விரோதியே வடநாட்டு வக்கீலாக வருவது அவருக்குத் தெரியாது. பாவம் ! பழி வாங்கும் படலத்தின் கடைசிக் கட்டம் ! பஸ்ட்கிளாஸ் சான்ஸ் !! விளம்பரப்படுத்தி பழி வாங்குவதற்கு அருமையான சந்தர்ப்பம். ஆனந்தா நினைவிருக்கட்டும். மூர்த்தி யின் மேல் சுமத்தப் பட்டிருக்கும் குற்றம் கொலை.

[கோர்ட் விசாரணை]

பப்ளிக் பிராஸிகியூட்டர் : கொலை! பகிரங்கமாகச் செய்யப் பட்ட கொலை!! துணிவோடு சட்டத்தை துட்சமாக மதித்து செய்யப்பட்ட படுகொலை!!! பக்திமான் வேடம் பூண்டு பாதகச் செயல் புரிந்தவன் இதோ இந்த மூர்த்தி. மூர்த்திதான் கொலை செய்தான் என்பதற்கு ருஜு சாக்ஷி இருக்கிறது. கொலை செய்ததை அவனே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறான். அதற்கும் சாக்ஷி இருக்கிறது. கொலை செய்த இடத்திலேயே மூர்த்தியை பிடித்துக் கொண்டார்கள். சாக்ஷி உண்டு இதற்கும்.

சேவகன் : சுந்தர கோஷ், சுந்தரகோஷ், சுந்தரகோஷ்.

பப்ளிக் பிராஸிகியூட்டர் : மூர்த்தி, ஹரிஹரதாசை கொலை செய்யும் போது கொலை கொலை என்று கூவினது நீர்தானே?

சுந்தரகோஷ்: ஆம், நான் தான்.

பப்ளிக் பிராஸிகியூட்டர் : தோட்டத்துப் பக்கம் இருந்து நீர் பயப்படும்படியாக சப்தம் கேட்டது. யாரோ யாரையோ மிரட்டுவது போலே?

சுந்தர : ஆம், அய்யோ ஏனடா இந்த அக்ரமம், பாவி, என்று குருதேவர் கூறினார்.

பப்ளிக் பிராஸிகியூட்டர் : உடனே தோட்டத்துப் பக்கம் ஓடினீர்?

சுந்தர கோஷ்: ஆம், அப்போது மூர்த்தி குருதேவரின் கழுத்தைப் பிடித்து நெரித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன்; கொலை, கொலை என்று கூவினேன், ஆஸ்ரம வாசிகள் ஓடிவந்து பிடித்துக்கொண்டார்கள்.

பப்ளிக் பிராஸிகியூட்டர் : யாரை?

சுந்தரகோஷ் : மூர்த்தியை.

பப்ளிக் பிராஸிகியூட்டர் : அப்போது குரு மாண்டு போய் விட்டார்?

சுந்தரகோஷ்: ஆம். மூர்த்தி அப்போது பக்கத்திலேயே இருந்தான்.

பப்ளிக் பிராஸிகியூட்டர் : குருவின் கழுத்தை மூர்த்தி நெரித்ததை நீர் பார்த்தீர்?

சுந்தர கோஷ்: ஆம், பார்த்தேன்.

பப்ளிக் பிராஸிகியூட்டர் : தேட்சால் மி லார்டு.

வடநாட்டு வக்கீல் : உமது பெயர்?

சுந்தரகோஷ் : சுந்தரகோஷ்.

வடநாட்டு வக்கீல் : ஆஸ்ரமத்தின், பூர்வாசிரமப் பெயர்?

சுந்தரகோஷ் : சுந்தர் ...... சுந்தரம்.

வடநாட்டு வக்கீல் : சரி, சுந்தரகோஷ், குருதேவர் கொலை செய்யப்படுவதை நீர் பார்த்தீர்?

சுந்தர கோஷ்: ஆம்.

வடநாட்டு வக்கீல் : கொலை செய்து கொண்டிருக்கும்போதே பார்த்தீர்?

சுந்தரகோஷ்: ஆம், பார்த்தேன்.

வடநாட்டு வக்கீல் : ஆனால் அதைத் தடுக்க எந்தவித முயற்சியும் செய்யவில்லை. ஏன்? மூர்த்தி குருதேவரை தாக்குகிறான் ; அதை நீர் பார்க்கிறீர் , அவன் மீது பாய்ந்து அவனைக் கீழே தள்ளி குருதேவரைக் காப்பாற்ற வேணுமென்று உமக்குத் தோன்றவில்லை, ஏன்? குருதேவர் கொலை செய்யப்படும் போது,

பிரதம சீடர் ஏன் பெண்போல் பதுங்கிக்கொள்ள வேண்டும்? சுந்தர கோஷ் குருவை காப்பாற்ற முயற்சிக்காமல் ஏன் அங்கிருந்து ஓடவேண்டும்? பிரதம சீடரே மீண்டும் கேட்கிறேன். கொலை யைக் கண்டு பயந்தீரா? அப்போ நீர் இருந்த நிலையைக் கண்டு பயந்தீரா? (மெம்பர்ஸ் ஆப்தி ஜுரி) பிரதம சீடர் பதில் கூற மறுக்கிறார். பரிதாபமாக இருக்கிறது அவர் நிலையைப் பார்க்க. அந்த நள்ளிரவிலே கூட அவர் நிலை பரிதாபகரமாய்த்தான் இருந் திருக்க வேண்டும். பாதி ராத்திரி வேளையிலே சத்தியத்தின் ஜுவாலை வீசுவதைக் கண்டு பதை பதைத்துத்தான் போயிருப் பார்.

சுந்தரகோஷ், ஆஸ்ரமத்து ஆட்களை அழைத்து வரத்தானே அலறிக்கொண்டு அவசரமாக உள்ளே ஓடினீர்?

சுந்தர கோஷ்: ஆம்..........

வடநாட்டு வக்கீல் : ஆட்கள் ஓடி வந்தார்களா?

சுந்தரகோஷ்: ஆம்.

வடநாட்டு வக்கீல் : நீரும் அவர்களோடு ஓடி வந்தீரா?

சுந்தரகோஷ்: இல்லை, சற்றுப் பொறுத்து வந்தேன்.

வடநாட்டு வக்கீல் : ஆட்களை அழைத்து வரச் சென்ற நீர், ஏன் அவர்களுடன் திரும்பி வரவில்லை? சுந்தரகோஷ், என் கேள்விகளை நன்றாக கவனிக்க வேண்டும். ஆட்களை கூவி அழைத்துவிட்டு, அவர்கள் வரும்போது நீர் அங்கில்லை. கொஞ்ச நேரம் கழித்து வந்தீர். இதுதானே உண்மை ?

சுந்தரகோஷ்: ஆம்.

வடநாட்டு வக்கீல் : அந்த கொஞ்சநேரம் எங்கே போய் இருந்தீர்? என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர் சொல்லும் ? நேரடி யான கேள்வி. பிரதம சீடரே ஏன் நெற்றியைச் சுளிக்கிறீர்? சொல்லும் பதில்? அந்த கொஞ்ச நேரம் எங்கே போய் இருந்தீர்? என்ன அவ்வளவு அவசரமான வேலை? கொலை செய்யப்பட்டு கிடக்கிறார் குருதேவர். கொலை செய்தவன் பிடிபட்டான், ஆட்கள் அவனை சூழ்ந்து நிற்கிறார்கள், நீர் மட்டும் இல்லை , நீர் பிரதம சீடர். அந்த கொஞ்ச நேரம் எங்கே சென்றிருந்தீர்? சொல்லும் சுந்தரகோஷ் எங்கே சென்றிருந்தீர் அந்த சமயம்? சொல்லும் பதில்? சொல்ல மாட்டீர். சொல்ல முடியாது. சுந்தர கோஷ் உன் சூது கோர்ட்டாருக்குத் தெரியாது. உன் கள்ளக் காதல் கோர்ட்டாருக்குத் தெரியாது. உன் ஏமாற்று வித்தைகள் கோர்ட் டாருக்குத் தெரியாது. நீ நடித்த நாடகம் கோர்ட்டாருக்குத் தெரியாது. இவர்கள் காணட்டும். குருவுடன் நீ இருக்கும் போது மூர்த்தி உன்னைக் கண்ட கோலத்தை அவர்களும் காணட்டும்.

(தலைப்பாகை யவிழ்க்கிறான். சுந்தரகோஷ் பெண்ணாகக் காட்சி யளிக்கிறாள். கோர்ட்டிலே சத்தம்.)

ஜட்ஜ் : சைலன்ஸ், சைலன்ஸ்.

வடநாட்டு வக்கீல் : பாடன் மி மை லார்டு. கோர்ட்டிலே வழக்கத்திற்கும், ஒழுக்கத்திற்கும் விரோதமாக நடந்து கொண்டதற்கு மன்னிக்கக் கோருகிறேன். இதோ இந்த பரம பத்தினிதான் பாதி ராத்திரி வேளையிலே வேஷமிட்டு ஊரை ஏய்த்த ஹரிஹரதாஸுடன் குலாவிக் கொண் டிருப்பதைக் கண்டுவிட்டான் மூர்த்தி ; குருவும் சீடனும், காமுக னும் கள்ளியும் என்பதைக் கண்டான். அதன் விளைவே இக் கொலை.

ஜட்ஜ் : ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. வக்கீல் வேலையுடன் துப்பறியும் வேலையும் செய்திருக்கிறீர்.

வடநாட்டு வக்கீல் : இந்த வழக்கிலே மேலும் பல மர்மங்கள் உள்ளன விளக்குவதற்கு. ஆஸ்ரமத்துக்குச் சென்று அங்கு சில உண்மைகளைக் காண விரும்புகிறோம். கொஞ்சம் அவகாசம் வேண்டுகிறேன்,

ஜட்ஜ் : எஸ்.

வடநாட்டு வக்கீல்: தேங் யூ மை லார்டு.

காட்சி 51

இடம் : நீதிமன்றம்.

இருப்போர் வடநாட்டு வக்கீல் , பப்ளிக் பிராஸிகியூட்டர், ஜட்ஜ்.

(கோர்ட் விசாரணை பிற்பகுதி.)

வடநாட்டு வக்கீல் : ஆஸ்ரமத்தைக் கண்டோம். கடவுள் அருளுக்கு வழி காட்டப்படும் இடம் என்று பாமரர் நம்பும் அந்த இடம் காமவேள் நடன சாலையாக இருக்கக் கண்டோம். இளித்த வாயாகளுக்கு பகலிலே தேசம், இன்பவல்லிகளுக்கு இரவிலே சரஸமாம். குருடனுக்கு கோல் தேவையாக இருப்பது போல் ஊரை ஏமாற்றி குடி கெடுப்பவனுக்கு வேஷம் தேவைப் படுகிறது. வேஷமணியாத வேதாந்தி! மோடி செய்யாத மாது !! ஜோடி இல்லாத மாடப் புறா!! சேடி இல்லாத ராஜகுமாரி இருக்க முடியாதாம். ஹரிஹரதாஸ் இத்தகைய ஓர் வேஷதாரி ! இந்த ஆஸ்ரமத்திலே காதினிலே குண்டலம் ஆட, கனத்த சாரீரம் பாட, காய்ச்சிய பால் தொண்டையில் ஓட , கண்கள் கதியற்று கன்னியரை நாட, கடவுள் அருளுக்கு வழி காட்டப்பட்டதாம். சிரித்திடும் நரி சிவ சொரூபத்தில் இருந்தது இந்த ஆஸ்ரமத்தில். ஓம்! சாந்தி என்று உரத்த குரலில் கூவிவந்த இந்தக் குருவைக் காண ஒழுக்கம் கூசிற்று. தருமம் இவன் இருக்கும் திக்கைக் காண மறுத்தது.

பப்ளிக் பிராஸிகியூட்டர் : மை லார்டு, நண்பர் கடிகாரம் இல்லாத இடத்திலே செய்ய வேண்டிய பிரசங்கத்தை, நண்பர் இடத்தை மறந்து இங்கே நடத்துகிறார். ஹரிஹரதாஸ் கொல்லப் பட்டது பற்றியே இப்போது வழக்கு.

வடநாட்டு வக்கீல் : ஆம். கொலை வழக்குதான். ஹரிஹர தாஸ் கொல்லப்பட்டது உண்மை ; அவனைக் கொன்றது மூர்த்தி என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை . படுமோசக்காரனைக் கொல்வது பரோபகாரம் என்று ஏன் நாம் மதிக்கக் கூடாது? பாம்பைக் கொல்வது மாமா

பப்ளிக் பிராஸிகியூட்டர் : தர்ம சாஸ்திர விதிப்படி இங்கே நாம் விசாரணை நடத்த வரவில்லை. சட்டத்தின்படி கொண்டுவரப் பட்ட ஒரு கொலை வழக்கை விசாரணை நடத்துகிறோம்,

வடநாட்டு வக்கீல் : சட்டம் தர்மத்துக்குக் கட்டுப்பட வேண்டாம் என்பது என் நண்பரின் வாதமோ? சட்டம் ஓர் இருட்டறை. அதிலே வக்கீலின் வாதம் ஓர் விளக்கு, ஏழையால் அந்தப் பிரகாசமான விளக்கைப் பெற முடியாது. இதோ கோர்ட்டார் இதை பார்வை யிடும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். இது ஹரிஹரதாஸின் பிணத்தை பரிசோதித்த டாக்டரின் குறிப்பு. இறந்தவனின் இரு கரங்களிலும் உள்ளங் கையில் குண்டு பாய்ந்த வடுக்கள் இருப்பதாக குறிப்பிட்டிருக்கிறார். மெம்பர்ஸ் ஆப்தி ஜுரி, 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பண்டாரக் பக்கிரி என்ற பயங்கரக் கொள்ளைக்காரன் இருந்தான். பெண்களிடம் கூட இரக்கம் காட்டாமல் அடித்துப் பிடுங்கி வாழ்ந்த பேயன் அவன். ஆனால் பலநாள் கள்ளன் ஒரு நாள் அகப்படுவான் என்பது போல், போலீஸாரிடம் கடைசியாக சிக்கிக்கொண்டான். ஜெயிலிலே தள்ளப்பட்ட பண்டாரப் பக்கிரி கம்பிகளை அறுத்து. அங்கிருந்து தப்பி , சுவர் ஏறிக் குதித்து ஓடினான். போலீஸாரும் அவனை விடவில்லை. விரட்டினார்கள். தப்பி விடுவான் என்று தெரியவே சுட்டனர். கைகளினால் தடுத்தான். இரு கரங்களிலும் குண்டு பாய்ந்தன. ஆனாலும் தப்பிவிட்டான்.

பிறகு சர்க்காரையும், சட்டத்தையும் மக்களையும் ஏமாற்ற பண்டாரப் பக்கிரி ஹரிஹரதாஸ் ஆனான். அவனுடைய கள்ளக் காதலி சுந்தரி சுந்தர கோஷ் ஆனாள். ஹரிஹரதாஸ் உபதேசம் செய்யும் போது ஹரியும், ஹரனும் ஒன்று என்பதை விளக்க ஒரு கையிலே திருநீறும், மற்றொரு கையிலே திருநாமமும் பொறித்துக் கொள்வது வழக்கம். அதை மகா பெரிய தத்துவம் என்று மக்கள் நம்பினார்கள். ஆனால் உண்மையில் உள்ளங்கையிலுள்ள வடுக்களை மறைக்கவே, அந்த வேலை செய்தான் அவன். இதோ போலீஸாரின் விளம்பரம் பண்டாரப் பக்கிரியை உயிருடன் பிடித்துத் தருவோருக்கு ரூபாய் பத்தாயிரமும், அவன் பிணத்தையாவது கொண்டு வருவோருக்கு

ரூபாய் ஐயாயிரமும் பரிசு தருவதாக வெளிவந்த அறிக்கை . இதன்படி மூர்த்தி ஆஸ்ரமத்திலே சேர்ந்து உண்மையைக் கண்டு பிடித்து ஹரிஹரதாஸ் என்ற பண்டாரப் பக்கிரியைப் பிடிக்கப் போகும் போது அவன் முரட்டுத் தனமாக நடந்து கொண்டு மூர்த்தியைக் கொல்ல முயற்சித்தான். தற்பாதுகாப்புக்காக மூர்த்தி அவனைக் கொல்ல நேர்ந்தது. ஆகவே மூர்த்தி சர்க்காரிடமிருந்து பரிசுத்தொகை பெறவேண்டியவன் குற்றவாளி அல்ல

ஜட்ஜ் : வாட்டீஸ் தி பொசிஷன் ஆப் தி பிராசிக்யூஷன்?

ப.பி : ஐ வித்ரோதி கேஸ் மை லார்ட்.

ஜட்ஜ் : ஐ அக்யூட்டட் தி கேஸ்.

பப்ளிக் பிராஸிகியூட்டர் வழக்கை வாபஸ் வாங்குகிறார்.
ஜட்ஜ் அனுமதிக்கிறார்.

காட்சி 52
இடம் : வடநாட்டு வக்கீல் வீடு.
இருப்போர் : மூர்த்தி, வக்கீல், பாலு, வேதாசல முதலியார்.
[மூர்த்தி தன் நன்றியைத் தெரிவிப்பதற்காக வடநாட்டு வக்கீலை சந்திக்கிறான்]

மூர்த்தி : ஐயா! என்னைத் தூக்கு மேடையிலிருந்து காப்பாற்றினீர்கள். நீங்கள் என் கண்கண்ட தெய்வம். உங் களுக்கு நான் என்ன கைம்மாறு ....

வக் : பிரதி உபகாரம் செய்யலாம். தடை எதுவுமின்றி பேசாமல் போய் பர்மா பாலு முதலியாரின் மகளை நீர் கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் ....

மூர்த்தி : ஐயா என் கல்யாணத்தைப் பற்றி என் பிரதிக்னை

வக் ; அதுவும் எனக்கு தெரியும். நீர் சுகிர்தத்தைக் கலியாணம் செய்து கொள்வதால் அமிர்தத்துக்கு எந்த விதத்திலும் துரோகம் செய்தவர் ஆகமாட்டீர். நான் வருகிறேன். கல்யாணத்தில் சந்திப்போம்!

மூர்த்தி : ஐயா.... ஐயா........

வே: வக்கீல் சொன்னது சரியான யோசனை. பையன் என்னமோ தயங்குகிறான் போலிருக்கே.

பாலு : இப்போ அப்படித்தான் இருக்கும் ; பெண்ணை வந்து பார்க்கட்டும். அப்புறம் எல்லாம் சரியாய் போய்விடும்.

காட்சி 53

இடம் : பாலு முதலியார் வீடு.

இருப்போர் : வேதாசல முதலியார், பாலு முதலியார், சுகிர்தம்.

வே: குழந்தை பாடுமென்று கேள்விப் பட்டேன்?

பாலு : ஆம். குழந்தைக்கு கொஞ்சம் கல்வி ஞானம் உண்டு.

வே: அதனாலே பரவாயில்லை. பாடச் சொல்லுங்க.

பாலு : கூச்சப்படாதே அம்மா, சும்மா பாடு.

[சுகிர்தம் பாடுகிறாள்]

வே : குழந்தைக்கு கல்வி ஞானம் மட்டுமல்ல; உலக் ஞானமும் இருக்கு.

பாலு: சுகிர்தம் புத்தகங்களெல்லாம் நிறைய படிச்சிருக்கு.

சுகிர் : அனுபவப் பள்ளியிலே இரண்டு வருஷம் படிச்சேன் என்று சொல்லுங்க மாமா கிட்டே.

வே: அப்போ சரி. இதோ சோசியரும் இருக்கிறார். நாள் பார்த்து வைத்து விடுவோம்

தண்ட : என்னங்க நம்ம தோட்டத்துப் பக்கம் காத்தாட வர்றீங்களா?

(யாவரும் எழுந்து போய்விடுகின்றனர், மூர்த்தியும், சுகிர்தமும் தனித்திருக்கின்றனர்.)

வே : ஒரு அதிசயமுங்க ! நம்ம வீட்டிலே ஒரு வேலைக்காரி ஒருத்தி இருந்தாள் ... என்ன உங்க மகளை ஒரு வேலைக்காரிக்குச் சமமாக சொல்லுகிறேன் என்று வருத்தமா?

பாலு : அப்படி ஒன்று மில்லே ....

வே : இல்லை. இது நிஜந்தான். அமிர்தத்துக்கு ஒரு படா டோப ஆடையும், சுகிர்தத்துக்கு ஒரு பட்டிக்காட்டு ஆடையும் அணிந்திருந்தால் எப்படி இருக்குமோ

அப்படி இருந்தாள். ஒரு வேளை பையனுக்கு இஷ்டம் இருந்தாலும் இருக்கும். பாலு : சந்தேகம் என்ன அதோ பாருங்க.........
(மூர்த்தியும், சுகிர்தமும் தனித்துப் பேசுவதைச் சுட்டிக் காண்பிக்கிறார்.)

மூர்த்தி: பேதைப் பெண்ணே, வண்டு மனம் கொண்டவன் அல்ல நான். என் உயிரைக் காத்த உத்தமரின் ஆலோசனை புத்திமதி, கட்டுப்பாடே இதற்குக் காரணம்.

சுகிர் : ஓ அப்படியா? உங்கள் உள்ளத்தில் ஒரு அமிர்தம் குடிகொண்டிருந்த இடம் ; அங்கே எனக்கும் இடம் அளித்தால் நெருக்கடி தானே ஏற்படும்?

மூர்த்தி : சுகிர்தம், நீ அறியமாட்டாய், என் ஆவி துடிப்பை . அது ஏனோ தெரியவில்லை. அது உன்னைக் கண்டதுமே என் உள்ளத்தில் உனக்குத் தானாகவே இடம் ஏற்பட்டு விட்டது,

சுகிர்தம் : அப்படியானால் என்னைக் கண்டதுமே அமிர் தத்தின் நினைவு மறந்து விட்டது, அப்படித்தானே!

மூர்த்தி : இல்லை, இல்லை; உன்னைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் என் அமிர்தத்தைப் பார்ப்பது போலவே இருக்கிறது.

சுகிர் : எப்படி இருப்பாள் அந்த அமிர்தம்?

மூர்த்தி : சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன் ; நீ பாலு முதலியாரின் மகளாகி, பட்டுப் பட்டாடை உடுத்தி, படாடோபம் இல்லாமல், பட்டிக்காட்டுப் பார்வையில் ஏழ்மையின் தோழமை கொண்டி ருந்தால் எப்படி இருப்பாயோ, அப்படி இருப்பாள் என் அமிர்தம்.

காட்சி 54
இடம் : வேதாசலம் வீடு.
இருப்போர் : ஆனந்தன், வேதாசல முதலியார், மூர்த்தி, மணி, பாலு, அமிர்தம், சரசா.
[மூர்த்திக்கும், சுகிர்தத்திற்கும் திருமணம் நடக்கிறது. பரமானந்தன் ஆனந்தனாக மாறுகிறான்.)

ஆனந்: மணி, கலியாணம் என்றால் இப்படியல்லவா இருக்க வேண்டும்? ஊரிலே ஆயிரம் நடக்கிறது. என்ன பிரயோஜனம். வேதா : ஹும், ஆரம்பமாயிற்றுதுங்க.

ஆனந்தனுடைய அர்ச்சனை. என் மனதை புண்படுத்துவதற்காகவே இவன் பூமியிலே பிறந்திருக்கிறான் போலிருக்கு.

ஆனந்: உமது புண் ஆறாமல் இருக்க வேண்டும் என்பது தானே என் ஒரே ஆசை.

பாலு : இந்தாப்பா ஆனந்தா, உன் மாமனார் உனக்கு என்ன கெடுதல் செய்தார். அதை என்கிட்ட சொல், நான் கேட்கிறேன்.

ஆனந்: மாமா! உன்னை மாமா என்று அழைக்க என் வாய் கூசுகிறது.

மூர்த்தி : ஆனந்தா, போதும் அதிகமாய்ப் பேசாதே. உனக்குப் பெண் கொடுத்து விட்டதாலே நீ செய்கிற அக்கிரமங்களை எல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்கிற விதி இல்லை. இனி பொறுக்க முடியாது. தெரிகிறதா?

ஆனந்: துள்ளாதே மூர்த்தி. உன் கள்ளக் காதல் கைகூடி விட்ட சந்தோஷத்தில் துள்ளுகிறாய். மூர்த்தி, என்னைப்போல் துன்பத்தைக் கண்டிருந்தால் தெரியும். சீமானின் மகன். சொகு சாக வாழ்ந்தாய் என் சஞ்சலத்தை நீ அறிவாயா? பசி உனக்குத் தெரியுமா? பட்டினி கிடந்தது உண்டா ? பகலெல்லாம் வேலை செய்து அலுத்து இரவிலே தூக்கம் பிடிக்காமல் புரண்டதுண்டா? மூர்த்தி நீ புத்தி உள்ளவன். கேள் என் கதையை , கேட்டபின் யோசித்து பதில் சொல். நான் யார்? மேவார் விலாச மைனர் சரசாவின் புருஷன், ஜமீன் வேதாசலத்தின் மருமகன் என்று தானே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். மணி, ஊருக்குள்ளே எனக்கு என்ன பெயர்?

மணி : என் சிநேகிதன் என்றால் அதிலே சகலமும் அடக்கம். ஊருக்குள்ளே உனக்கு என்னப்பா பெயர். குடிகாரன், சூதாடி, கூத்திக்கள்ளன்.

ஆனந்: ஆம், குடியன், வெறியன், கூத்திக்கள்ளன், மனைவியை கொடுமை செய்தவன், மாமனாரின் மனதை நோகச் செய்த மகா பாதகன் ; இவ்வளவும் ஏன் செய்தேன் தெரியுமா? வேதாசலத்திற்கு வேதனை தருவதற்குத்தான். ஏன் திகைக்கிறீர்கள். உண்மையின் உருவம் பார்ப்பதற்குப் பயமாயிருக் கிறதோ? அன்று கோர்ட்டிலேயும் எப்படித்தான் சகித்துக் கொண்டிருந்தீர்களோ?

பாலு : ஆனந்த், என்ன, நீ அன்று கோர்ட்டில் இல்லையே.

ஆனந்: ஆம், கோர்ட்டிலே நான் இல்லைதான். மூர்த்திக் காக வாதாடிய வக்கீல் இருந்தாரல்லவா? பாருங்கள் அவரை (திரையைத் தள்ளுகிறான்) நான்தான் மூர்த்திக்காக வாதாடிய வக்கீல். என் நண்பர் மணிதான் ஆஸ்ரமத்து உண்மைகளை அறிந்து சொன்னவர்.

மூர்த்தி : ஆனந்த், நீயா என்னைத் தூக்கு மேடையிலிருந்து காப்பாற்றினாய், நீயா வடநாட்டு வக்கீல் , உனக்கா என் மீது இரக்கம் பிறந்தது?

ஆனந்: படித்த முட்டாளே! கேள். இலங்கை தோட்டத் திலே இரவு, பகலாக வேலை செய்து 200 ரூபாய் சேர்த்து அதைத் தன் வயோதிகத் தந்தைக்குத் தந்து அவர் மகிழ்வதைக் கண்டு மகிழவேண்டும் என்று எண்ணியே , ஈனம், பச்சாதாபம், அன்பு ததும்பிக்கொண்டிருந்த மனந்தாண்டா இது. பாடுபட்ட கைகளடா. காடு மேடு சுற்றிய கால்கள். உழைத்து, உழைத்து உருக்குலைந்தவன் நான். உன்னைப்போல் உல்லாசபுரியில் உலாவியவனல்ல. படித்து, பட்டம் பெற்று, வேலை கிடைக்காத தினால் சிலோன் காட்டிலே கணக்கெழுதப் போன ஆனந்தன் நான். என்னை மேவார் விலாச மைனர் என்று எண்ணிக் கொண்டு சரசாவை எனக்கு கலியாணம் செய்து தந்தார் சீமான் வேதாசலம். உன் சகோதரி சரசாவை ஏன் கலியாணம் செய்து கொண்டேன்? உன்னைப்போல் காதலுக்காகவா? இல்லை. சீமானின் பணத்திற்காகவா? கடுகளவும் இல்லை.

சரசாவை நான் கலியாணம் செய்துகொண்டது துரோகமரின் விஷத்தைக் கக்குவதற்கு. உன் தகப்பனார் பணத்தாசை பிடித்து பல ஏழை களைக் கசக்கிப் பிழிந்தார். அப்படி அவதிப் பட்டவர்களிலே என் தந்தையும் ஒருவர். பக்கத்து ஊர், சுந்தரம் பிள்ளை என்று பெயர். பட்ட கடனுக்காக வீடும், தோட்டமும், உன் தகப்ப னாருக்குக் கொடுத்தார். பராரியானார். வீடு இழந்த என் தந்தையை ஜெயிலிலே தள்ள இந்த தயாளமூர்த்தி ஏற்பாடு செய்தார். பாவம்! ஏழை என்ன செய்ய முடியும். மரக் கிளையிலே பிணமாகத் தொங்கினார். என் தந்தை பிணமாகினார். என் தந்தையைக் கொன்ற பாதகனை நான் கொடுமைப் படுத்தியது குற்றமா? சரசா நீ சொல். உன் தந்தையை நான் கொடுமைப் படுத்தியது குற்றமா? மூர்த்தி நீ பேசு . உன் தந்தை யைக் கொடுமைப் படுத்தியது குற்றமா? பாலு முதலியாரே, நியாயம் தெரியுமே உமக்கு, நீர் சொல்லும். வேதாசல முதலியாரை நான் கொடுமைப் படுத்தியது குற்றமா? வேதாசல முதலியாரே! என்னைப் பார்க்க கூசுகிறதோ! நீரே சொல்லும், உம்மை நான் கொடுமைப் படுத்தியது குற்றமா?

வே : ஐயோ, என்னால் இதைத் தாங்க முடியவில்லையே.

ஆன : இப்படி நான் எத்தனை ஆயிரம் தடவைகள் சொன் னேன் தெரியுமா? மரக் கிளையிலே பிணம் தொங்கும்போது, அப்போதே உம்மைக் கொன்று இரத்தத்தைக் குடித்திருப்பேன்.

மணி : நான் தான் அதைத் தடுத்தேன். நான் தான்.

பாலு : அப்பா மணி, நல்ல சமயத்திலே நீ நல்ல புத்திதான் சொல்லி யிருக்கிறே.

மணி : பாருங்க, பாம்பு கடிச்சா பட்டுண்ணு உயிர் போயிடும். அதனால் ஒரு பயனுமில்லை. தினமும் படுக்கையிலே போய் படுக்கணும். பாம்பு வரணும், கடிக்கணும், உயிர் துடிக்கனும். ஆனால் பிராணன் மட்டும் போகக் கூடாது. அதைப் போலே உன் தகப்பனைக் கொன்ற சண்டாளனை வாட்டி, வாட்டி, வதச்சி , வதச்சி சித்ரவதை செய்யனும்னு நான் தான் யோசனை சொல்லிக் கொடுத்தேன். காடுததேன. -

ஆன : ஆம், அந்த யோசனைப்படி தான் மருமகனான உடனே, அட்டகாசத்தை ஆரம்பித்தேன். குடித்தவனைப்போல் நடித்தேன். சரசாவை அடித்தேன், வேதாசல முதலியாரை வாட்டினேன். வேதனையால் அவர் கஷ்டப்படும்போது என் கண் குளிரப் பார்த்தேன். அது மட்டுமா, மூர்த்திக்கும் இவருக்கும் சண்டை மூட்டினேன். சீமான் வீட்டுப் பெண்ணை இவர்கள் கண்ணெதிரிலே காய் கனி விற்கச் செய்தேன். இவ்வளவும் ஏன் செய்தேன்? பணத் திமிரை ஒடுக்க, செல்வம் இருந்தாலும் சுகம் பெறாமல் தடுக்க, கேட்டுப் பாருங்கள் அவரை? செல்வம் இருந்து அவர் கண்ட தென்ன! வேதனை! வேதனை!! வேதனை!!! ஏன்? ஆச்சரியப் படுகிறீர்கள். என் மனம் சாந்தி அடைய வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ள எண்ணினேன். வெற்றி பெற்றேன்.

வே : ஆனந்தா போதும், போதும் எனக்கு இந்த தண்டனை. என்னை மன்னித்து விடு. என்னால் உன்னைப்போல் எத்தனை பேர் கஷ்டப்பட்டார்களோ! எனக்கு தெரியாது. பாழும் பணத் தாசையால், பணத் திமிறினால் நான் பல ஏழைகளைக் கொடுமைப் படுத்தி வந்தேன். உண்மைதான். ஆனால் உன்னை இதுவரை பெரிய துஷ்டன் என்றே எண்ணி இருந்தேன். உண்மை இப் போதுதான் தெரிகிறது. நீ இவ்வளவு நல்ல பிள்ளை என்று.

மணி : என்னங்க போங்க முதலியார்வாள் ! இப்பவெல்லாம் எவ்வளவோ நல்லாத்தான் பேசுறீங்க. முன்னெல்லாம் என்ன முறுக்கு ; ஏழைகளைக் கண்டால், என்ன கடுப்பு? பச்சென்று யாராவது வாழ்ந்தால் அடா டா டா , வட்டிப் பணத்தை கணக்குத் தீர்த்து வாங்குகிறதிலே என்ன கண்டிப்பையா. இப்படி ஊரை ஏமாற்றி பணத்தை மிச்சப்

படுத்தி என்னையா சுகத்தைக் கண்டீர்? தங்கத்தினாலே அரிசி செய்து சமைத்து, கோமேதக கூட்டும் , வைர வருவலும், முத்துப் பச்சடியும், மோர் குழம்புலே கெம்புமா கலந்து சாப்பிட்டு வந்தீர்?

வே : ஆமாப்பா மணி! நீ சொல்வது அத்தனையும் உண்மை தான். பணத்தாசையால் பல கொடுமைகள் புரிந்த வேதாசலம் மாண்டே போனான். நான் புத்தி வந்த புது வேதாச்சலம். தவறை உணர்ந்து கொண்டவன்.

ஆன : வேதாசல முதலியாரே ! மற்றொன்றும் நீர் உணர வேண்டும். பணத் திமிர் மட்டும் அல்ல உமக்கு . ஜாதித் திமிரும் அமோகம். ஆனால் நடந்ததென்ன? பஞ்சசுந்தரம் பிள்ளையின் மகன் ஆனந்தன், வேதாசல முதலியாருக்கு மருமகன். அது மட்டுமா? இதோ வீற்றிருக்கும் மணமகள் பேங்கர் பர்மா பாலு முதலியாரின் மகள் என்பது உமது எண்ணம் அல்லவா? இதோ பாருங்கள், அவரது பெற்றோரை. (திரையைத் தள்ளி காண் பிக்கிறான்.)

மூர்த்தி : என் அமிர்தமா சுகிர்தம்?

பாலு : ஒன்று சொல்ல மறந்துட்டேன். அமிர்தம் தான் சுகிர்தம்! என் வளர்ப்பு பொண்ணு.

ஆன : ஆம், உமது மருமகள் யார்? வேலைக்காரி அமிர்தம், வேற்று ஜாதிப் பெண். எங்கே உன் ஜாதித்திமிர்? பணம் பத்து நாளில் ஜாதியை பட்சணமாக்கி விட்டது பார்த்தீரா? பணத்திமிர் ஒழிந்தது ஜாதித் திமிரும் ஒழிந்தது. என் வேலையும் முடிந்தது. நான் வருகிறேன்.

சரசா : நில்லுங்கள், நீங்கள் இல்லாத இந்த வீட்டில் எனக்கு என்ன வேலை? நானும் தங்களுடன் வரவேண்டியது தான்.

மூர்த்தி : ஆம், ஆனந்தன் இல்லாத இடத்தில் இனி யாருக்கும் இடமில்லை. அவர் போகும் உலகம்தான் எனக்கும்.

அமிர் : நீங்கள் போய் விட்டால் எனக்கு மட்டும் இந்த வீட்டில் என்ன வேலை? நானும் உங்களுடன் வர வேண்டியவள் தான்.

வே: நில்லுங்கள் ! யாரும் எங்கேயும் போக வேண்டாம். உங்களுக்கு வேறு உலகம் , எனக்கு வேறு உலகமில்லை. ஆனந்தா வா!, சரசா இந்தப் பாதகனை நல்வழிப்படுத்திய

உன் புருஷன் ஆனந்தனோடு ஆனந்தமாக வாழ்ந்திரு! அமிர்தம் பலே! நீ பெரிய வேலைக்காரி தான். காதலால் ஜாதியை வென்ற உத்தமி. உன் புருஷன் மூர்த்தியோடு சுகமாக வாழ்ந்திரு! பாலு முதலியாரே, வாரும், புறப்படுவோம்!

பாலு: எங்கே ?

வே: பணத் திமிரும் ஜாதித் திமிரும் ஒழிய வேண்டும் என்றும், ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்றும் நாட்டு மக்களுக்கு உரைப்போம்.

'ஒன்றே குலம்! ஒருவனே தேவன்"

----

2. கண்ணாயிரத்தின் உலகம்!

'ஒரே உலகம்' என்பது நேர்த்தியான ஒரு குறிக்கோள்.

பற்பல நாடுகள் கொண்ட பூபாகம் ஒரே அமைப்பாக இருக் கிறது என்பதல்ல. ஒரே உலகம்' என்ற குறிக்கோளின் பொருள். பற்பல நாடுகள் உள்ளன என்பதாலேயே, பல்வேறு முரண்பாடுகள், வேறுபாடுகள், அவை காரணமாக மாச்சரியங்கள், மோதுதல்கள், ஆதிக்கங்கள், அவதிகள், அழிவுகள் நெளி கின்றன. இதனால் ஒரே அமைப்பாக உள்ள உலகம் , ஒரே உலகம் ' என்ற நேர்த்தியான நிலை அடையவில்லை.

வெள்ளை உலகம் ; கருப்பு உலகம் ; மாநிற உலகம் ; மஞ்சள் நிற உலகம் என்று நிறம் காரணமாக, ஒரே அமைப்பாக உள்ள பூபாகம், பல்வேறு உலகங்களாக இருந்திடக் காண்கிறோம்.

இஸ்லாமிய உலகம் ; கிருத்தவ உலகம் ; பௌத்த உலகம் ; இந்து உலகம் ; ஆதிமத உலகம் என்று மத அடிப்படையில் பல உலகங்கள் உள்ளன என்று உணருகிறோம்.

மேற்குப் பகுதி, கிழக்குப் பகுதி என்று இருபெரும் பிரிவுகளாக உலகம் இருப்பதாகவும், இந்தப் பிரிவு ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி உலகம் என்றும் கூறுகின்றனர் ; காரணமும் காட்டுகின்றனர்.

படித்தோர் உலகு என்றும், பாமரர் உலகு என்றும் இந்த ஒரே உலகில், இருவேறு உலகம் உள்ளன என்கிறார்கள்; மறுப்பதற்கில்லை.

நாகரீக உலகம் , கர்னாடக உலகம் என்ற இரு உலகு கொண்டது இந்த ஒரே உலகம் என்கிறார்கள் ; அதிலும் உண்மை இருந்திடக் காண்கின்றோம்.

இவற்றினைப்பற்றி எண்ணிடும் போது, உலகம் என்று நாம் நிலப்பரப்பை மட்டுமே கருதிக்கொள்வதிலே முழுப் பொருத்தம் இல்லை என்பதும், நிலைமைகளும் நினைப்புகளும் எவ்வகையிலே உள்ளன என்பதனைக் கொண்டு இந்தப் பெரிய நிலப்பரப்பிலே பலவிதமான உலகம் உள்ளன என்பதைக் கண்டறிவதே பொருத்தமானது என்பதும் விளக்கமாகிறது.

நிலைமைகளையும் நினைப்புகளையும் கண்டறிந்து பல்வேறு வகையான உலகங்கள் இந்த ஒரே உலகில் இருப்பதனை அறிந்திட முடிகிறது என்பதனை உணரும் போது, ஒவ்வொருவரும் தத்தமது நினைப்பு நிலைமை ஆகியவற்றினுக்கு ஏற்ற விதத்தில், தமக்கு உரிய 'உலகை' உருவாக்கிக் கொள்ள முடியும் என்பதும் தெளிவாகிறது.

அதனால் தான் வள்ளுவர், 'உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டு' என்று கூறி நல்ல உலகை நல்லவர்கள் உருவாக்கிக் கொள்ளலாம் என்ற கருத்தினை வழங்கிச் சென்றார்.

ஒவ்வொருவரும் தமது உயர்ந்த எண்ணத்தாலும், சீரிய முயற்சியாலும் ஒரு நல்லுலகம் அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்பது போலவே, சிலரோ பலரோ உருவாக்கிடும் உலகம் வேறு சிலருக்கோ பலருக்கோ இடம்' ஆகிவிடுகிறது.

ஆதிக்க வெறிகொண்ட வெள்ளையர்கள், ஆப்பிரிக்க நாட் டினையே அடிமைகளைப் பிடித்திடும் வேட்டைக் காடு ஆக்கினர்; அதிலே கிடைத்த செல்வத்தைக் கொண்டு தமக்கு பளபளப் பான ஒரு பகட்டு உலகம் அமைத்துக்கொண்டனர்.

வெள்ளையருக்கு ஒரு பகட்டு உலகம்' அமைந்ததன் காரண மாகவே, ஆப்பிரிக்கரின் உலகம் இருட்டு உலகம்' என்ற நிலையினைப் பெற்றது. பெற்ற பிறகு அதனையே சுட்டிக்காட்டி, பகட்டு உலகினர் இருட்டு உலகினரைக் கேலி செய்திடலாயினர். இதுபோல , உலகுகளை' உருவாக்கியுள்ளனர்; இருள் உலகினை மட்டுமல்ல, ஒளி உலகினையும்.

இத்தனை விதமான உலகுகள் இருந்திடின், பகைப்புயல் அவ்வப்போது கிளம்பிப் பாழ்படுத்தும், இந்த நிலை மாற்றப்பட்டு 'ஒரே உலகம்' அமைந்திட வேண்டும் என்றார் வெண்டல் விஸ்க்கி எனும் ஒரு அமெரிக்கத் தலைவர்.

'ஒரே உலகம்' அமையவில்லை ; அமைந்திடும் என்பதற் கான அறிகுறிகளும் பளிச்செனத் தெரிந்திடக் காணோம். எனினும் 'ஒரே உலகம்' என்பது நேர்த்தியான ஒரு குறிக்கோள் என்பதனை எவரும் மறுத்திட முனையக் காணோம் ; அந்த அளவு நல்லுணர்வு வெற்றி பெற்றிருக்கிறது.

சிலர், தமது உலகினைத் தாமாக அமைத்துக்கொள்கின்றனர்; வேறு சிலர், அமைக்கப்படும் உலகிலே இடம் பெற்றவராகி விடுகின்றனர் ; அந்த உலகின் இயல்புகளுக்கேற்ப அவர்தம் வாழ்க்கை அமைந்து விடுகிறது.

அதிலிருந்து விடுபடவோ, அல்லது அந்த இயல்பினை மாற்றிடவோ முயற்சி மேற்கொள்பவர்களும் உண்டு, அந்த இயல்போடு தம்மை இணைத்துக் கொண்டு விடுபவர்களும் உண்டு .

கண்ணாயிரம் , தன் உலகிலே தன்னை வேறுபடுத்த முடியாத அளவு பிணைத்துக் கொண்டவனும் அல்ல; அந்த உலகின் இயல்பு பிடிக்காமல், எதிர்த்திடக் கிளம்பினவனுமல்ல; அந்த உலகிலே, சுவை கண்டவன் , ஆனால் சுவை போதும் என்ற நிலையில் தன்னை இறுக்கிக் கொண்டவனல்ல. விவரிக்க முடியாத ஒரு குமுறல் அவன் உள்ளத்தில் அவ்வப்போது எழும்பிற்று: வளரவில்லை; ஆற்றல் பெற்றிடவில்லை.

கண்ணாயிரம் தனக்கென ஏற்பட்டிருந்த உலக இயல்புடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டிருந்தால், மனதிலே சிக்கல், சங்கடம் ஏற்பட்டிருக்காது. வாழ்க்கை ஒரு சுவைமிகு விருந்தாகியிருக்கும். அல்லது அவன், தன் உலகின் போக்கிலே வெறுப்படைந்து, அதனை விட்டு விடுபடவோ, அல்லது அதனை உடைத்திடவோ முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருப்பின், முள்ளும், கல்லும் நிரம்பிய பாதையில் நடந்திட வேண்டி வந்திருக்கும் ; முள் தைத்திடும், குறுதி கசிந்திடும், ஆனால் உள்ளத்தில் ஒரு மகிழ்ச்சி மலர்ந் திருக்கும். கண்ணாயிரமோ , இந்த இருமுறைகளில், எந்த ஒன்றிலேயும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளவில்லை; இருமுறை களுக்கு ஏற்ற இருவேறு துறைகளிலும் அவன் இடம் பெற்றிருந் தான் ; எதை விடுவது, எதைக் கொள்வது என்பதிலே உறுதி பிறந்திடவில்லை. செல்லுமிடம் எதுவென்ற தெளிவின்றி வட்ட மிட்கொண்டிருந்தான், கரும்பையும் கண்டான் ; கசப்பையும் கண்டான். ஆடிப்பாடிடவும் செய்தான் ஆயாசமடைந்திடவும் செய்தான்.

கண்ணாயிரம் தனக்கென ஒரு உலகினை உருவாக்கிக் கொள்ளவில்லை ; தந்தை உருவாக்கி வைத்திருந்த உலகில். 'சுகபோக உலகில்' இடம் பெற்றான்; ஆனால்

அதிலே இருந்து கொண்டே அவன் வேறு உலகம் பற்றிய நாட்டம் கொண்டிட லானான். இக்கட்டான நிலை என்பது மட்டுமல்ல கண்ணாயிரம் 'இரு உலக வாசியானான். அது பற்றிய விளக்கக் கதையே நாடக வடிவில் தரப்படுகிறது. கண்ணாயிரம் இருவேறு உலகில் உந்தப்பட்டும் உறைவிடம் பெற்றும் அலைந்தது மட்டுமே, இங்கு காணக் கிடைக்கும். கடைசியாக அவன் எந்த உலகுக்குத் தன்னை உரியவனாக்கிக் கொண்டான் என்பது கூறப்படவில்லை.

கண்ணாயிரத்தின் உலகம் , ஒரு திட்டவட்டமான நடவடிக் கையை மேற்கொள்ளத் தக்க இயல்பினைப் பெற்றிடத் துணை செய்யவில்லை என்பதும், இதிலிருந்து பெறத்தக்க பாடங்களில் ஒன்று என்று கூறலாம்.

கரத்தில் சிக்கிய யாழின் நரம்புகளை, இசை முறையும் பயிற்சியும் பெறாதவன், தடவிடும் போது, இன்னொலியும் கிடைத் திடும். வெற்றொலியும் எழும்பிடும், தேவனை தரத்தக்க ஒலியும் பிறந்திடுமல்லவா

கண்ணாயிரத்தின் உலகிலே அதுபோலத்தான். இனி, கண்ணாயிரத்தின் உலகினைக் காணச் செல்வோம்.

காட்சி 1.

இடம் : சீமானின் மாளிகை மாடி அறை

நிலைமை : அறைக்கதவு மூடப்பட்டிருக்கிறது ; தாளிடப் படவில்லை, ஏதோ சினிமாப் பாடலொலி வெளியே உலவுகிறது. இடையே 'சீட்டி' அடிக்கும் சத்தமும் கேட்கிறது. அறையின் வெளிப் பக்கம் உட்கார்ந்து கொண்டு ஒரு வேலையாள் பூட்சுகளுக்குப் பாலிஷ்' போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். 'பூட்ஸ்' வாலிபர் களுக்கேற்ற நவநாகரீகமானதாகவும் ஏற்கனவே மெருகுள்ளதாகவும் இருக்கிறது.

அறைக் கதவைப் பாதி அளவு திறந்துகொண்டு வெளியே எட்டிப் பார்க்கிறான், ஒரு இளைஞன். இருபத்தி இரண்டு அல்லது இருபத்தி மூன்று வயதிருக்கலாம் என்று எண்ணத்தக்க தோற்றம். பொலிவுள்ள முகம் ; வாழ்க்கைச் சுவையைப் பருகிடுபவன் என்பதை விளக்கிடும் பார்வை.

இளைஞன் : (வேலையாளைப் பார்த்து அகம்பாவமற்ற, ஆனால் மேல் நிலையில் உள்ளவன் என்பதை நினைவுபடுத்தும் விதமான குரலில்) டே ! இடியட்! வேலை முடிந்ததா ....

வேலையாள் : (பழக்கப்பட்டுப் போயுள்ள பணிவுடன்) ஆமாங்க ....

இ : (சிகரட் பற்றவைத்துக்கொண்டே) நல்லா துடைச்சியா வே: ஆமாங்க... இ : எதை ?

வே : பூட்சை ....

இ : மடயா! முதலிலே உன் அழுக்குக் கையைத் துடைத்துக்கிட்டயா ....

வே : (இளைஞன் வேடிக்கையாகப் பேசுவதை உணர்ந்து ஒரு அசட்டுச் சிரிப்புடன்) ஓ! கைகளைச் சுத்தமாக்கிக்கிட்டு, பிறகுதாங்க இந்த வேலைக்கு வந்தேன்.

[இளைஞன் புன்னகை காட்டிவிட்டு, அறைக்கு உள்ளே செல்கிறான் ; கதவை மூடிக்கொண்டு. அறைக் கதவு சரியாக மூடப்படாததால், உள்ளே இளைஞன், மேனாட்டு உடை அணிந்து கொள்வதும் நிலக்கண்ணாடி முன்பு நின்று சரிசெய்து கொள்வதும், வேலையாளுக்குத் தெரிகிறது. பலமுறை கண்டிருப்பதாலும், அந்தஸ்த் துக்கு ஏற்ற அலங்காரம் இருக்கும், இருக்கவேண்டியது தான் என்ற இயல்புள்ளவன் என்பதாலும், வேலை யாளின் பார்வையில் வெறுப்போ , அலட்சியமோ தென்படவில்லை. 'கண்ணாயிரம்! கண்ணு!' என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டே, நடுத்தர வயதைக் கடந்து மூதாட்டி என்ற கட்டம் நோக்கிச் சென்று கொண் டிருக்கும் தோற்றமுள்ள மாது அறைய நோக்கி வரக் காண்கிறான். ஓரளவு மூடப்பட்டிருக்கும் கதவைத் தள்ளித் திறந்து கொண்டு மாது உள்ளே நுழைந்தபடி.]

மாது : கண்ணாயிரம்! டே! கண்ணு !
[இளைஞன், அவசர அவசரமாக, வாயில் இருந்த சிகரட்டை ஒருபுறம் வீசிவிட்டு வெளியே வருகிறான். வேலையாள், பாலிஷ்' போட்ட பூட்சை காலருகே கொண்டு செல்கிறான் அதைக்கண்டு...]
புறப்பட்டாச்சா..... வீடு வந்து அரைமணி நேரம் கூட ஆகல்லே மறுபடியும் வெளியே! ஏண்டா கண்ணாயிரம்! உனக்கு எதுக்காகடப்பா இந்த வீண் அலைச்சல். வீடு இருக்கு அரமனை போல ; தோட்டமிருக்கு நந்தவனம் போல ; சொத்து இருக்கு சுகம்தர ; நிம்மதியா வீட்டிலே இருக்கக்கூடாதா ....

[கண்ணாயிரம் பூட்சு' போட்டுக்கொண்டே.]
க : நாம், நம்ம நிம்மதியை மட்டும் கவனித்துக்கொண்டா போதுமா... ஊருக்கு உபகாரம் செய்ய உழைக்கறது தான் உத்த மர்கள் கடமைன்னு நீயே சொல்லி இருக்கறியே அத்தே ! இப்ப நான் என்ன, உல்லாசத்துக்காகவா ஊர்சுத்தப் போறேன் ....

மாது : என்ன வேலையோ, என்ன கடமையோ ! பலபேர் என்னைக் கேட்கறாங்க, ஏன் அன்னபூரணி கண்ணாயிரம் இப்படி அலையறதுன்னு. ஒவ்வொரு நாளுமா வேலை இருக்கும் உனக்கு .....

க : இன்னும் ஒரு பத்து நாள், இப்படி அப்படித் திரும்பக் கூட நேரம் கிடையாது நடன விழா ஏற்பாடு. விழா எதுக்காக? ஏழைப் பிள்ளைகளைப் படிக்கவைக்க .....

அன்னபூரணி : நல்ல காரியந்தான். உங்க அப்பாவிடம் சொல்லி, ஒரு ஆயிரம் ஐநூறு வாங்கிக் கொடுத்துவிடு ...... தர்ம காரியம்....... வேண்டாம்னா சொல்வேன்....... நீ எதுக்காக அலைய வேணும் ....

க : (சிறிதளவு குறும்புத்தனத்துடன்) யாரிடம்? அப்பாவைக் கேட்டா? நல்லா கொடுப்பாரே.... பணம்னு கேட்ட உடனே தான் அப்பா முகத்திலே எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்குமே ....

அ : நீ , வீண்செலவு செய்துவிடுவே என்கிற பயந்தான். நல்ல காரியத்துக்குன்னு கேட்டா, தராமலா போவான். நீ நாட்டியக்காரக் கூட்டத்திலே சேர்ந்து, ஆடிப்பாடிக் கெட்டு, அந்தஸ்த்தைக் கெடுத்துக் கொள்வயோ என்கிற பயந்தான்.

க : அப்பா பக்கமாத்தானே நீங்க பேசுவிங்க. நான் இப்படி ஊருக்காக உழைக்கறதாலே தான் ஒரு நூறு பேராவது நம்ம குடும்பத்தைப்பத்தி நல்லபடியாப் பேசறாங்க. ஏழைப் பிள்ளை களுக்கு நிதி ஒரு ஐம்பதாயிரமாவது சேர்த்தாகணும்னு நான் படாதபாடு படறேன் ..... நீ ஒரே வார்த்தையில் சொல்லிவிட்டயே. நான் ஊரைச் சுத்தறேன்னு ....

[இந்தப் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டே வருகிறார் சீமான் சிங்காரவேலர், கண்ணாயிரத்தின் தந்தை ஐம்பது வயதைக் கடந்தவர் என்ற போதிலும் முடுக்குடன் காணப்படுகிறார். உலகம் தன் காலடியில் இருக்கிறது என்ற நினைப்பைத் தெரிவிக்கும் விதமான பார்வை, நடை, மத விஷயத்தில் அக்கறை கொண்டவர் என் பதைக் காட்டும் குறிகள்.]

சிங்காரவேலர் : ஏன் ஊர் சுற்றித் திரியமாட்டான். ஏதாவது வித்துவிசனம், கவலை கஷ்டம் இருந்தாத்தானே. காளை மாடு போலச் சுத்தறான், கட்டறுந்த காளை போல . இருப்பது பாழாகாமப் பார்த்துக் கொள்ளத்தான் நான் ஒருத்தன் இருக்கறனே, அவனுக்கென்ன! அவன் உண்டு, நண்பர்கள் உண்டு. செலவுக்குக் கொட்டிக்கொடுக்க நான் தான் இருக்கறனே ஒரு மடயன் ....

[கண்ணாயிரம் சிறிது கலங்குகிறான்]
அ : (சாந்தப்படுத்தும் முறையில்) ஏண்டா தம்பி. இப்படிப் பேசறே. அவன் நல்ல காரியத்துக்காகத்தான் வேலை செய்கிறான், சொன்னான் ....

சி : தெரியுமே எனக்கு, இவன் ஈடுபட்டிருக்கிற நல்ல காரியம் ... அக்கா ! நாட்டியக்காரி வீட்டிலே இவனுக்கு என்ன வேலை? என்ன வேலைன்னு கேளேன் ....

க : (தைரியத்தைத் தருவித்துக்கொண்டு) அடே அப்பா, பெரிய தப்பு கண்டுபிடித்துவிட்டாரு ..... - நாட்டியக்காரி வீட்டிலே போனது வேலையத்து அல்ல. ஏழைப் பிள்ளைகள் உதவிக்காக விழா நடத்தறமே, அதிலே நாட்டியமாட ஏற்பாடு செயப் போயிருந்தேன்.

அ : (அன்பாக) நீ ஏண்டா போகணும்...... ஒரு ஆளை அனுப்பி கேட்டனுப்பறது ......

க : (விளக்கம் அளிக்கும் முறையில்) வேறே ஆளை அனுப்பி இருந்தா ரூபா ஆயிரமல்லவா கேட்டிருப்பாங்க. நானே போன தாலேதான், தம்பி! தம்பி! நீ வீடேறி வந்த பிறகு பணத்தைப் பத்தின பேச்சே கிடையாது ...... என்ன விருப்பமோ , கொடுன்னு சொல்லி இருக்காங்க ....

அன் : பார்த்தயடா தம்பி! அதனாலே தான் போயிருக்கான் கண்ணாயிரம் ......

சி : (குத்தலாக) இவன் மூகத்தைப் பார்த்ததும் பணமே வாண்டாம்னு சொல்லிவிட்டாங்க .... ஏன்டாப்பா அப்படித் தானே.

க: (விளக்கம் தருகிற முறையில்) எனக்காகன்னு சொன்னனா எல்லாம் அப்பா பேரைச் சொன்னதும், சரி சரின்னு ஒத்துக்கொண்டாங்க (குத்தலாக) நாட்டியமாடற பொண்ணோட அம்மா, நான் அப்பாபேரைச் சொன்னதும் அவர் மகனா நீ! அவரோட மகனா! என்று கேட்டுப் பூரித்துப் போனாங்க...........

[சிங்காரவேலர் கூச்சமடைகிறார். முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொள்கிறார்.]
அ : அவளுக்கென்ன, அவ்வளவு உருக்கம் உங்க அப்பன் பேரைக் கேட்டதும் ....

க : (குத்தலாக) என்னைக் கேட்டா? அப்பாவை அல்லவா கேட்க வேணும். அப்பா முன்னே எல்லாம் வருஷா வருஷம் நவராத்திரி உற்சவம் நடத்துவாராமோ, அந்த அம்மாவோட கச்சேரிதான் ஏற்பாடு செய்வாராம் ....

சி: (சலிப்படைவது போலாகி) சரிடா போதும் உன்னோட விளக்கம், விவரம், வியாக்யானம் ......

க : அந்த அம்மாக்கூடச் சொன்னாங்க..... உங்க அப்பா உற்சவம் தான் நடத்தி வந்தாரு. பலபேர் செய்தது போல . நீ பரவாயில்லே ஊருக்கு உபகாரம் செய்கிறேன்னு சொல்லி சந்தோஷப்பட்டாங்க........

சி: படுவா, படுவா...... பேராசைக்காரக் கழுதே ....

அ : யாருடா தம்பி! அவ. சி : அட, என்னத்துக்காக அக்கா! நீவேறே விஷயம் தெரியாமக் கிளறிக் கிளறிக் கேட்கறே.........
[கண்ணாயிரத்தைக் கோபமாகப் பார்த்தபடி.]

சரி, இந்தத் தடவையோட நிறுத்திக்கொள்ளு உன்னோட நாட்டிய ஏற்பாட்டை எல்லாம் .... தெரியும் எனக்கு .... நானும் நவராத்திரி உற்சவத்துக்குக் கச்சேரிகள் ஏற்பாடு செய்தவன் தான் ...... எனக்கும் தெரியும் ...... எல்லாம் .... ஆமாம் இதோடு விட்டுத்தொலை .... போதும்.

[கண்ணாயிரம் வேகமாக வெளியே செல்கிறான், முகத்திலே கோபக்குறியும், பழய குப்பையைக் கிளறி, தகப்பனாரை மடக்கி விட்டோம் என்ற மகிழ்ச்சிக் குறியும் கலந்து தெரிகிறது. வேலையாளை வரச் சொல்லி ஜாடை காட்டியபடி அன்னபூரணி அம்மாள் வேறு பக்கம் போகிறாள். சிங்கார வேலர், அறைக் கதவை இழுத்துச் சாத்திவிட்டு, முணுமுணுத்தப்படி . கீழ்க்கூடம் செல்கிறார். கூடத்தில் ஏற்கனவே காத்துக் கொண்டிருக்கும் கனவான் ஆகிக்கொண்டிருக்கும் நிலையில் உள்ள ஒருவர் வணக்கம் கூறிவிட்டு, உட்காருகிறார். அலட்சியமாகவே சிங்கார வேலர் பதில் வணக்கம் கூறிவிட்டு, சுழல் நாற்காலியில் அமருகிறார்.]

வந்தவர் : நம்ம தம்பி, வியாபாரத்தைக் கவனிக்கிறதில்லே போலிருக்குதுங்களே.....
சி : இல்லிங்க. அவனோட போக்கே ஒரு தனி விதமா.....

வ : அதைத்தான் சொல்றேன் .... பாட்டு, கூத்து, நாட்டியம் நாடகம் இப்படி....

[வேலையாள் வந்து நிற்கிறான் பணிவாக]

சி : (கோபம் காட்டியபடி)... ஆடிக் கெட்டுப்போகிறான் என் மகன்னு பேசும் விவரம் தெரியாததுங்க.....

(வந்தவர் திகைப்படைகிறார்)

அவன் நல்ல காரியத்துக்காக, ஏழைப் பிள்ளைகளுக்காக, விழா நடத்தறான்... நாமதான் பணமோ பணம்னு அலையருே◌ம் .... அவன் அப்படி அல்லய்யா... ஊருக்கு உபகாரம் செய்யணும் என்கிற நோக்கம் இருக்குது ... நல்லதுதானே அது....

[வந்தவர் தலை அசைக்கிறார், மகனைச் சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு கண்டித்தவர் இப்போது பாராட்டுகிறாரே ; இது என்ன விந்தை என்று எண்ணி ஆச்சரியப்படுகிறான் வேலையாள்.]

பணமா பெரிசு...... கூடவேவா கொண்டு கிட்டுப் போயிடப் போறோம் மூட்டைகட்டி ..... பத்துப் பேருக்கு உபகாரம் செய்து நல்ல பேர் எடுக்கணுமய்யா............ஏதோ நமக்கெல்லாம் அந்த நினைப்பும் இல்லே.... நேரமும் இல்லே மகனாவது ஊருக்கு உப காரம் செய்கிறானேன்னு எனக்கு மகிழ்ச்சி.....

வ : அது சரிங்க...ஆமாங்க...

சி : அதனாலே தான் நானும் அவன் நாலு காசு செலவழித் தாலும் பரவாயில்லேன்னு இருக்கறேன் .... கேட்டதைத் தட்டாத கொடுக்கிறேன் .... இதோ பாருங்க, பணம் சேரச்சேர குணம் வளரணும்... ஊருக்கு உபகாரம் செய்யணும்....... உமக்கெங்கே அதெல்லாம் பிடிக்கப்போவுது ....

வ : அப்படிச் சொல்லிவிடலாமுங்களா... ஏதோ என் சக்தி யானுசாரம் நானும் செய்து கிட்டுத்தான் வர்ரேன் .... இந்த வருஷம் செல்லியம்மன் கோயில் சேவற்காவடி உற்சவச் செலவு பூரா நான் தானுங்க.......

சி : அதைச் செய்வே; தாயே! என்னை மன்னித்துவிடு , பாவத்தைக் கழுவிவிடுன்னு ... அதுவும் ஒருவிதமான வியாபாரந் தான்யா. இதோ பாரய்யா, அதிலே எல்லாம் பலன் இல்லே.. இதோ நம்ம மகன் ஈடுபட்டு இருக்கற காரியம் இருக்கு பாரு , அது சிலாக்கியமானது ....

வ : உண்மை தானுங்க, ஏழை எளியவங்களோட கண்ணைத் திறந்து வைக்கறது புண்ய காரியந்தானுங்க.....

சி: அப்படிப்பட்ட காரியத்துக்குக் கொடுங்களேன் ஒரு ஆயிரம்....

வ : (திடுக்கிட்டு) ஒரு ஆயிரமுங்களா...

சி : (கேலிச் சிரிப்புடன்) சொன்ன உடனே முகமே மாறி விட்டதே ... சரிய்யா இந்தா, இதோ பாரு ....

[ஒரு குறிப்பேட்டை அவர் எதிரில் வீசி]
உமக்கு இஷ்டமானதைக் கொடும்.
[வந்தவர் தயக்க மடைகிறார் சமாளித்துக் கொண்டு 500 ரூபாய் என்று கை எழுத்துப் போடுகிறார். குறிப்பேட்டை மரியாதையாக சிங்கார வேலரிடம் தருகிறார்.]

சி : சபிச்சிக் கொட்டாதய்யா .... இது சிங்காரவேலு வீட்டுக்கு அல்ல....... ஏழைகளுக்கு ... சரி .... வந்த விஷயத்தைக் கவனிக்காமலே என்னன்னு கேட்காமலே இருந்து விட்டேனே .. என்ன விஷயமா வந்திங்க.

வ : ஒண்ணுமில்லிங்க ஒரு புது வியாபாரத்தைப் பத்தி உங்களோட யோசனையைக் கேட்கலாம்னு ......

சி : இருக்கிற வியாபாரம் போதல்லே, புதுசா வேறே வேணுமா.... சரி ஆசை யாரை விடுது .... சொல்லுங்க என்ன 'வியாபாரம் அது.

வ : சிலோனுக்கு வெங்காய ஏற்றுமதி செய்தா எதோ கொஞ்சம் கிடைக்கும்னு தெரியுது ....

சி : கொஞ்சம் என்னய்யா நல்லாவே கிடைக்குது அதனாலேதானே பேயா அலையறானுங்க பலபேர். பர்மிட்டுக்கு.....

வந்: நமக்கு அந்தக் கஷ்டம் இல்லிங்க... ஆறுகொடுத்து 'பர்மிட்' நம்ம பேருக்கு வருகிறபடி செய்துகிட்டேன். நம்ம சத்தார் சாய்பு வோட பர்மிட்...

சிங் : (ஒரு கணம் தீவிரமாகச் சிந்தித்து முடிவுக்கு வந்தவ ராகி ஒரு வெடிச்சிரிப்பை உதிர்க்கிறார்.) பைத்யக்கார மனுஷன் யாநீர். ஆசை கண்ணை மறைக்குது. சத்தார் சாயபு பர்மிட் டையா வாங்கி விட்டீர், ஆறும் .... ரொக்கமாகவே கொடுத் தாச்சா .... போறாத வேலை....

வ : என்ன துங்க... என்ன சொல்றிங்க..... ஆறு அதிகம்னு சொல்றிங்களா ஆதாயம் கிடைக்கும்னு கணக்கு சொல்லுதே...

சி : கூட்டல் கழித்தல் கணக்கு இலாபத்தைக் குவிச்சிக் காட்டும் யா .... யார் இல்லேன்னு சொல்றது .....

வ: சிரிச்சிங்களே .... போறாதவேளை என்று சொன்னிங்களே

சி : போறாத வேளைதான் ... ஐயா! பர்மிட் இப்படித் தாறுமாறா கைமாறுவது தவறுன்னு சட்டம் சொல்லுது, தெரியுதா ...... உன் விஷயமாகத்தான் மோப்பம் பிடிக்கறாங்கன்னு எனக்குத் தெரி யாது, நேத்துத்தான் பெரிய அதிகாரி ஒருத்தர் வந்து தகவல் கேட்டாரு இதுவிஷயமா..... நான் சத்தார் சாயபுவிடம் பர்மிட்டு இருக்குது , ஆனா வியாபாரம் செய்யப் போதுமான பணம் இல்லே, யாருக்காவது விற்று விடுவான்னு சொன்னேன். முன் கூட்டி என்னிடம் ஒரு பேச்சு , இப்படி ஒரு பர்மிட்டு இருக்குது வாங்கட்டுமான்னு கேட்டிருந்தா நான் அதிகாரிக்கு வேறே போக்குக் காட்டி இருப்பேன். நான் என்னத்தைக் கண்டேன். தெரிந்ததை, உண்மையைச் சொல்லி விட்டேன். அவரு அப் பவே தந்தி கொடுத்துட்டாரே டில்லிக்கு . பர்மிட்டு பறிமுத லாயிடுமே ......

வ : (பதறி) பாதிப் பணம் அட்வான் சு கொடுத்து விட்ட னே ....

சி: பணம் கிடக்கட்டும்.. ஏதாவது ரசீது, ஒப்பந்தம் இதிலே கை எழுத்து உண்டா ?

வ : இல்லிங்க..

சி : தப்பிச்சிகிட்டே போ! பணம் போனா போகுதய்யா, கம்பி எண்ணாம இருந்தாப் போதும்..... இப்பவே, சத்தாருகிட்டச் சொல்லிவிடு நமக்கு வேண்டாம்யா பர்மிட்டுன்னு ..

வ : ஆகட்டுங்க....... பர்மிட்டுக்காக நான் முயற்சி செய்தது குற்றமில்லிங்களே .....

சி : மூச்சு விடாதேய்யா யாரிடமும் .... அய்யோவ்! ஒரு வேலை செய் .... அந்த அதிகாரி ஊரை விட்டுப் போறவரைக்கும், நீ இங்கே இல்லாமலிருந்தா நல்லது. ஏன்னா, ஏதாவது அவன் கேட்டு, நீ எதையாவது உளறி வைத்தா, ஆபத்தாயிடும். பேசாம ஒரு நாலு நாளைக்கு வெளியூர் போய் இரு.....

வ : காரைக்காலிலே சொந்தக்காரர் வீட்டிலே கலியாணம் அங்கு போய்...
சி : நல்ல யோசனை, புறப்படு புறப்படு .....

[வந்தவர் வணக்கம் கூறி விட்டுச் செல்கிறார். சிங்காரவேலர் வெற்றிப் புன்னகையுடன் வேளையாளைப் பார்த்து.]

டேய்! ஓடிப்போயி, சத்தார் சாய்புவை கையோட அழைச் சிக்கிட்டு வா! அவசரம், முக்கியம்னு சொல்லு.....

[வேலையாள் விரைந்து செல்கிறான்.]

காட்சி 2

இடம் : கடற்கரைச் சாலை.
நிலைமை : நள்ளிரவு வளரும் நேரம் போதை மிகுந்த நிலையில் கண்ணாயிரம் தன் நண்பர்களுடன் காரில் கடற்கரைச் சாலையில் சென்று கொண்டிருக்கிறான். கைகளைத் தட்டிக் கொண்டும், பாடிக்கொண்டும், காருக்குள் நாட்டியமாடுகிறான் கண்ணாயிரம். உடனிருக்கும் நண்பர்கள் அடக்கப் பார்க்கிறார் கள் ; முடியவில்லை. கண்ணாயிரம் மோட்டார் ஓட்டுபவனின் முதுகில் தட்டி குளறியபடி........

கண்ணாயிரம் : டிரைவர் ! காரை பீச்ரோடுக்குவிடு ......

டிரைவர் : (திகைத்து) பீச்ரோடிலே தானுங்க போய்க்கிட்டு இருக்குது வண்டி .....

க : (மீண்டும் டிரைவர் முதுகில் அடித்தபடி) இடியட்! யாரை ஏமாத்தப் பார்க்கறே இதுதான் பீச் ரோடா!

[உடனிருக்கும் நண்பன் முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்தபடி]
பிரதர் ! நம்மை மடயன் என்றே எண்ணிக் கொண்டான் போல இருக்குது இந்த டிரைவர்.

[டிரைவரை அடித்து] ஓட்டு பீச்சுக்கு, நாடியா காத்துக் கிட்டு இருப்பா.

நண்பர்: நாடியாவை வீட்டிலே விட்டுவிட்டுத் தானே பிரதர் நாம புறப்பட்டோம்......

க : ஆமாம் நாடியா ஓடியா! ஓடியா நாடியா! எப்படி நம்ம பாட்டு, புது ட்யூன் ......

டிரைவர் ; ஓட்டமாட்டே பீச்சு பக்கம் ....

டி : புதுசா நான் ஒரு பீச்சு போட வேண்டியது தான்....

[கண்ணாயிரம் கண்களை மூடிக் கொள்கிறான். மோடார். சிங்காரவேலர் மாளிகை வாயற்படியில் வந்து நிற் கிறது. கண்ணாயிரத்தை எழுப்பி விடுகிறான் நண்பன். கண்ணாயிரம் தள்ளாடுகிறான். நண்பன், என்ன செய் வது என்று தெரியாமல் விழிக்கிறான். கண்ணாயிரம் தன் கையில் இருக்கும் அலங்காரப் பையை ஆட்டிக்

கொண்டு, இடுப்பை வளைத்துக் கொண்டு நடக்கிறான், ஓடியா! நாடியா! நாடியா !. ஓடியா! என்று பாடியபடி கண்ணாயிரம் கூச்சலிட்டு வீட்டுக்குள்ளே உள்ளவர்களை எங்கே எழுப்பிவிட்டு விடுகிறானோ என்ற பயம் நண்பனுக்கு. அங்கு அப்போது மாளிகைப் பணியாட் களில் ஒருவனான கருப்பன் வருகிறான்.]

ந : நல்லவேளை, கருப்பா ! கண்ணாயிரத்தை ஜாக்ரதையாக அழைத்துக்கொண்டு போய் படுக்கவை...... ஐயா கண்லே படாத படி........

[கருப்பன், கண்ணாயிரத்தைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டு மெள்ள மாளிகையின் தோட்டப் பக்கமாக அழைத்துச் செல்கிறான். தோட்டப் பக்கம் உள்ள படிக்கட்டு வழி யாக, யாருக்கும் தெரியாமல் கண்ணாயிரத்தை அவன் அறைக்கு அழைத்துச் சென்று, படுக்கையில் சாயச் செய் கிறான். மின்விளக்கைப் போடுகிறான், கருப்பன். போதை யில், ஆள் அடையாளம் தெரியவில்லை, கண்ணாயிரத் துக்கு. எழுந்து நிற்கிறான், தள்ளாடியபடி. கருப்பனைப் பார்த்து மரியாதையாகக் கும்பிடுகிறான்.]

க : (குளறியபடி) வரணும்! வரணும்! ஏது இந்தப் பக்கம் .... இந்த நேரத்திலே....... சௌக்கியந்தானா ...... குழந்தை குட்டிகளெல்லாம் சுகந்தானே .... எப்படி உங்களோட யோக க்ஷேமம்.... - கலியாணமெல்லாம் ஆயிட்டுதா ....

[கருப்பன் திகைக்கிறான். கண்ணாயிரத்தை படுக்க வைக்க முயற்சிக்கிறான். கண்ணாயிரம், கருப்பனைக் கும்பிடுவதும், உட்காருவதும், குளறுவதுமாகவே இருக்கிறான்.]

கரு : எஜமான்! நான்...... நான் கருப்பனுங்க ......

[கருப்பனுக்குத் திகைப்பு மேலிட்டு நாவுலர்ந்து விடுகிறது. மேஜை மீதிருந்த கூஜாவிலிருந்து டம்ளரில் தண்ணீர் ஊற்றிக் குடிக்க முயற்சிக்கிறான். கண்ணாயிரம் அதைத் தடுத்துவிட்டு, குழைவாக.]

க : என்ன பிரதர் ! நம்மை இப்படியா அவமானப் படுத்துவது, இரு, பிரதர் !

[என்று கூறி, அலமாரியைத் திறந்து ஒரு பாட்டிலை எடுத்துத் திறந்து டம்ளரில் ஊற்றி கருப்பனிடம் கொடுத்து]

சாப்பிடுங்க பிரதர் ! ஏ . ஒன்! சாப்பிடுங்க...

[கருப்பன் தயக்கமடையக் கண்டு.]

இதிலே என்ன பிரதர் கூச்சம் ! சும்மா சாப்பிடுங்க...

[பாட்டிலில் இருப்பதைக் குடித்துக்கொண்டே.]

நானும் இப்படித்தான் கூச்சப்பட்டேன், முதல் நாள் . என்ன செய்தா தெரியுமா, மைலேடி... மைலேடி தெரியுமேல்லோ பிரதர் நாடியா ! நாடியா! ஓடியா! ஓடியா! நாடியா !.....
(பாடுகிறான்.)

(கருப்பன், பின்புறம் திரும்பியபடி குடிக்கிறான். அவனை இழுத்துத் தன் பக்கம் திருப்பி மேலும் தருகிறான், போதை ஏற ஏற கருப்பனுக்கும் கூச்சம் போய்விடு கிறது. தாராளமாகக் குடிக்கிறான். குடிவெறியில், கண்ணாயிரம், அலங்காரப்பையைக் கருப்பன் கையில் மாட்டிவிட்டு நாடியா போல நடக்கச் செய்கிறான். தங்கச் செயின் போட்ட கைகடிகாரத்தை எடுத்து, கருப்பன் கையில் கட்டிவிடுகிறான். மேலும் குடிக்கிறான். மயங்கிப் படுக்கையில் விழுகிறான், மயக்கம் மேலிட்டு. கருப்பன், சிறிது சிறிதாக நிதானமடைகிறான். மெள்ளத் தள்ளாடியபடி வீடு நோக்கிச் செல்கிறான்.]

காட்சி 3

இடம் : கண்ணாயிரத்தின் அறை.
நிலைமை : சூரிய வெளிச்சம் அடிக்க ஆரம்பிக்கிறது.
[கதவு திறந்தே கிடக்கிறது. கண்ணாயிரம் அலங்கோலமாகப் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். பாட்டில் கீழே உருண்டு கிடக்கிறது. வீடு கூட்டும் வீராயி வருகிறாள். விளக்கை அணைத்துவிட்டு, உருண்டு கிடந்த பாட்டிலைக் கட்டிலுக்கு அடியில் வைத்துவிட்டு, கதவை மூடிவிட்டுச் செல்கிறாள், வேறு வேலைகளைக் கவனிக்க.]

காட்சி 4

இடம் : மாளிகை மாடிக் கூடம்.
இருப்போர் : சிங்காரவேலர், கணக்கெழுதுவோர் .
நிலைமை : சிங்காரவேலர், காலைக் கடனை முடித்துவிட்டு, பேப்பர் படித்துக்கொண்டிருக்கிறார். வேலையாள், தயங்கித் தயங்கிவந்து நிற்கிறான். என்னடா என்று கேட்பது போல அவனைப் பார்க்கிறார்.

வேலையாள் : ஐயாவைப் பார்க்க வேணும்னு ஒரு பொண்ணு ....

சிங்காரவேலர் : (வியப்படைந்து) என்னைப் பார்க்கவா .... பொண்ணா .... யார்டா அது.
[கீழே இறங்கிப் போகிறார்.]

கூடத்தில் இருபத்தைந்து வயதுள்ள பெண், நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்.
முகத்தில் பவுடரும், உதட்டில் சாயமும், காலில் பூட்சும் இருக்கிறது.
சிங்காரவேலரைப் பார்த்ததும், பயந்து எழுந்து நின்று கும்பிடுகிறாள்.
(சோபாவில் உட்காருகிறார்.)

சி : யார் நீ? யாரைப் பார்க்க ணும் ....

பெண் : இந்த வீட்டுக்கார ஐயாவைத்தான் ....

சி : அது நான் தான்....... என்ன விஷயமா....... என்னைப் பார்க்க ....

பெ : உங்களைப் பார்க்க இல்லிங்க. இந்த வீட்டுக்கார ஐயா .... வேறே ஒருவர் வாலிபமா ....

சி : (புன்சிரிப்புடன்) நம்ம மகன் தான் .... கண்ணாயிரம்.....

பெ : அவரைத்தானுங்க....... அவசரமாப் பார்க்கணும் .....

சி: நீ யாரு? அவனை எப்படித் தெரியும்? அவனிடம் என்ன பேச்சு?

பெ : (வெட்கத்துடன்) அவரோட அப்பான்னு சொல்லி விட்டிங்க........ நான் எப்படிங்க விவரமெல்லாம் சொல்றது........ நான் அவரிடமே பேசிக்கொள்றேன் ....

சி : (கண்டிப்புடன்) இப்படிப்பட்ட சினேகமெல்லாம் அவனுக்கு இருக்காதே...... இருக்கக்கூடாதே ...

பெ : (தலை குனிந்தபடி) இரண்டு மூன்று வருஷமாகவே தெரியும்ங்க , பழக்கம் உண்டுங்க ....

சி : நீ , நாட்டியமாடுவயா ....

பெ : (சிறிது குதூகலத்துடன்) ஆமாங்க ! பார்த்திருக்கிறிங்களா ....

சி : (குத்தலாக) இல்லே இல்லே ! இப்பப் பார்த்துத்தான் தெரிஞ்சிக்கிட்டேன். சரி, அவன் உன்னைப் பார்க்கமாட்டான் ..... விஷயம் என்னான்னு என்னிடம் சொல்லு.

பெ. (பதைப்புடன்) பார்த்தாகணும்ங்க. நேற்று இராத்திரி அவரு என் பையை எடுத்துகிட்டு வந்துவிட்டாரு. பணம் இருக்குது பையிலே, ஐம்பது ரூபா.

சி : (கோபமாக) ஏய்! என்ன கதை அளக்கறே. உன்னிட மிருந்து ஐம்பது ரூபாயும் பையும் எடுத்துக்கொண்டானா....... நீ எந்தக் காவாலிப் பயலிடமோ பணத்தைப் பறிகொடுத்துவிட்டு, பழியைக் கண்ணாயிரத்தின் பேர்லே போட்றே ....

பெ : (படபடத்து) உங்களுக்கு ஒரு விவரமும் தெரியா துங்க. நீங்க ஒரு நிமிஷம் அவரை இங்கே வரச் சொல்லுங்களேன் .... நான் பேசிக் கொள்கிறேன். பணம் இப்ப அவசரமா வேணும்..........

சி : (ஆத்திரத்துடன்) தா! செச்சே! போ , வெளியே. பழி போட்டுப் பணம் பறிக்கிறவளா நீ. போ வெளியே .

பெ : (கோபம் பொங்கும் நிலையில்) பெரிய மனிதராச் சேன்னு மட்டு மரியாதையோடப் பேசறேன், ஒரே அடியா விரட்டறியே என்னய்யா ! குடிவெறி ராத்திரி உன் மகனுக்கு. பணப் பையைத் தூக்கிக்கிட்டு வந்துவிட்டான். அதைத் திருப்பி வாங்காம இந்த இடத்தைவிட்டு ஒரு அடி கூட நகரமாட்டேன். தெரியுதா ....

(நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொள்கிறாள்.)
என்னமோ வீட்டுக்குள்ளே வந்துட்டாளே என்ன வேணு மானா செய்யலாம்னு விரட்டறியா....... இப்பக் கூச்சல் போட்டுக் கும்பலைச் சேர்த்து .... பார். உன்னை

சி : (சிறிது பயந்து) தா ! சும்மா இரு. ஆர்ப்பாட்டத்தைக் குறைச்சிக்க .... அவனையே கூப்பிட்டுக் கேட்கறேன் .... கண்ணாயிரம் ! கண்ணாயிரம் ....

[கண்ணாயிரம் மாடிப்படியில் இறங்கி வருகிறான். கீழே பெண் இருக்கக்கண்டு பயந்து போ! போ! என்று அவளுக்கு ஜாடை காட்டுகிறான். சிங்காரவேலர் திரும்பிப் பார்த்து விடுகிறார். வேறு வழியின்றிக் கீழே வருகிறான்.]
சி : (கோபமாக) என்னடா இது? இந்தப் பெண்ணு என்னென்னமோ சொல்லுதே........

க : (தடுமாற்றத்துடன்) என்ன ....என்ன ...... இங்கே ஏன் வந்தே ....

பெ: (கோபம் குறையாத நிலையில்) நீ செய்துவிட்டு வந்த காரியத்துக்கு நான் வேறே எங்கே போவேன் ......

சி : பணப் பையை எடுத்துகிட்டு வந்தயாமே......

க : (திணறியபடி) நானா ! பணப்பையா....... இந்தப் பெண்ணே எனக்குத் தெரியாதே ....

பெ : (பதறி) இவர் மகன்தானே, நீ. நீ வேறே எப்படி இருப்பே? என்னைத் தெரியாதா உனக்கு?

சி : அவன் தான் சொல்றானே உன்னைத் தெரியாதுன்னு ....

பெ : இவரோட அப்பன்தானே நீ . நீ வேறே எப்படிப் பேசுவே. மரியாதையா பணத்தைக் கொடுத்து அனுப்பிவையுங்க. உங்களோட உருட்டல் மிரட்டல்களுக்கெல்லாம் நான் பயந்து போயிடுவேன்னு மட்டும் எண்ணிக்கொள்ளாதிங்க. ஊர் சிரிப்பா சிரிக்கும், அவமானத்தைத் தாங்க மாட்டிங்க....... பெரிய இடம்.... பெரிய இடம் ...... தெரியுதே இலட்சணம்..... என்னை வம்புக்கு இழுத்து வீணா அவமானப்படாதிங்க.

[கண்ணாயிரம் தலை கவிழ்ந்து கொண்டு நிற்கிறான். சிங்காரவேலர் பொறி பறக்கும் கண்களுடன் அவனைப் பார்க்கிறார்.]
சி : கண்டபடி சுத்துவதாலே வருகிற வினைடா இது வினை.

[கண்ணாயிரம் மாடிக்குச் செல்ல முனைகிறான். பெண் அவனைத் தடுத்தி நிறுத்தி .]

பெ : உன் யோக்யதை தெரியுது இப்ப. அப்ப கொஞ்சினே, கெஞ்சினே, கூத்தாடினே .... - பாட்டு வேறே (கேலிக் குரலில்)
நாடியா! ஓடியா ! ஓடியா! நாடியா ! பாட்டு அப்ப! இப்ப நான் அவளைப் பார்த்ததே கிடையாதே ......

சி : (கோபத்துடன்) போதும் உன் பேச்சை நிறுத்திக் கொள்ளு . ஐம்பது ரூபாயா வேணும்........

பெ : தரனுமல்ல, இனாமல்ல... என் பையிலே இருந்த பணம் ....

சி : (சலிப்புடன்) போடா, போய் ஐம்பது கொண்டா, அலமாரியிலே இருக்குது.

பெ : (கண்டிப்புடன்) மேலே ஒரு அஞ்சு கொண்டுவாங்க சார் ! பை வாங்க....... பெரிய மனிதர்களாம், பெரிய மனிதர்கள்! எதிலேன்னுதான் தெரியல்லே. நாங்க வயத்துச்

சோத்துக்கு வேறே வழி இல்லாததாலே கெட்டு அலையறோம். கொட்டிக் கிடக்குதே பணம், குணம் பாரு எப்படி இருக்குதுன்னு .....

சி : வாயை மூடிக்கிட்டுக் கிட......

பெ: (குத்தலாக) கொஞ்சம் பேசேன், கொஞ்சம் பேசேன்னு கூத்தாடினான் உன் மகன் ராத்திரி.........
[கண்ணாயிரம் பணம் கொண்டு வந்து தருகிறான். கண் கலக்கத்துடன், வந்தவள் அவனை ஏறெடுத்துக் கூடப் பார்க்காமல் போகிறாள், சிங்காரவேலர் சோகமாக நாற் காலியில் அமருகிறார். சில விநாடிகள் இருவரும் மௌன மாக இருக்கிறார்கள். பிறகு பெருமூச்செறிந்தபடி .]

சி; கண்ணாயிரம்! நல்லா இருக்குதா நீ செய்த காரியம். ஊர் மெச்ச வாழற குடும்பம்டா இது .... நம்மைப் பார்த்து மற்ற வங்க, நீதி, நியாயம், அன்பு பண்பு இதையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ளணும். அந்த அர்த்தத்திலேதான் நம்ம இடத்தைப் பெரிய இடம்னு ஊரார் சொல்றாங்க. நீ செய்த இந்தக் காரியம் நினைத்தாலே நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொண்டு சாகலாம் .... அப்படி பட்ட காரியம். யாரு செய்கிற காரியம் இதெல்லாம். வக்கு வழியத்ததுக கண்டபடி திரியும், கண்டவளோடு சேர்ந்து கூத்தாடும். அதுகளுக்கு நல்லது கெட்டது தெரியாது. மான அவமானத்தைப்பத்தின அக்கறை இருக்காது. எப்படி நடந் தாலும் யாரும் எதுவும் கேட்கமாட்டாங்க. நாம் அப்படியா? நமக்கு அடுக்குமடா கண்ணாயிரம், இப்படிப்பட்ட காரியம் .

[கண்ணாயிரத்தின் மனம் நெகிழுகிறது. மறுகணம் கல்லாக்கிக் கொள்கிறான்.]
க : நான் தான் சொல்றனே எனக்கு அந்தப் பெண்ணையே தெரியாதுன்னு ......

சி : (ஆத்திரத்துடன்) என்னிடமே சொல்றயா அந்த அண்டப் புளுகை. ஏண்டா! என்னை என்ன ஏமாளின்னே தீர்மானித்து விட்டாயா ....

க : அண்டப்புளுகு. ஆகாசப் புளுகுன்னு என்ன வேணு மானாலும் சொல்லிக் கொள்ளுங்க. எனக்குத் தெரியாதுன்னு சொன்னா, மூச்சுவிடாமே பேசிக்கொண்டே இருக்கறிங்களே........

சி : (உருக்கமாக) ஏண்டா உனக்கு இப்படிப் புத்திக் கெட்டுப் போச்சு? சிங்கார வேலன்னா, நாலு பேருக்கு உபகாரி, நம்பினவர்களைக் கெடுக்காதவன், உண்மைக்குப் பாடுபடு கிறவன் என்கிற நல்ல பேர் இருக்குதடா ! ஊரார் மெச்ச வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டு இருக்கறேன் .... நீ பொறந்தே , அதைக் கொடுக்க ...... கூசாமே பயப்படாமே பொய் பேசறே என்னிடமே.

[கண்ணாயிரம் சோகமாக மாடி செல்கிறான். சிங்காரவேலரும் செல்கிறார். கண்ணாயிரம் அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்திக் கொள்கிறான். கவலையுடன் சிங்காரவேலர், அங்குள்ள சோபாவில் உட்காருகிறார். அன்னபூரணி வருகிறார்கள்]

அ: யார் வந்திருந்தது கீழே .... சி: யாரோ பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியாரம்மா.... தர்மம் கேட்க ....

[அறைக்குள்ளே இருந்து கண்ணாயிரம் வெளியே வந்து ....]
க : என் ரிஸ்ட்வாட்சை யார் எடுத்தது? சி : ரிஸ்டவாட்ச் காணோமா ...

அ : தங்கச் செயினாச்சே எங்கே தொலைத்துவிட்டே....

க : (சலிப்புடன்) உம்! நான் அஞ்ச வயசு அறியாப் பாலகன், தொலைத்துவிட , உள்ளே மேஜையின் பேரிலேதான் வைத்திருந்தேன் ....

அ : மேஜையின் பேர்லே வைத்தா எங்கே போயிருக்கும் ......

(உள்ளே செல்கிறார்கள்.) அ : அறை முழுவதும் தேடிப் பார்த்தாச்சு..

சி: என்னடா இது நிஜமாத்தான் சொல்றயர்.....

அ : கொழந்தை எதுக்காகப் பொய் சொல்லப் போகுது. நல்லா கவனமிருக்குதேல்லோ .....

சி : அறைக்குள்ளே யாரார் போனது .... காலையிலே.......

அ : யாரும் இல்லையே..... வீராயி போயிருந்தா....... கூட்ட

சி : வீராயி போனாளா........

அ : (பதறி) அவரொம்ப நல்லவடா தம்பி! திருட்டு புரட்டு கிடையாது .

சி : அட சும்மா இரு . அவன் தான் சொல்றானே மேஜை மேலே வைத்ததா . இறக்க முளைச்சிப் பறந்தா போயிடும், கைகடி யாரம். வீராயிதான் செய்திருக்கணும் அந்த வேலையை ... எங்கே அந்தக் கழுதே ....

க : வீட்டுக்குப் போயிருப்பா......

சி: (பதறி) அய்யய்யோ ! ஊரை விட்டே ஓடிடப்போகுது வீராயி புருஷன் வேலை வெட்டி இல்லாம கிடக்கிறான். என்ன செய்வா, குடும்பச் செலவுக்கு .... திருட்டுக் கை வந்துவிட்டது ....

அ : (சாந்தமாக) இருக்காதுடா தம்பி! ஏழையா இருந் தாலும், அவ, சத்தியத்துக்கு கட்டுப்பட்டு நடக்கறவ.........

சி : (தீர்மானமாக) ஏழையாக இருந்தாலே கெட்ட புத்தி, கேடு கெட்ட நினைப்பு தன்னாலே வந்துவிடும். தரித்திரம் அதுகளைப் பிடுங்கித் திங்கறது எதனாலே ... இந்தக் கேடுகெட்ட புத்தி இருக்கிறதாலேதான் ... அய்யோவ் கணக்கப்பிள்ளே ....

[கணக்கப்பிள்ளை வருகிறான்.)

போயி, இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்து, வீராயி வீட்டிலே போய் சோதனைப் போடச் சொல்லு உடனே ....

[கணக்கப்பிள்ளை விரைந்து செல்கிறான்.)

அ : தம்பி! தம்பி! நாமே கூப்பிட்டுக் கேட்கலாம்டா .... போலீசிலே பாவம், அடி அடிச்சுடப் போறாங்க....... நம்ம வீட்லே மாடா உழைக்கறவ வீராயி ....

[கண்ணாயிரம் கலங்குகிறான். அறைக்குள் சென்று விடுகிறான். மனதிலே ஏதோ ஒரு குமுறல், போராட்டம் இருப்பது தெரிகிறது. கண்ணாயிரம் உள்ளே செல்வது, கண்டு.]

சி : துளியாவது கவலை இருக்குதா பாரேன் இவனுக்கு...... நானூறு ரூபா இருக்கும்...... காணாமப் போயிட்டுது .... கவலை யத்து இருக்கிறான்.

காட்சி 5

இடம் : வீராயி வீடு.

இருப்போர் : வீராயி, கருப்பன்.

நிலைமை : கருப்பன் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். அவனைத் தட்டி எழுப்புகிறாள் வீராயி.

வீராயி : துளியாவது கவலை இருந்தா இப்படியா தூக்கம் வரும். காலங்காத்தாலே எழுந்து போயி நாலு இடம் சுத்தி பிழைப்புக்கு வழி தேடுவோம் என்கிற எண்ணம் இருக்குதா. நாய் படாத பாடுபடறேன், ஈவு இரக்கம் இருக்குதா துளியாவது.

(தட்டி எழுப்பியபடி.)

எழுந்திரு, எழுந்திரு ; விடிஞ்சி வேணநேரமாகுது.

[கருப்பன் புரண்டு புரண்டு படுக்கிறான். மீண்டும் வீராயி தட்டி எழுப்புகிறாள். கோபத்துடன் எழுந்து படுக்கையில் உட்கார்ந்து கொண்டு.]

கரு : வீடா இது? அடா, அடா! அடா! ஏண்டி இப்படி உயிரை வாங்கறே..... இப்ப எந்த ரயிலுக்கு நேரமாகுதுன்னு எழுப்பித் தொலைக்கறே. என்னமோ கடியாரத்தைப் பார்த்து வேலைக்குப் போயி காலண்டரைப் பார்த்துச் சம்பளம் வாங்கற உத்யோகம் கெட்டுவிடப் போகுதா ....

வீராயி : (ஆத்திரமும் கேலியும் கலந்த குரலில்) உங்களுக்கு ஏங்க வேலை வெட்டி....... நான் இல்லே உழைக்க! நீங்க படுத்துத் தூங்குங்க ...... வித்து விசாரம் துளியாவது இருந்தா இப்படியா இருப்பிங்க.... ராத்திரிக்கெல்லாம் சுத்தறது, பகலெல்லாம் படுத்துத் தூங்கறது. குடும்பம் உருப்பட்டு விடுமேல்லோ .....

கரு : ஏண்டி இப்படிச் சபிச்சிக் கொட்டறே. உன் இழவுக் காகத்தான் ஆலாப்பறந்து பார்க்கறேன் ...... வேலை கிடைச்சாத் தானே. போயி எங்காவது திருடவா.. சொல்லு... அதையாவது.

வீ : (அழுகுரலில்) என் மனசை வேகவைக்காதே......
(தலையணை அடியில் இருந்த அலங்காரப் பையைப் பார்த்து விட்டு .)
இது என்னது?

[கருப்பன் பையைப் பிரித்துப் பார்க்கிறான். பணம் இருக்கக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறான். அந்த நேரத்தில் கருப்பன் குடி இருக்கும் வீட்டுச் சொந்தக்காரன் வந்து சேருகிறான்.]

வீட்டுக்காரன் : வீராயி ! எப்பவந்து கேட்டாலும் அவரு வரட்டும்னு சொல்லி நாளை ஓட்டினயே ...... இப்ப அவனும் இருக் கிறான்....... எடு வாடகைப் பணத்தை . நானும் பொறுத்துப் பார்த் தாச்சி....... இனி பணம் வாங்காமெ இந்த இடத்தைவிட்டு நகர மாட்டேன். ஆமாம்.

கரு : (அலட்சியமாக) எவ்வளவய்யா வாடகை பாக்கி? வீட் : பதினெட்டு ரூபா....

[கருப்பன் அலங்காரப் பையை ஒருபுறம் வைத்துவிட்டு, எழுந்திருக்கிறான் ; மடியிலிருந்து கடிகாரம் கீழே விழுகிறது. வீராயி ஆச்சரியமடைகிறாள். மறுகணம் திகிலடைகிறாள்.]

வீ: (திகிலுடன்) அடப்பாவி மனுஷா ... இந்த வேலையும் ஆரம்பித்துவிட்டயா.... கடியாரம் சின்ன எஜமானருடைய தாச்சே . ....

[வாயைப் பொத்திக் கொள்கிறாள், பயத்தால். அவள் பேசி வாய்மூடு முன்பு போலீஸ் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் உள்ளே நுழைகிறார். கருப்பனிடமிருந்த கைகடியாரத்தை பறித்து கொள்கிறார். உடன் வந்திருந்த கான்ஸ்ட பிளிடம் '.]

சப்: 'கரெக்டா " சொன்னார் வீராயிதான் திருடி இருப் பான்னு. சரியான சமயத்திலேதான் வந்தோம்.

வீ : (கலக்கத்துடன்) ஐயய்யோ ! சாமி! நான் திருடலிங்க ..... சத்யமாச் சொல்றேன் ....

[வீட்டுக்காரர் மெள்ள நழுவி விடுகிறார்.]
சப்: (மிரட்டும் குரலில்) கையும் மெய்யுமாகப் பிடிப்பட்ட பிறகுமா பொய் பேசறே........ நட ஸ்டேஷனுக்கு ...

(வீராயி பதறுகிறாள். கருப்பன் கலங்குகிறான்.)

க : சாமி! அவ அப்படிப்பட்ட நடத்தைக்காரி இல்லிங்க..... எத்தனையோ வருஷமா வேலை பார்க்கறா ...... தப்பு தண்டா கிடையாதுங்க..... நடந்ததே வேறேங்க.........

சப்: ஏண்டா முழுப் பூசணிக்காயை சோத்திலே மறைக்கப் பார்க்கறே...... கண்ணாயிரம் ரூமிலே காலையிலே கூட்டப்போனவ வீராயிதானே ....

கரு : (கண் கலக்கத்துடன்) அவ ஒரு பாவமும் அறியாதவ. இது, கடியாரம், நேத்து நடுராத்திரிலே இருந்து என்னிடம் இருக்குதுங்க......

[பையை எடுத்துக்காட்டி.]
இதையும் கைக்கடியாரத்தையும் கண்ணாயிரத்தய்யாவே தானுங்க எனக்குக் கொடுத்தாரு ....
[சப்-இன்ஸ்பெக்டர் கருப்பன் கழுத்தில் ஒரு அடி கொடுத்து.]

சப்: சன்மானம் கொடுத்தாரா உனக்கு ... ராஸ்கல்! தங்கச் செயின் போட்ட கடியாரத்தை ... நீ பெரிய சீமான்... உனக்கு அவர் பரிசா கொடுத்தாரா..........

[கான்ஸ்ட பிளைப் பார்த்து.]இழுத்துக்கொண்டு போ, வீராயியை ...

கரு : தொடாதே! தொடாதே! கையை ஒடித்துவிடுவேன்..... அவ உத்தமி. படாத பாடுபட்டு குடும்பத்தை நடத்திச் செல்கிற குணவதி. தான் பட்டினி கிடந்தாவது இந்தப் பாவியை காப்பாத்திய புண்யவதி. பிறர் சொத்துக்கு ஒருநாளும் அவ ஆசைப்பட மாட்டா உழைப்பு, உழைப்பு, உழைப்பு ...... என்னைக் கணவனாகக் கட்டிக்கொண்ட நாளா ஓயாத உழைப்புதான். ஒரு சுகமும் கண்டதில்லே! ஐயா! என் பேச்சிலே உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லை.... சரிய்யா ...... நம்பவேண்டாம் .... சொத்துக் கிடைச்சுப்போச்சி திருட்டுப் பட்டத்தை ஏத்துக்கொள்ளவும் ஒரு ஆள் தானே தேவை. நான் இருக்கறேன், எடுத்துக் கிட்டுப் போயி, அடியுங்க உதையுங்க ஆறுமாசம் ஜெயிலிலே தள்ளுங்க ஆனா அந்த உத்தமியை மட்டும் ஒண்ணும் செய்யாதிங்கய்யா.... என்னாலே அவ பட்ட கஷ்டம் போதும்யா... இந்த அவமானம் வேண்டாம்....... அவளுக்கு வேண்டாமய்யா, அவளுக்கு வேண்டாம் ....

[வீராயி கசிந்துருகி கணவன் காலைத் தொட்டுக் கும்பிடுகிறாள். தன்னை உத்தமி என்றும் புண்யவதி என்றும் கொண்டாடும் அளவு தன்னிடம் பாசம் கொண்டவராக இருப்பது அவளுக்கு ஒரு பெருமிதம் தருகிறது. ஒரு அதிகாரி எதிரில், எத்தனை உருக்கத்துடன் தன்னைப் பற்றித் தன் கணவர் பேசினார் என்பதை எண்ணி எண்ணி வீராயி பெருமிதம் கொண்டாள். சொத்து தேடிக் கொடுக்கவேண்டாம், சுகவாழ்வு அமைத்துத் தரவேண்டாம், இதயத்தில் ஏற்றமான ஒரு இடம் கொடுத்திருக்கிறாரே அதுபோதும் ; ஒரு மாதுக்கு இதை விட மதிப்பும் மகிழ்ச்சியும் தரத்தக்கது வேறு என்ன இருக்கமுடியும் என்று எண்ணினாள். கேட்டீர்களா! கேட்டீர்களா ! என் புருஷன் என்னைப்பற்றி என் னென்ன புகழ்ந்து பேசுகிறார் என்று கேட்டீர்களா. என்னை உத்தமி என்றார் ! குணவதி என்றார் ! புண்யவதி என்றார். என்னைத் தொடுபவன் கையை ஒடித்து விடுவேன் என்றார். என்னிடம் அவருக்கு அவ்வளவு அன்பு, பாசம்... நான் பாக்யசாலி! என்று ஊராரை அழைத்துக் கூறிடலாம் போல தோன்றிற்று. ஒருகணம், போலீஸ் வந்திருக்கிறதே, ஆபத்து தந்திருக்கிறதே என்பதைக்கூட மறந்து விட்டாள் ......

வீ : போதுமுங்க... உங்களோட மனசு தெரிஞ்சி எம் மனம் பூரிச்சுப்போச்சிங்க...

[இன்ஸ்பெக்டரிடம்.] ஐயா! அவர் என் பேரிலே இருக்கற அன்பினாலே அப்படிப் பேசினார். நான் தான்யா திருடினேன்.

கரு : (பதறி) வீராயி! வீராயி! வேண்டாம்! எனக்காக நீ செய்ததெல்லாம் போதும்... இது வேண்டாம் .....

வீ : நீங்க சும்மா இருங்க...... நான் தான் திருடினேன்...... நான் தான் .....

[கருப்பன் தலையில் அடித்துக் கொள்கிறான். ஐயோ! ஐயோ ! வீராயி ! என்று கதறுகிறான். போலீஸ்காரர் வீராயியை நட ! நட! என்று விரட்டக் கண்டு கருப்பன் ஆத்திரமடைந்து அவன்மீது பாய்ந்து.]

கரு : உயிரின் பேரிலே ஆசை இல்லேன்னாவா, கிட்டே.... என் உயிர் போனாலும் சரி... இவளை நீங்க இழுத்துக்கொண்டு போக விடமாட்டேன்.

[வீராயி, கருப்பன் இருவரையும் போலீஸ் அழைத்துச் செல்கிறது. சிறு கும்பல் கூடுகிறது. சிலர் பின் தொடரு கிறார்கள், இருக்கும் ! இருக்கும்! உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகமா! இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா என்பது போல இருந்தாளே! எந்தப் புத்திலே எந்தப் பாம்போ யார் கண்டது? இல்லாமெ பொறக்காது அள்ளாம குறையாது. போறாத வேளை ! பொல்லாத புத்திக் கொடுத்தது. என்னென்ன இனி அம்பலமாகப் போகுதோ . பல நாள் திருடன் ஒருநாள் அகப்படுவான் என்கிற பழமொழி பொய்யா ... தடிக்கழுதே , உழைச்சிப் பிழைக்கறதை விட்டுவிட்டு திருட்டுத் தொழிலையா நடத்தத் துணிஞ்சா ... தீட்டிடுவாங்க பாரு , நாலு, அஞ்சு வருஷம் ... ஆமாமாம், இந்த மாதிரி ஆசாமிகளுக்கு ஈவு இரக்கம் காட்டவே கூடாது .... ஆயிரத்துக்குக் குறை யாதாம்; கடியாரத்தோட விலை........]

இவ்விதம் ஆளுக்கொருவிதமாகப் பேசிக் கொள்கின்றனர்; கருப்பன், வீராயி நிலையிலே உள்ள எளியோர்கள் ! கருப்பன் மீதோ வீராயி மீதோ குற்றம் இருக்காது என்று கூறத் துணிவும் வரவில்லை, மனமும் எழவில்லை. இல்லாதவன், அகப்பட்டதை எடுத்துக்கொள்வான் ! ஏழை திருடுவான் !! - இது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுவிட்ட உண்மை என்று ஏழையர் உலகினரே நம்பிக்கிடந்திடுவது கொடுமையினும் கொடுமை. அவர்களை அவ்விதம் நம்பும்படிச் செய்வதிலே செல்வர் உலகு வெற்றி பெற்றுவிட்டது.

இப்படித்தான் செகப்பன் கால்காப்பைத் திருடிவிட்டான்; போடு போடுன்னு போட்ட பிறகுதான் உண்மையை ஒப்புக்கொண்டான். காதோட சேத்துப் பறித்துக் கொண்டானே கம்மலை, காத்தான், போன வருஷம்.... கண்டுபிடிக்க வெகு நாளேச்சே.. பாவம் கொழந்தை, அதன் கழுத்திலே இருந்த செயினை அறுத்துகிட்டா னேல்லோ ....

இப்படிப் பல கதைகளைப் பேசிப் பேசி, ஆதாரம் தேடிக் கொண்டனர். கருப்பனும் வீராயியும் ஒரு சூழ்நிலை காரணமாக இந்தக் கதிக்கு ஆளாகிவிட்டனர் என்று எண்ணக்கூடப் பலருக்கு முடியவில்லை. கருப்பன் பதறுவதையும் வீராயி கதறுவதையும் பாசாங்கு, பசப்பு , நடிப்பு, வேஷம் என்று இப்படித்தான் கருதிக் கொண்டனர். சிலர், போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருடைய தைரியம் சுறுசுறுப்பு, கண்டிப்பு ஆகியவற்றைப் பற்றியும் பாராட்டினர்.

[நெருப்பு என்றான் ஒருவன். நியாயவான் என்றான் இன்னொருவன். மேல் உத்தியோகம் நிச்சயம் என்றான் மற்றொருவன்]

காட்சி 6

இடம் : சிங்காரவேலர் மாளிகை - கூடம்.
இருப்போர் : சிங்காரவேலர் கணக்காளர்.
நிலைமை : சப்-இன்ஸ்பெக்டர் வெற்றி புன்னகையுடன் வருகிறார். சிங்காரவேலர், சோபாவிலிருந்து எழுந் திருக்காமலேயே , வாங்க ! என்று மரியாதையாக அழைக்கிறார். சிங்காரவேலரிடம் கடியாரத்தைக் காட்டி, இதுதானே? என்று கேட்கிறார். மகிழ்ச்சி யுடன் அதைக் கையிலே வாங்கிப் பார்த்தபடி, கண்ணாயிரத்தைக் கூப்பிடுகிறார். கண்ணாயிரம் அங்கு வருகிறான் ; கடியாரத்தைத் தருகிறார்கள்.

க : என்னுடையது தான்..... எங்கிருந்தது ....?

சப்: ஐயா சொன்னபடிதான் ... வீராயி விட்டிலே தான் ...

சி : அவதான் திருடி இருக்கணும்னு எனக்குத் தெரியுமே... வேறே எப்படிப் போய்விடும்....

சப்: ஒரே அடியா, நான் திருடலேன்னு சொன்னா. சத்தியம் கூடச் செய்தா .....

சி : (அலட்சியமாக) இந்த மாதிரிச் சத்தியமெல்லாம் அது களுக்குச் சக்கரைப் பொங்கலாச்சே... செம்மையாக கொடுத்தா லொழிய அதுகள் நிஜம் பேசாதே......

சப்: கருப்பன், கடியாரத்தை கண்ணாயிரமே தனக்குக் கொடுத்ததாகச் சொன்னான் .....

[கண்ணாயிரம் திடுக்கிடுகிறான். நடைபெற்ற சம்பவம் நினைவிற்கு வருகிறது. உண்மையைக் கூறினாலொழிய கருப்பனுக்கும் வீராயிக்கும் கடுமையான தண்டனை

கிடைக்குமே என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. பாவம் நம்மாலே அவர்கள் இம்சைப் படுவதா! நியாயமா! என்று ஒரு கணம் எண்ணுகிறான்.]

சி : (ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தபடி) பாருங்களேன் அண்டப் புளுகை.

சப்: (அலங்காரப் பையைக் காட்டி) இந்தப் பையைக்கூட கண்ணாயிரம் கொடுத்தாராம்....

[கண்ணாயிரம் மேலும் திடுக்கிடுகிறான். உண்மையைக் கூறினால், நாடியாவுக்கும் தனக்கும் உள்ள தொடர்புகூட அம்பலமாகிவிடும். கேவலம் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. இரக்க உணர்ச்சியையும் நேர்மையையும் துரத்தி அடிக்கிறது.]

சப்: இது ஒரு நாட்டியக்காரியுடையது.

சி : (வக்கீல் போல விளக்கமாக) நாட்டியக்காரியுடைய பைக்கும் என் மகனுக்கும் என்ன சம்பந்தம்! வரவர, நானும் பார்க்கறேனுங்க, வயத்துச் சோத்துக்கு வழியத்ததுகளெல்லாம் பழி பாவத்துக்கு அஞ்சாமத்தான் பொய் பேசுதுங்க .....

சப்: கருப்பன் கோர்ட்டிலேயே சொல்லப் போகிறேன் இந்தப் பை விஷயம் என்று மிரட்டுகிறான் .... எதை வேணு மானாலும் சொல்லு... காணாமல் போன பொருள் உன் வீட்டிலே இருந்தது....... உன் மனைவி அந்த வீட்டிலே வேலை செய்கிற........ இந்த இரண்டும் போதும் எங்களுக்கு என்று சொன்னேன்...

சி : பய பெட்டிப் பாம்பாகி விட்டிருப்பான்

சப்: இல்லிங்க, நான் பை விஷயமாச் சொல்லத்தான் போகிறேன் என்கிறான்.

சி : (ஏதும் அறியாதவர் போல) நம்ம வீட்டு கடியாரம் களவு போனதற்கும் இந்தப் பைக்கும் என்ன சம்பந்தம். நீங்க இதை ஒரு அயிட்டமாகவே சேர்த்துக் கொள்ளத் தேவையில்லையே.....

சப் : இதுவும் கருப்பன் வீட்டிலேதானே கிடைச்சது. அதனாலே, இதைப்பத்தின பேச்சும் வரத்தானே செய்யும்.....

சி : (கவலையை மறைத்தபடி) வராமலிருந்தா நல்லதுன்னு பார்க்கறேன் .....

சப் : கோர்ட்டோட விருப்பம் அதெல்லாம்...

சி : (சிறிது குழைவாக) நீங்க நினைச்சா இது விஷயமா கோர்ட்டிலே எந்தப் பேச்சும் கிளம்பாதபடி செய்ய முடியாதா என்ன! அது கிடக்கட்டங்க....... நீங்க பசுமாடு வேணும்னு கேட்டிங்களாமே....

சப்: ஒரு நூறு நூற்றைம்பது ரூபா விலையிலே வேணும்...

சி : நான் நாளைக்கு அனுப்பிவைக்கறேன்.

சப்: (குத்தலாக) புரியாதுங்க. அதுக்கு வேறே ஆளைப் பாருங்க, நானும் வேறே பசு பார்த்துக் கொள்றேன்....

[கண்ணாயிரம் சிங்காரவேலரைக் குறும்புத் தனமாகப் பார்த்துச் சிறிக்கிறான். சப்-இன்ஸ்பெக்டர் வணக்கம் கூறிவிட்டுச் செல்கிறார். கண்ணாயிரம் மாடிக்குச் செல் கிறான். கவலையும் கோபமும் மாறி மாறி வருகிறது சிங்காரவேலருக்கு. கணக்கப் பிள்ளையை அருகே அழைத்து எதையோ இரகசியமாகக் கூறி அனுப்புகிறார். அன்னபூரணி அம்மாள் வருகிறார்கள்.]

அ: என்னடா தம்பி கிடைச்சுவிட்டதாகமே....

சி : கிடைக்காமெ...

அ : போகட்டும் ...... நமக்குப் பொருள் கிடைச்சுட்டுது........ போலீசுக்குச் சொல்லி வீராயியை விட்டுவிடச் சொல்லு........ ஏழை.... பாவம் .... அவ உழைச்சித்தான் குடும்பம் நடக்கணும் ..

சி : (கண்டிப்பான குரலில்) உனக்கு ஒண்ணும் தெரியா துக்கா ! சும்மா இரு , ஏழையாச்சே , பாவமாச்சேன்னு பார்த்தா திருட்டும் புரட்டும், கொள்ளையும் கொலையுந்தான் வளரும்......... அடக்கி வைக்காவிட்டா அதோகதியா போகும். நம்ம சொத்து போகுது, வருது. அதுக்காகக்கூட இல்லக்கா ! ஊரிலே அக்ரமும் அநியாயமும் நடக்கவிடலாமா ... தர்மம் நிலைக்குமா ... ஆட்டுக்கும் அளவறிந்துதான் வால் வைத்திருக்காரு ஆண்டவன் .... ஆனாலும், அடே அப்பா ! இந்த மாதிரி ஆசாமிகளுக்கு வரவர எவ்வளவு வாய்த்துடுக்கு , நெஞ்சழுத்தம், எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்று பேசுகிற முரட்டுத்தனம் வளர்ந்திருக்குது தெரியுமோ, போறான் பார்டா பொதிமாடு மாதிரின்று நம்மைப்போல ஆளுகளைக்கண்டா பேசறானுங்க .... ஊரை அடிச்சு உலையிலே போட்டுத்தாண்டா சீமான் ஆனான் என்று நம்ம காதிலே விழறமாதிரியாவே பேசு துங்க ... திருட்டுப் பயல்களை விட்டு வைக்கலாமா......

அ : ஐயோபாவம்னு இருக்குது தம்பி!

சி : நீதி நியாயம் இதெல்லாம் நிலைக்கணும்னா சில வேளை யிலே மனசைக் கல்லாக்கிக்க வேணும். உனக்குத் தெரியாது உலகம் போற போக்கு ....

[அன்னபூரணி அம்மாள் சோகமாக சென்று விடுகிறார்கள். கோட்டும் தலைப்பாகையும் அணிந்த ஒருவர் வருகிறார். சிங்காரவேலர் சிரித்த முகத்துடன் வரவேற்கிறார். இரு வரும் ஒரு அறைக்குள் சென்று பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டு வெளியே வருகின்றனர்.]

வந்தவர் : கோர்ட்டிலே நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன், அந்த நாட்டியக்காரி விஷயம்...?
சி : நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.

வ : தம்பியைக் கூப்பிடுங்க........ சில 'பாயிண்ட்' சொல்லி விட்டுப் போகிறேன்.

[சிங்காரவேலர் ஜாடைகாட்ட பணியாள் ஓடிச்சென்று கண்ணாயிரத்தை அழைத்து வருகிறான்.]
வ : உட்கார் தம்பி....

[கண்ணாயிரம் நின்றுகொண்டிருக்கக் கண்டு.]
சி : சரி....... சரி... உட்கார்...

[கண்ணாயிரம் உட்காருகிறான்.]
வ : தம்பி! அந்தப் பை விஷயம் இருக்கிறதே அதை அந்தப் பயல் பெரிசு படுத்தப் பார்க்கிறான். நாமும் கொஞ்சம் முன்ஜாக்ரதையாக இருக்கவேண்டும்.

வ : இந்தப் பை யாருடையது?

க : எனக்குத் தெரியாது.

வ : இதை இதற்கு முன் எப்போதாவது பார்த்ததுண்டா ?

க : இல்லை .

வ: நாட்டியக்காரி நாடியாவை உனக்குத் தெரியுமா?

க :: தெரியாது.

வ : பார்த்ததுண்டா ?

க : இல்லை !

வ : இதை நாட்டியக்காரி நாடியாவிடமிருந்து நீ பறித்துக் கொண்டதாகக் கருப்பன் கூறுகிறானே அதற்கு என்ன சொல்லுகிறாய்?

க : பச்சைப் புளுகு!

வ : இந்தப் பையையும் கடியாரத்தையும் நீயே கொடுத்த தாகக் கருப்பன் கூறுகிறானே அதற்கு என்ன சொல்லுகிறாய்?

க : அண்டப் புளுகு!

வ : இவ்வளவுதான் ! அழுத்தந்திருத்தமாக , தயங்காமல், இப்படி கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும். பயம் துளியும் வேண்டாம். நான் அங்குதானே இருப்பேன். என்ன?

[கண்ணாயிரம் வெறுப்புடன் கூடிய புன்சிரிப்புடன்.]

க : கருப்பன் கூறும் உண்மை அவ்வளவும் அண்டப் புளுகு என்று நான் சொல்லவேண்டும்........

வ: (சிரித்தபடி) தம்பி வேடிக்கையாகப் பேசுதே ....

சி : டேய் .... வேடிக்கை இருக்கட்டும். அங்கே போயும் ஏதாவது குளறித் தொலைத்துவிடாதே ...... தெளிவாக ....

க: அழுத்தந்திருத்தமாகச் சொல்லவேண்டும்......

சி : ஆமாம்...... ஆமாம் ......

க : அண்டப் புளுகுகளை ... அப்பா! நாமெல்லாமா அண்டப் புளுகு பேசுவது ...... வயிற்றுச் சோற்றுக்கு வகையற்றவர்கள் செயல் அல்லவா அது. நீங்கள் தானே சொன்னீர்கள். (குத்தலாக) நான் பயந்தேபோனேன். நமது அப்பா இவ்வளவு அருமையாக உபதேசம் செய்கிறாரே பொய் பேசுவது தகாது என்று கூறு கிறாரே, இனி அவர் வியாபாரம் என்ன ஆகும் என்று பயந்து போனேன். இப்போது அந்தப் பயம் போய்விட்டது .....

சி : போதும், போதும் உன் குறும்புத்தனம்.

க : பொய் பேசச் சொல்லி நீங்களே பள்ளிக்கூடம் நடத்துகிறீர்கள்; அழுத்தந்திருத்தமாகப் பொய் பேசுவது எப்படி என்று இவர் கற்றுக் கொடுக்கிறார். நல்ல உலகமப்பா இது ...... நல்ல உலகம்........

[வந்தவர் அசடு வழியும் முகத்துடன் விடை பெற்றுச் செல் கிறார். கண்ணாயிரமும் மாடி செல்கிறான். சிங்காரவேலர் ஏதோ எண்ணிக்கொண்டு உலவுகிறார். சில்க் சட்டையும் 'கர்ல்' கிராப்பும் உள்ள தோற்றமுள்ள ஒருவன் வருகிறான். அவனை அழைத்துக் கொண்டு தனி அறை சென்று பேசுகிறார்.]

சி : நாட்டியமாடும் நாடியா பழக்கந்தானே....?

அவன் : அது ஏனுங்க வேறே புதுமுகம்? சிட்டுப்போல பது இரு பலது இருக்கு...

சி : இதோ பாரய்யா, நான் என்ன கேட்கறேன், எதுக்கு என்பதைத் தெரிந்துக் கொள்ளாமே ...

அ : நல்லா தெரியுதுங்க, நாடியா கொஞ்சம் படபடன்னு பேசும்

சி : கொஞ்சமென்ன! நல்லாவே (குத்தலாக) பேசறா......

அ : அது சிலருக்குப் பிடிக்கும்... பேச்சு .... ஆனா நாட்டியமும் தெரியாது, நல்ல சுபாவமும் கிடையாது .... நான் சொன்னேன் பாருங்க , சிட்டு அது இந்த மாதிரி இடத்துக்குப் பொருத்தம். பார்த்தா நீங்களே 'சபாஷ்' போடுவிங்க ......

சி : கர்மம்! கர்மம்! நாட்டியத்துக்கு அல்ல அய்யா. இது ஒரு கோர்ட் விவகாரம். அந்தப் பொண்ணு இருக்காளே நாடியா, அவ சாட்சி சொல்லணும் நம்ம பக்கம் ... முடியுமா உன்னாலே, சரிப்படுத்த .

அ : (யோசித்தபடி) கொஞ்சம் கஷ்டம் தானுங்க, பிடிவாதக் காரி.

சி: செலவு பற்றிய கவலை வேண்டாம் ...

அவ : பார்ப்போம்ங்க............ இங்கே அழைத்துக்கொண்டு வரட்டுமா... அல்லது நீங்களே அங்கே வாரிங்களா?

சி : இரண்டும் வேண்டாம். நீயே பேசி, அதாவது நீயே அவளுக்கு புத்தி சொல்வது போலப் பேசி, நம்ம பக்கம் சாட்சி சொல்ல சம்மதிக்க வைக்கணும். அதெல்லாம் பெரிய இடம். அந்த இடத்துப் பகையெல்லாம் கூடாது, பல மாதிரி தொல்லை யெல்லாம் வரும்... அதனாலே அவர்களுக்கு விரோதமாக சாட்சி சொல்லி ஆபத்திலே மாட்டிக்கொள்ளாதே... அவர்கள் பக்கம் சாட்சி சொன்னா பணமும் கிடைக்கும், ஆதரவும் தருவாங்க, அப்படி இப்படின்னு சொல்லணும். ஏன்யா, இதையெல்லாமா விளக்க வேணும். நீ என்ன அனுபவமில்லாத ஆளா .....

அவ : கோர்ட் விவகாரமான அனுபவம் ஏதுங்க, பார்க்கிறே னுங்க. என்னாலே முடிந்ததை .....

[சிங்காரவேலர் பணம் தருகிறார். பெற்றுக் கொண்டு போகிறான்.]

காட்சி 7
இடம் : நாடியா வீடு.
இருப்போர் நாடியா, மூதாட்டி.
நிலைமை : மூதாட்டி இழுத்துப் போர்த்துக்கொண்டு படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். நாடியா, ஒரு பழய ஆர்மோனியத்தை வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

'மேக்கப்' அதிகம் இல்லாததால் முகத்திலே சோர்வு படந்திருப்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. பளபளப்பு போய்விட்ட புடவை. கலைந்து போயுள்ள தலை சிறிது கிழிந்து கிடக்கும் விரிப்பின் மீது உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். சுவற்றிலே, சினிமா நட்சத் திரங்களின் படங்கள் ஒட்டப்பட்டுள்ளன. நாடியா வின் நடனக்கோலத்தைக் காட்டும் படம் மாட்டப் பட்டிருக்கிறது. சிங்காரவேலரால் அனுப்பப்பட்ட ஆசாமி உள்ளே நுழையக் கண்டு ஆர்மோனியம் வாசிப்பதை நிறுத்தி விட்டு, எழுந்திருக்காமலே ....?

நாடியா : வாங்கண்ணேன்! ஏது அத்தி பூத்தது போல ....

அவ : வரணும் வரணும்னு. ஆனா வெறுங்கையோட வரப் படாது பாரு , அதனாலே வரவில்லே ....

நாடி : அப்படின்னா இப்ப ஏதோ கச்சேரி கிராக்கியோட வந்திருக்கிறீங்கன்னு அர்த்தம்; இல்லையா?...

அவ : ஒரு வேலையாத்தான் வந்திருக்கறேன் .... அதை முடித்துக் கொடுத்தயானா, ஒரு கச்சேரி என்ன, பல கச்சேரிகளை ஏற்பாடு செய்ய முடியும் ....

நாடி : என்னண்ணேன், பீடிகை பலமாப் போடறிங்க .... என்ன வேலை அது ....

அவ : ஒரு ஐந்து நிமிஷ வேலை.......... கோர்ட்டிலே சாட்சி சொல்லனும்............

நாடி : எந்த டிராமா காண்ராக்ட்'டரோடே தகறாறு ......

அவ : அடடே! இது அந்தவிதமான விஷயமல்ல........ பெரிய இடத்து விவகாரம்... சிங்காரவேலர்னு ஒரு சீமான் ...

நாடி : ஆமாம், தெரியும் அந்த ஆசாமி, சீமான் தான். ஆனா பெரிய மனுஷன்னு சொல்லாதே........... நான் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன் எனக்குத் தெரியும்.

அவ : உனக்குத் தெரியுமா........ எப்படி.........

நாடி : அது பெரிய கதை அண்ணேன். இப்ப அவரு சொல்லித்தான் வந்திருக்கறியா..........

அவ : நீயாகப் போகிற மாதிரி போய்வான்னு சொல்லி என்னை அனுப்பினாரு....... நாடியா! காப்பி பலகாரம் வாங்கிவரச் சொல்லேன் ....

[பணத்தை எடுக்கிறான்]

நாடி : வேண்டாமண்ணேன்! காபி வேலையெல்லாம் முடிந்தது. வந்த விவரம் சொல்லு........

அவ : விவரம் என்னிடம் சொல்லவில்லை. எதோ கோர்ட் டிலே கேசாம் .... நீ அவருக்காக சாட்சி சொல்ல வேணுமாம் ....

நாடி : என்ன கேசுன்னு உனக்குத் தெரியாது அண்ணேன். தெரிந்திருந்தா வந்திருக்க மாட்டே. நம்மைப் போல ஒரு ஏழையைக் கெடுக்கறதுக்கு என்னை உடந்தையாக இருக்கச் சொல்றாரு . காலையிலே பூக்கடைக்காரர் விவரம் சொன்னாரு அண்ணேன் ! நான் கோர்ட்டுக்குப் போகத்தான் போறேன், சாட்சி சொல்லத்தான் போறேன், ஆனா உண்மையைச் சொல்லப் போறேன் ...... இந்த ஆள் விழுங்கிப் பக்கம் பேசமாட்டேன் ....

அவ : நாடியா! அப்படிப்பட்டவர்களை விரோதிச்சிக்கக் கூடாதம்மா... நான் சொல்லறதைக் கேளு.........

நாடி : வேறே வேலையைப் பாரு வகையா வந்து மாட்டிக் கொண்டாங்க. பெரிய மனுஷனுங்க. சாயம் வெளுக்க வேணு மேல்லோ ... விடுவனா!

அவ : எல்லா நம்ம சாயமுந்தான் வெளுத்துப் போகும் ....

நா : விட்டுத்தள்ளு அண்ணேன் ! நம்ம சாயம் இனிமேலா வெளுக்கப் போவுது ...

அவ : என்ன வேண்டுமானாலும் தருவாரு ... நா : ஏன் தரமாட்டாரு எங்க மாமனாரு....... அவ : என்னது ; என்னது ......

நா : அப்படித்தான் கோர்ட் பதறப் போகுது... கொல்லுன்னு சிரிக்கப் போகுது .. அப்பொ அந்தப் பெரிய மனுஷன் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொன்றதைப் பார்க்கணும் ......

அவ : பெரிய கதையே நடந்திருக்குதுபோல இருக்குதே......

நா : ஆமா....... கோர்ட்டிலே தான் சம்பூர்ண பட்டாபிஷேகம் ... (சிரிக்கிறாள்)

[ஆர்மோனியத்தை வாசித்தபடி பாடுகிறாள். அவன் காரியம் நடக்காது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு வெளியே செல்கிறான்.]

காட்சி 8

இடம் : மாளிகைக் கூடம்.
இருப்போர் : சிங்காரவேலர்.

நிலைமை : சிங்காரவேலர் கணக்குப் புத்தகத்தைப் புரட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் அனுப்பிவைத்த ஆசாமி வருகிறான். தலையைச் சொரிந்தபடி நிற்கிறான். அவனைக் கண்டதும் போன காரியம் முடிய வில்லை என்பதைப் புரிந்துகொள்கிறார். வெறுப்பும் அலட்சியமும் கலந்த குரலில்

சி : சரி ...... சரி .... போ! போ! கையாலாகாதவன் ....

[வேலையாளைப் பார்த்து] காரை எடுக்கச் சொல்லு - பழசு - போர்டு .....

[ஆசாமியைப் போகச் சொல்லி கையை அசைக்கிறார். அவன் கவலையுடன் செல்லுகிறான்.]

காட்சி 9

இடம் : நாடியா வீடு.

இருப்போர் : நாடியா, சிங்காரவேலர்.

நிலைமை : சிங்காரவேலர், ஒரு பழய நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார். எதிர்புறம் நின்று கொண்டிருக்கிறாள் நாடியா. அவள் பார்வையில் வெறுப்பும் அலட்சியமும் கலந்திருக்கிறது. நாடியா நின்றுகொண்டிருக்கும் போக்கு, சிங்காரவேலரை எழுந்து போகலாம் என்று எடுத்துக் கூறுவதுபோலி ருக்கிறது. அவள் போக்கைக் கண்டு சிங்கார வேலர் கோபமோ வெறுப்போ கொண்டதாகக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அங்கு தெரிந்த ஏழ்மைக் கோலத்தைக் கண்டு பரிதாப உணர்ச்சிக் கொண்ட வர் போலாகிறார். நின்றுகொண்டிருக்கும் நாடியா வைப் பரிவுடன் பார்த்தபடி........

சிங் : உட்கார் ....

[நாடியா வெறுப்புடன் கீழே உட்காருகிறாள், சிங்கார வேலரை ஏறெடுத்தும் பார்க்காமல்]

நா: பெரிய மனிதர்கள் இப்படிப்பட்ட இடமெல்லாம் வரக் கூடாதே..

சி : (துளியும் பதறாமல்) அப்படி ஒரு சட்டமா என்ன?

நா : (சலிப்புடன்) சரி- சரி .... என்ன பேசவேண்டுமோ அதைப் பேசிவிட்டுப் போங்கள்..........

சி : நாடியா! உனக்கு அன்று மூண்ட கோபம் இன்னும் தணியவில்லை ....

நா : இன்றும் உம்முடைய ஆள் வந்து நெருப்பைக் கிளறி விட்டுத்தான் போனான்.

சி : (பொய்க் கோபம் காட்டி) முட்டாள் நாடியா அவன். என்ன சொன்னான் உன்னிடம்.

நா : உங்கள் குடும்ப கௌரவத்தைக் காப்பாற்றச் சொன் னான் ...... பொய்ச் சாட்சி சொல்லி.........

சி :- நினைத்தேன் .... அப்படித்தான் வகையில்லாமல் பேசி யிருப்பான் என்று ....

நா : (ஆத்திரத்துடன்) பொய்சாட்சி சொல்லச் சொல்ல வில்லையா.....

சி : (அமைதியாக) சொன்னேன் நாடியா... சொன்னேன்..... நானே அதைச் சொல்லத்தான் நேரில் வந்திருக்கிறேன்.

நா : (மேலும் ஆத்திரம் கொண்டு) முடியாது! முடியவே முடியாது! பொய்ச் சாட்சி சொல்லி ஒரு ஏழைக் குடும்பத்துக்குக் கேடு செய்யமாட்டேன் .... நான் இழிவான நிலையில் தான் இருக்கிறேன் ....

சி : (உருக்கம் காட்டி) இழிவான நிலையில் நீ இருப்பதற்கு, உன் குற்றமல்ல, சமூகம் செய்யும் குற்றம்தான் காரணம். உன்னைக் காப்பாற்றி நல்வழிப்படுத்த என்னைப் போல் ஒருவன் இருந்தால் நீ ஏன் பாவம் இந்தக் கதிக்கு ஆளாகப்போகிறாய் ....

நா : (கேலிக் குரலில்) உருக்கமாகக் கூடப் பேசத் தெரி கிறதே ...... அன்று உருட்டல் மிரட்டல் அபாரமாக இருந்தது ....

சி: அப்போதும் குடும்பக் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றத் தான்.

நா : (வெறுப்படைந்து) குடும்ப கௌரவம்! நாசமாகட்டுமே எனக்கென்ன ....

சி : உனக்கு ஒன்றும் இல்லை .... எனக்குக் கூட அதனாலே கஷ்டமோ நஷ்டமோ இல்லை ...... கருப்பன் குடும்பம் கெடக் கூடாது என்று நினைக்கிறாயே , அது சிலாக்கியமான குணம். பலருக்கு இருப்பதில்லை அந்த இளகிய மனம் உனக்கு இருக் கிறது. ஆனால் நாடியா! கோர்ட்டிலே உன் சாட்சியத்தால் எங்கள் குடும்ப கௌரவம் பாழானால் ...... ஆயிரக்கணக்கான ஏழைகளின் குடும்பம் நாசமாகிவிடும் ....

நா : என்னய்யா , மிரட்டிப் பார்க்கிறீர்? ....

சி : குடும்ப கௌரவம் கெட்டால் தொழில் கெடும், தொழில் கெட்டால் அதை நம்பிப் பிழைக்கும் ஆயிரம் குடும்பம் வேலை யின்றி அலையும், அழியும் ...... வா, என்னோடு .... நேரிலேயே பார்க்கலாம் .... பயப்படாமல்வா ...... என் மகள் போல .... நீ ....

[நாடியா அவருடைய பேச்சு வெறும் நடிப்பு என்பதை எப்படி உணரமுடியும்; அவ்வளவு இயற்கையான உயர் தரமான நடிப்பை அவள் கண்டதே இல்லை. நாடியா படபடப்பாகப் பேசுவாள். அதிலே சுவையிருப்பதாகப் பலர் கூறியதால் அவ்விதமான பேச்சினைப் பழகிக் கொண்டாள். பிறகு அது பாதிச் சுபாவமாகிவிட்டது. ஆத்திரம் பீறிட்டுக்கொண்டு வரும், உள்ளத்தில் எழுவதை அடக்கிக்கொள்ளத் தெரியாததால், அந்த ஆத்திரம் பொறி பறக்கும் சொற்களாகவோ, பொல பொலவென உதிரும் கண்ணீராகவோ மாறும். சிரிப்பாள் கலகலப்பாக ; மிகச் சாதாரண வெற்றியிலே கூட மிகப் பெரிய சுவை காண்பாள். இவ்வளவுதான் அவளுக்குத் தெரியும். சிங்காரவேலர் போன்ற பிறவி நடிகர்களை' அவள் எங்கே கண்டிருக்கிறாள். அந்த நடிப்பு அவள் மனதைத் தொட்டுவிட்டது. அதிலும் அவர், தன்னைப் பார்த்து, 'நீ என் மகள் போல!' என்று சொன்னது நடியாவைத் திக்குமுக்காடச் செய்துவிட்டது. தழதழத்த குரலில் ......]

நா : ஆ ! என்ன ... என்ன ... மகள் போல .... மகள் போல .....

சி : ஓஹோ! மருமகள் என்று சொல்லியிருக்க வேண்டுமா... குடும்ப கௌரவத்துக்-காகத்தான் உன்னை மருமகளாக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை... வா, நாடியா .

(சிங்காரவேலர் நாடியாவைத் தன் மோட்டாரிலேயே அழைத்துக்கொண்டு செல்கிறார் ; ஊருக்கு ஒதுக்குப் புறமான இடத்தைக் கடக்கிறார்கள். அங்கு சிங்காரபுரி' என்ற பெயர்ப் பலகை அமைந்த நுழைவு வாயில் தெரிகிறது. உட்பக்கத்தில் சில நூற்றுக் கணக்கான குடிசைகள் உள்ளன. எங்கும் குப்பையும் கூளமும் நிரம்பி இருக்கிறது. நாய்களும் பன்றிகளும் தாராளமாக நடமாடுகின்றன. சிறுவர்கள் அலங்கோலமான நிலையில் இருக்கிறார்கள். பல இடங்களில் சேறு நிரம்பிய பள்ளங்கள். வண்டி இழுப்பவர்களும், விறகு பிளப்பவர் களுமான பாட்டாளிகள் அங்கு காணப் படுகிறார்கள். குடிசைகளுக்கு வெளியே வயோதிகர்கள் சிலர் இருமிக் கொண்டும் சிலர் முடக்கிப் படுத்துக்கொண்டும் இருக் கின்றனர். வாலிபர்கள் சிலர் காட்டுக் கூச்சல் போடுவதும் கலகச் சண்டையிடுவதுமாக உள்ளனர். ஒரு புறத்தில் நாலைந்து பெரிய கற்கள் நடப்பட்டு வீபூதி குங்குமம் பூசப்பட்டு வேல் கம்புகள் செருகி வைக்கப்-பட்டுள்ளன. பலர் பலவிதமான பேச்சுக்களை ஒரே சமயத்தில் கிளப்பு வதால், விளக்கமற்ற ஒரு பேரொலி பரவி நிற்கிறது. ஒருபுறம் பலகாரக் கடை இருக்கிறது. அதற்குப் பக்கத் திலேயே சாணி பிசைந்து வரட்டி தட்டிக்கொண் டிருக்கிறார்கள். ஈ மொய்த்துக் கிடக்கும் மிட்டாய்' விற்கிறான் ஒருவன். சிலர் காலி ரிக்ஷாவை இழுத்துக்

கொண்டு இருக்கிறார்கள். இந்தக் காட்சியைக் கண்டதால் நாடியாவுக்கு மன வேதனைதான் அதிகமாகிறது. இது போன்ற ஒரு குப்பத்திலே தான் அவள் பிறந்தது; வளர்ந்தது. குட்டி தளுக்குக்காரி! நடையே நாட்டிய மாக இருக்கு, பாரு ஆளை மயக்கிச் சுருட்டி விரலிலே போட்டுக் கொள்வா மோதிரமாக! என்று பலர் பல விதமான பரிகாசப் பேச்சு பேசுவார்கள், சிறுமியாக இருந்தபோது. அங்கிருந்து, எங்கெங்கோ சென்று, கடைசியில் நாடியா ஆகி இருக்கிறாள். வாழ்க்கையின் பல நிகழ்ச்சிகள் அவள் மனத்திரையிலே வேகமாக , மாறி மாறி ஓடிக்கொண்டிருந்தன. ஒரு பெரிய வியப்பு நாடியாவுக்கு! உலகம் எவ்வளவோ மாறிவிட்டிருக் கிறது. ஆனால் இந்த 'குப்பங்கள்' மட்டும், அன்று இருந்தது போலவேதான் இன்றும் இருந்து வருகின்றன. ஆட்கள் மாறுகிறார்கள், ஆனால் குப்பம்' என்ற அமைப்பு - அமைப்பா அது? அலங்கோலம் அப்படியே இருந்து வருகிறது. இங்கிருந்து எத்தனை நாடியாக்கள் கிளம்புகிறார்களோ - யார் கண்டார்கள். செ! கிளம்பும் போது என்னென்ன இன்பக் கனவுகள் ! பாதையிலே செல்லச் செல்ல என்னென்ன இடர்கள், இழிவுகள்! நாடியா , ஏதும் பேசவில்லையே தவிர அவள் மனதிலே ஓராயிரம் எண்ணங்கள் குமுறியபடி இருந்தன. சிங்கார வேலர் , அவளைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். கணக்குப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். வறுமைப் பிணியிலே சிக்கித் தவிப்பவர்கக் கண்டால் அவளுக்குக் கண்ணீ ர் தளும்புகிறது. மனம் அப்படி!! - இது புரிந்தது அவளுக்கு. குப்பம்! அதைக் காண மோடார் சவாரி! விசித்திரம் என்று எண்ணினாள் நாடியா. அவளையும் அறியாமல் சிரிப்பு பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.]

நாலைந்து கல் தொலைவில், சிறு காடடர்ந்த இடத்தை நோக்கி மோடார் செல்கிறது. 'நாடியா'வுக்கு இலேசாகத் திகில் பிறக்கிறது. காட்டிலே அடித்துப் போட்டு விட்டு விடுவார்களோ என்ற பயம்.

தொலைவிலிருந்து ஓசை கேட்கிறது ; கல்லைப் பிளப்பது போன்ற ஓசை.

சிறிது நேரத்தில், மோடார் ஒரு வெளியில் சென்று நிற்கிறது கீழே இறங்குகிறார்கள் இருவரும். ஒரு புதிய கோயில் எழும்பிக் கொண்டிருக்கிறது. சிங்காரவேலர் உருக்கமாகப் பேசுகிறார்; "இந்தத் திருப்பணியிலேதானம்மா நான் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். நெடுங்காலத்துக்கு முன்பு இது ஒரு கீர்த்திமிக்க ஸ்தலம். காலக் கொடுமையால், இடிபாடாகி விட்டது இந்த ஆலயம். இதனைப் புதுப்பித்துக் கட்டி முடிக்க வேண்டும். ஆண்டவன் கருணையும் தயவும் இருந்தால் தான் முடியும். நாடியா ! இங்குள்ள மூர்த்தி யின் பெயர் அனாதரட்சகர் என்பது. பகவான் எடுத்த அவதாரங் கள் பத்து அல்லவா? அந்த பத்து அவதாரங்களிலும் செய்து முடிக்காத காரியம், ஏழைகள் படும் துயரைப் போக்காமலிருந்து விட்டது.

அதற்காகவே பகவான் இங்கு அனாதரட்சகர் என்ற திரு நாமத்துடன் அவதரித்தார் என்பது ஐதீகம். பழய செப்பேடு, ஓலைச் சுவடி மூலம் இது தெரிகிறது. ஒரு புலவர் குழு தலபுராணம் தயாரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. வெளியீட்டு விழாவும் விமரிசை யாக நடந்திடும்.

நாடியா ! இந்த ஆலயம் புதுப்பிக்கப்பட்டுவிட்டால், இங்கு சாஸ்திர முறைப்பட்ட பூஜைகள் நடக்கத் தொடங்கி விட்டால், - ஏழைகளுக்கு இன்பமான வாழ்வு கிடைத்திடும்.

நோய் நொடியால் அவதிப்படுபவர்கள் இந்தத் திருக்குளத்தில் ஒன்பது வேளை மூழ்கினால் போதும்.

கண் பார்வை இழந்தவர்கள் இங்கு அழைத்து வரப்பட்டு, அதோ அந்த மரத்தடியில் - ஒரு மேடை அமைக்கப் போகிறோம் ; அங்கு படுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நடு இரவில், நாகசர்ப்பம் வரும்! கண் இருக்கும் இடத்தைத் தன் நாவால் தீண்டி விட்டுப் போகும் ; காலையில் குருடன் விழி பெறுவான். இது பற்றிய கல் வெட்டே கிடைத்திருக்கிறது.

இந்த ஆலயம் சம்பந்தப்பட்ட அற்புதம் ஆயிரம் என்று சொல்லலாம்.

இந்தக் காடு ஒரு பெரிய ஜெமீன்தாருடையது. மான் வேட்டை ஆடுவதற்காக இதை வைத்துக் கொண்டிருந்தார். இரண்டு இலட்ச ரூபாய் விலைக்குக் கொடுத்திருக்கிறார் ; பாதிப் பணம் தந்திருக்கிறேன். எட்டு இலட்சம் விலைக்கு மற்றொரு ஜெமீன்தார் கேட்டார், கொடுக்கவில்லை. கோயில் திருப்பணிக்கு என்றதும், கொடுத்ததைக் கொடு என்றார். புண்ணிய காரியம் என்பதால்.

இது வெறும் கோயில் மட்டுமல்ல, நாடியா! இது ஏழை களின் சுவர்க்கம் - இங்கு அனாதை விடுதலை பள்ளிக்கூடம், தர்ம சத்திரம், மருத்துவ மனை .... என்னன்னமோ திட்டம் என் மனதில் ஆண்டவன் அருளால் உன் உதவி கிடைத்துவிட்டால், என் எண்ணம் ஈடேறிவிடும்.

மொத்தத்தில் பத்து இலட்சம் செலவிடத் திட்டம். ஆமாம், நாடியா! அவ்வளவும் என் ஒருவனாலே ஆகுமா? அதனால் இதற்குப் பல புண்ணியவான்களின் பணமும் தேவை : கிடைத் துக் கொண்டிருக்கிறது. அரசாங்க உதவியும் கிடைக்கிறது.

அதோ பார் ! ஒரு சிற்பி , நந்தி சிலையைச் செதுக்கிக் கொண் டிருக்கிறானே, அவனுக்கு மட்டும், மாதம் முன்னூறு ரூபாய். அவனுக்குத் துணையாகப் பதினெட்டு பேர்கள். மொத்தத்தில் இந்தத் தர்மக் காரியத்தில், நாடியா ! ஐநூறு பேர்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இவ்வளவு பெருஞ் செலவும் நான் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது,

சர்க்கார் உதவி, செல்வவான்களின் நன்கொடை, பக்தர் களின் காணிக்கை இவ்வளவும் திரண்டு கிடைத்தால் தான் இந்தக் காரியம் நடைபெறும். என் பெயர், என் குடும்பப் பெயர் மீது ஒரு துளியும் மாசு' விழாதிருந்தால்தான், மதிப்பு குறையாது

இருந்தால் தான், இந்தப் புண்ய காரியம் பூர்த்தியாகும். ஒரு சிறு கறை விழுந்தாலும் போதும், சிங்காரவேலர் இப்படிப் பட்டவர்தானா , அவர் மகன் கெட்ட நடத்தைக்-காரன்தானா என்ற பெயர் கிளம்பினால் போதும், நாடியா ! இவ்வளவும் பாழாகும் - மனிதர்களின் காரியம் மட்டுமல்ல, மகேசன் காரியம் கூட நாச மாகிவிடும். குடும்ப கௌரவம் கெடக்கூடாது என்பதிலே எனக்கு ஏன் அவ்வளவு அக்கறை என்பது புரிகிறதா ! மதிப்பு மங்காதிருக்க வேண்டும் ; அந்த மதிப்பின் மீதுதான் நம்பிக்கை எழுகிறது; அந்த நம்பிக்கை நொறுங்கினால், இந்தத் தேவாலயமே நொறுங்கிப் போகும். உன் ஒரு வார்த்தையில் இருக்கிறது இந்தப் புண்ய ஸ்தலத்தின் எதிர்காலம்.

நாடியாவின் மனம் ஓரளவு உருகிடத் தொடங்கிற்று ; ஆனால் மறுகணம் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டாள்.

ஆலயம் இங்கு ! அலங்கோலம் அங்கு - வழியில் பார்த் தோமே ; பெயர் என்ன, சிங்காரபுரி ! அந்த மக்கள் சேற்றிலே புரள வேண்டியது; இங்கு சந்தண அபிஷேகம் நடத்த ஏற்பாடா கிறது. அதற்கு நான் பொய்ச் சாட்சி' சொல்ல வேண்டும், நியாயம் வெகு நேர்த்தி, ஐயா! வெகு நேர்த்தி ! - என்று வேதனையை அடக்கிக்கொண்டு நாடியா கூறினாள்.

சிங்காரவேலர் திடுக்கிடவில்லை.

"உண்மையான பேச்சு. நாடியா ! குப்பம் அங்கே , கோலா கலம் இங்கே! இது என்ன நியாயம்? என்று கேட்கிறாய், நாடியா!

நான் சொல்ல வந்ததில் ஒரு பாதி மட்டுமே சொல்லி முடித்தேன். இந்தத் தேவாலயத் திருப்பணியுடன் இணைந்தது குப்பத்தைத் திருத்தி அமைப்பதும், பார்த்திருப்பாயே,

சிங்கார புரி' என்ற பெயர்ப் பலகையை ... என் பெயரைச் சூட்டி விட்டார் கள் ஊர்ப் பெரியவர்கள். அந்தக் குப்பத்தை உண்மையிலேயே சிங்காரபுரி ஆக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறேன். அந்த சிங்கார புரிக்குத்தான் இந்தக் கோயில் வருமானம் அவ்வளவும், புரிகிறதா! தேவாலயப் பணி முடிந்தால் தான், குப்பம் சீரூராகும் பெயர் சிங்காரபுரி என்கிறார்கள் .. ஊர்ப் பெரியவர்கள் ஒத்துக் கொண்டால் நாடியாபுரி என்றே நான் பெயரிடுவேன் - உன் கையில் தான் இருக்கிறது அதன் எதிர்காலமும். அந்தக் குப்பத் தார்தான் இந்தக் கோயிலுக்குச் சொந்தமான நிலத்தை உழப் போகிறார்கள் ... கூலிக்கு அல்ல.... குத்தகைக்கும் அல்ல... குடும்பம் ஒன்றுக்கு ஐந்து ஏக்கர், இந்தக் கோயில் நிலத்திலிருந்து "... என்றார் சிங்காரவேலர்.

நாடியாவின் மனக் கண்முன், குப்பம் புது சீரூராகத் தெரியலா யிற்று; குப்பை மேட்டில் புரண்டு கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் பள்ளிகளில் படிக்கும் காட்சி தெரித்தது. பள்ளம், சேறு, எல்லாம் மறைந்து வரிசை வரிசையாக வீடுகள், வீடுகளில் விளக்கொளி, மக்கள் முகத்தில் மகிழ்ச்சி ஒளி தென்பட்டது.

நாடியா, சில ஆண்டுகள் நாடகத்தில் இருந்தவள்; ஏழையர் வாழ்வு சீர்பட வேண்டும் என்பது பற்றிய வசனம்' பல, பாடம் அவளுக்கு.

"உண்மையாகவா . " என்று தழதழத்த குரலில் கேட்டாள்.

சிங்காரவேலர் ஒரு வசீகரமான புன்னகையை காட்டியபடி தலை அசைத்தார் ; நாடியா தலை கவிழ்ந்துக் கொண்டாள்.

"நாடியா! எனக்குத் தெரியும். நீ , படபடவென்று பேசு பவளே தவிர நல்ல மனம், இளகிய மனம் உனக்கு என்று. கருப்பனைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே மேல் கோர்ட்டில் அவனுக் காக வாதாட வேறு ஏற்பாடு செய்து விடுதலை வாங்கித் தர முடியும். இப்போது என் குடும்பப் பெயர் காப்பாற்றப்பட வேண்டும்... இத்தனை ஏழைக் குடும்பங்களின் நல்வாழ்வுக்காக, என்ன சொல்கிறாய்?" என்று கேட்டார். "ஆகட்டும் உங்கள் இஷ்டம் போல" என்றாள் நாடியா.

காட்சி 10

இடம் : வழக்கு மன்றம்.

இருப்போர் : சிங்காரவேலர், கண்ணாயிரம், நாடியா, கருப்பன், வீராயி, வழக்கறிஞர்கள்.

நிலைமை : [கருப்பன் கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறான் சாட்சிக் கூண்டில் கண்ணாயிரம் நிற்கிறான்.]

கண்ணாயிரம் சார்பில் வந்துள்ள வழக்கறிஞர் : [நாடியாவின் அலங்காரப் பையைக் காட்டி] இது யாருடையது என்று தெரியுமா?

கண் : (சிங்காரவேலரைப் பார்த்து விட்டு) தெரியாது ...

வ : இது நாடியா என் கிற நாட்டியக்காரியுடையாது. அவளிடமிருந்து இதைப் பறித்துக்கொண்டீர். கருப்பனுக்கு இதையும் கைகடியாரத்தையும் இனாம் கொடுத்தீர் என்று கருப்பன் கூறுகிறான். என்ன சொல்கிறீர்?

க : (தயக்கத்துடன் சிங்காரவேலரைப் பார்க்கிறான். அவர், வாயை அசைத்துக் காட்டுகிறார். வெறுப்புடன்)

கண் : அண்டப்புளுகு. (சிங்காரவேலர் முகம் மலருகிறது. நாடியாவைச் சாட்சிக் கூண்டில் ஏற்றுகிறார்கள்.)

வ: (பையைக் காட்டி) இது உன்னுடையதா?

நா : இல்லை .

வ : கண்ணாயிரம் என்பவரை உனக்குத் தெரியுமா?

நா : தெரியாது.
[சிங்காரவேலர் மகிழ்ச்சிப் புன்னகை கொள்கிறார்]

வ: கண்ணாயிரத்தைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?

நா : ஓ!
[சிங்காரவேலர் திகைக்கிறார்.]
வ : பார்த்திருக்கிறாயா? எப்போது? எங்கே?

நா : இப்போது ! இங்கே! கோர்ட்டில்,

[சிங்காரவேலர் முகம் மலருகிறது. இலேசாகக் கோர்ட்டில் சிரிப்பொலி கிளம்புகிறது. மேஜையைத்தட்டி ஒழுங்கை ஏற்படுத்திவிட்டு, வழக்கு மன்றத் தலைவர் தமது தீர்ப்பைப் படிக்கிறார்.]

வ : நேற்றும் இன்றும் நடைபெற்ற இந்த வழக்கு சம்பந்த மான சகல பிரச்சனை-களையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்ததில், வீராயி, கருப்பன் இருவருமே குற்றவாளிகள் என்ற முடிவுக்கு வந்திருக் கிறேன். வீராயிக்கு மூன்றுமாத வெறுங் காவல் தண்டனையும், கருப்பனுக்கு ஆறுமாதக் கடுங்காவல் தண்டனையும் விதிக்கிறேன். அண்டப் புளுகு பேசுவது, ஆளை அடிப்பது, அகப்பட்டதை திருடுவது போன்ற குற்றம் புரிவோர்கள், சமூக விரோதிகள். அவர்களால் நாட்டுக்கே ஆபத்து. ஆகவே, அப்படிப்பட்டவர் களுக்குக் கடுமையான தண்டனை தந்தால் மட்டும் போதாது. சமூகம் அப்படிப்பட்டவர்களைக் காரித்துப்ப வேண்டும்.
[கோர்ட் கலைகிறது.]

காட்சி 11

இடம் : மாளிகைக் கூடம்.

இருப்போர் : சிங்காரவேலர் , அன்னபூரணி, கண்ணாயிரம்.

நிலைமை : சிங்காரவேலரும், கண்ணாயிரமும் வந்தது கண்டு, அன்னபூரணி ஆவலாக வருகிறார்கள்

அ : என்ன தம்பி! ஆச்சி....

சி : ஆகவேண்டியது ஆச்சி ... ஆறு மாசம் அந்தப் பயலுக்கு மூன்று மாசம் அவளுக்கு ....

அ : பாவம்! போறாத வேளை என்ன செய்வது. அத்தன் விதிப்படி நடக்குது...... இரு தம்பி! காப்பி கொண்டு வர்ரேன் ......

[உள்ளே போகிறார்கள்]

க : (குத்தலாக) காரித்துப்ப வேண்டுமாம் அப்பா! கேட்டீர் களா தீர்ப்பை . அண்டப்புளுகு பேசுபவர்கள் சமூக விரோதிகள், நாட்டுக்கே ஆபத்து ... காரித் துப்பவேண்டும் என்கிறார் நீதிபதி ..

சி : (சலிப்புடன்) சரி, சரி சும்மா விடு .... போய்ப்படு ....

க : (பதறியபடி) கோழை! நான் ஓர் கோழை. அக்ரமத் துக்கு உடந்தையாக இருந்தேன்....... சுயநலம், சுகபோகம் என்னைப் பிடித்தாட்டுகிறது ... விடுபட முடியவில்லை ...... அந்த ஏழைக் குடும்பம் என்னால் அல்லவா இந்தக் கதியாயிற்று .... அந்த நாடியா! அவளுமா பச்சைப் புளுகு பேசுவது ... எனக்குத் தான் கற்றுக்கொடுத்தீர்கள் வக்கீல் வைத்து .... அவள் ....

சி : (கேலிச் சிரிப்புடன்) அவளுக்கு நான் கற்றுக்கொடுத்தேன் .... போடா மடப்பயலே! விவரம் தெரியாமல் போய் இப்படியெல்லாம் சிக்கிக்கொள்ளாதே........ எத்தனை காலம் நான் இருக்கமுடியும், கல்லுப்பிள்ளையார் போல .... புத்தியோடு நடந்து கொள் .... உன் அந்தஸ்துக்கு ஏற்றபடியான நடவடிக்கை இருக்க வேண்டும் ....

[கண்ணாயிரம் கண்களில் நீர் துளிர்த்திடும் நிலையினனாக மாடி செல்கிறான். அன்றிரவு பத்து மணிக்கு மேல் சிங்காரவேலர் ஏதோ குறிப்பு எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். வெளியே பெருமழை பெய்து கொண்டிருக்கிறது. பேய்க் காற்றால் மரங்கள் சாய்கின்றன ; குடிசைகள் பிய்த்தெறியப்படுகின்றன, நடைபாதை வாசிகள் ஒண்ட இடமின்றித் திண்டாடுகிறார்கள். இடியும் மின்னலும் பயங்கரமாகிறது. ஏழை எளியவர்கள் கோணிகளைப் போர்த்துக்கொண்டு வீடு நோக்கி ஓடுகிறார்கள். ஊர்க் கோடியில் பரவலான பெரிய பள்ளத்தை நோக்கிப் பல பக்கமிருந்தும் மழைத் தண்ணீர் புரண்டோடி விழுகிறது. அந்தப் பள்ளத்துக்கு ஒருபுறம், சிங்காரபுரி ; மற்றோர் புறம் கரும்புத் தோட்டம். பள்ளம் நிரம்பி வழிய ஆரம் பிக்கிறது. தண்ணீர் கரும்புத் தோட்டத்துப் பக்கம் பாய்ந்துவிடுவது போலிருக்கிறது. மழையிலே நனைந்து கொண்டே, வெள்ளம் கரும்புத் தோட்டத்தின் பக்கம் பாயாதபடி, மண்ணால் கரை அமைத்துப் பார்க்கிறார்கள் சிலர். கரையைக் கரைத்துக் கொண்டு செல்கிறது வெள்ளம். திகைக்கிறார்கள் என்ன நேரிடுமோ என்பதை எண்ணி. ஆடையில் தண்ணீர் சொட்டச் சொட்ட மாளிகையை நோக்கி ஓடிவருகிறான் ஒரு உழவன். அவன் கதவைத் தட்டுகிறான். வேலையாள் கதவைத் திறந்துவிடுகிறான். பதறியபடி கூடத்திற்கு வருகிறான். உழவன். கூடத்திலே விரிப்பு மீது, தண்ணீர் சொட்டச் சொட்ட நிற்கிறான். அவன் உடல் வெடவெடுக்கிறது. சிங்காரவேலரின் முகம் கடுகடுக்கிறது.]

சி : மடப்பயலே! துணியைப் பிழிந்து போட்டுவிட்டு வரப் படாதோ... கூடத்தைச் சேறாக்கிவிட்டயே! கடாமாடு ! எதுக் காகத் தலைதெறிக்க ஓடிவந்தே ....

உ : மழை நிற்கறதா காணோமுங்க.......... ஒரே வெள்ளக் காடாயிருக்கு , ஊரு.......

சி : (கேலியாக) வந்து குடை' பிடிக்கச் சொல்றயா, ஊராருக்கு.

உ : இல்லிங்க........ நம்ம கரும்புத் தோட்டப் பக்கம் இருக்கு துங்களே பள்ளம் .... காத்தான் குட்டை ரொம்பி வழியுதுங்க ......

சி : கல்லை மண்ணைப் போட்டு அடைக்கறது ....

உ : நிற்கலிங்க ...... தண்ணி பொத்துக்கிட்டு வருதுங்க கரும்புத் தோட்டப் பக்கமா.........

சி: (பதறி) கரும்புத் தோட்டப் பக்கமா?

உ : ஆமாங்க.... வெள்ளக்காடு ஆயிடுங்க. கரும்புத் தோட்டம் அழிந்து விடும்ங்க................. உழைப்பு அவ்வளவும் வீணாயிடும்ங்க ....

சி : இலட்ச ரூபா அல்லவா போயிடும்...... கரும்பு தரமா வந்திருக்குது. ஆலைக்காரன் அட்வான்சு கூடக் கொடுத்து விட்டான்.........

உ : என்ன செய்யறதுன்னு தெரியலிங்க .... ஒரே திகிலா இருக்குது ......

சி : ஏலே... தண்ணியை வேறே பக்கம் திருப்பிவிட்டா என்ன ...... கரும்புத் தோட்டப் பக்கம் கரை போடுங்க .... வேறே பக்கம் இருக்கிற கரையை வெட்டி விடுங்க.......
உ : செய்யலாமுங்க... ஆனா.........

சி : ஏன் அப்பவும் தண்ணி கரும்புத் தோட்டத்துப் பக்க மாகத்தான் பாயும் என்கிறயா ....

உ : இல்லிங்க..... ஒரு மணி நேரத்திலே தண்ணி முச்சூடும் வேறே பக்கம் போயிடும். ஆனா அந்தப் பக்கம்தான் 'குப்பம்' இருக்குதுங்க....... நம்ம பேர்லே இருக்குதுங்களே அது ....

சி : இந்தப் பக்கம் கரும்புத் தோட்டமல்ல இருக்குது .... டேய்! ஒரு பத்து ஆளைப் பிடிச்சி, கரையை வெட்டி, தண்ணி யைத் திருப்பிவிடு ...... மளமளன்னு ஆகட்டும் வேலை ... பெரிய மழை மறுபடியும் வர்ரதுக்குள்ளே .... சோம்பேறித்தனம் காட்டாதிங்க............ பயிர் அழிஞ்சுது, அவ்வளவுதான் நீங்க தொலைஞ்சிங்க கூண்டோட.... தெரியுதா ...... ஓடு! ஓடு! கடா மாடு ...... குப்பத்து ஆட்களைக் கூப்பிடாதே இந்த வேலைக்கு ..... தெரியுதா?

[உழவன் ஓடுகிறான்.]

காத்தான் குட்டை பக்கம் உழவன் பத்து ஆட் களுடன் சென்று, சிங்காரவேலர் சொன்னபடி செய்து விடுகிறான். சிங்காரபுரி என்ற குப்பம், வெள்ளக் காடாகி விடுகிறது. குப்பத்தில் ஒரே கூக்குரல்! குழந்தை குட்டிகளைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடுகிறார்கள். வெள்ளம் குபுகுபு' வெனப் புகுந்துவிடுகிறது; குடிசைகள் விழுகின்றன. முழங்கால் அளவு, இடுப் பளவு, கழுத்தளவு என்று வேகமாக ஏறுகிறது தண்ணீ ர். கால்நடைகள் தத்தளிக்கின்றன. நீந்தத் தெரிந்தவர்கள் மற்றவர்களைக் காப்பாற்ற முயற்சிக்கிறார்கள். குழந் தைகள் சில பிணமாகின்றன. கூக்குரல் அதிகமாகிறது. தொலைவிலுள்ள கரடு நோக்கி ஓடி வருகிறார்கள் குப்பத்து ஆட்கள். கரும்புத் தோட்டத்தில் வெள்ளம் இல்லை ; அழிவு இல்லை. குப்பம் அழிந்துவிடுகிறது.

காட்சி 12

இடம் : மாளிகைக் கூடம் (சில நாட்களுக்குப் பிறகு).
இருப்போர் : சிங்காரவேலர், அன்னபூரணி, கண்ணாயிரம்.
நிலைமை : குப்பம் வெள்ளத்தால் சேதமான போது உதவி செய்து ஏழைகளுக்குக் கஞ்சி ஊற்றியதற்காக பெரிய அதிகாரி, நேரிலேயே வந்து சிங்காரவேல ருக்கு நன்றி கூறிவிட்டுச் சென்றிருப்பதை எண்ணி எண்ணிப் பெருமிதம் கொண்ட நிலையில் இருக்கிறார் சிங்காரவேலர்.

அன் : தம்பி! வந்து போனாரே பெரிய அதிகாரி, அவரிடம் ஏன் கண்ணாயிரத்தைப்பத்தி எதுவுமே சொல்லல்லே .... உனக்குத் தெரிந்தவங்களை, கண்ணுக்குச் சினேகிதம் செய்து வைத்தாத்தானே நல்லது ....

சி : பெரிய அதிகாரியிடம் இவனைப்பத்திச் சொல்லணுமா.... எதைக் குறித்துச் சொல்றேக்கா! எதை? (கோபமாக) வெளியே தலைகாட்ட முடியல்லே ... கண்ட பய கண்டபடி பேசறான் .... கூடத் தகாதவனோடெல்லாம் கூடிக்கொண்டு ஆட்டம் போடறான்.............

அ : ஏண்டா தம்பி! இல்லாதும் பொல்லாததும் சொல்றே. இப்பத்தான் கண்ணு , நாட்டியம் பாட்டுக்கச்சேரி இதுக்கெல்லாம் போறது கூட இல்லியே..........

சி : (வெறுப்புடன்) அந்த இழவுக்குப் போய்க் கொண்டிருந் தாக்கூடப் பரவாயில்லையே......... இப்ப 'ஐயா' உலகத்தைத் திருத்தக் கிளம்பிட்டாரே உனக்குத் தெரியாதா? உழவனுக்கே நிலம்....... கொடுக்கச் சொல்றாரே .. இவங்க பாட்டன் சொத்து ...... பங்கு போட்டுக் கொடுக்கச் சொல்லி இவர் உத்திரவு. போட்டு விட்டாரு ... தெரியாதா உனக்கு... குடும்ப கௌரவமே நாச மாகுது .... கேவலமாப் பேசறானுங்க........

க : (கோபிக்காமல் மெல்லிய குரலில்) கேவலமாகப் பேசாமெ வாழ்த்துவாங்களா, நம்ம செய்யற காரியத்துக்கு ....

சி : (கோபமாக) என்னடா சொல்றே...... என்ன சொல்றே?

அ : சும்மா இருடா , தம்பி.

சி : ஏண்டா முணுமுணுக்கறே. நம்மாலே தானே குடும்ப மானமே போகுது என்கிற எண்ணம் இருந்தா இப்படியா நடந்துக்கொள்வே....

க : என்னாலே ஒண்ணும் குடும்ப மானம் போகவில்லை....... ஊரிலே கேவலமாப் பேசறவங்க .... என்னைப்பத்தி எதுவும் பேசல்லே ....

சி : அப்படின்னா ....

அ : (சலிப்புடன்) விட்டுத் தொலைடா தம்பி! கண்ணாயிரம், நாத நீயும் ஏன் விதண்டாவாதம் பேசிக்கிட்டு இருக்கறே....

சி : பேசட்டும் அக்கா! பேசட்டும்னுதான் நானும் சொல் றேன் ...... மூடி மூடி ஏன் வைக்க வேணும் ......

[வேகமாகச் சென்று கவிழ்த்துக் கொண்டிருக்கும் முகத்தைத் தூக்கி நிறுத்தியபடி.] டேய்! என்னைப் பார்த்துப் பேசு ! சொல்ல நினைக்கறதை தைரியமாச் சொல்லேண்டா .... ஊரிலே எவனாவது ஒரு வார்த்தைப் பேசியிருக்கிறானா என்னைப் பத்தி, கேவலமா......... ஏண்டா ! ஊமையா நிற்கறே... எந்தப் பயலாவது பேசுவானா.......

க : (தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு) எப்படிப் பேசுவான்... பேசினா தொலைத்துவிடுவீர்களே என்ற பயம்.... உடனே ஏவி விட மாட்டீர்களா அடி, உதை, குத்து, வெட்டுன்னு .... வியாபாரியா இருந்தா தீர்ந்தது , ' திவாலா 'வான் ...... விவசாயியா இருந்தா பயிரிலே மாடு மேயும்,வைக்கப்போரிலே தீப்பிடிக்கும், களஞ்சியத்திலே கொள்ளை நடக்கும் .... தெரியுமே எல்லோருக் கும்... தெரிஞ்சி எவன் உங்க எதிரிலே துணிஞ்சிப் பேசுவான்......

சி : அக்கா! கேட்டயா அவன் பேசறதை... கேட்டயான் னேன் .. ஒண்னே ஒண்ணு, கண்ணே கண்ணுன்னு சொல்றயே .... பார்த்தயா அவன் பேசியதை . ஊரிலே ஒரு

பயலும் சொல்லத் துணியாததைச் சொல்றான். ஏண்டா! நான் காலிகளை ஏவி, கொல்லச் சொல்றேன், கொளுத்தச் சொல்றேன். ஏண்டா ! அப்படித்தானே.........

[கண்ணாயிரம் பேசாதிருக்கக் கண்டு சிங்காரவேலர் மேலும் ஆத்திரம் கொண்டு அவன் அருகே செல்கிறார். பயந்து விட்ட அன்னபூரணி தடுத்து நிறுத்துகிறார்கள்.]

அ : எவனாவது உன்னை ஏதாவது ஏசி இருப்பான் ... காதிலே விழுந்திருக்கும், அதைச் சொல்ல வேண்டிய முறை தெரி யாததாலே, எப்படியோ சொல்லிவிட்டான்.........

சி : ஓங்கி கன்னத்திலே அறையாமே அப்படிப்பட்ட கழுதையை, இங்கே வந்து என்னைக் கேவலமாப் பேசறதா.......... ஒரே மகனல்லவா, ஒரே மகன்... உயிருக்கு உலையா வந்திருக் கறான் ..... கொஞ்சமான பணமா பாழாகுது இவனாலே.....

க : அந்தப் பணம் அப்படித்தான் பாழாகும் ....

[சிங்காரவேலர் முறைக்கிறார்.]

என்று ஊரிலே பேசுகிறார்கள். ஏழை வயிறு எறிய எறியச் சேர்த்த பணம்தானே, அது இப்படித்தான் பாழாகும் என்கி றார்கள் .... எனக்கே கேட்க வெட்கமாக இருக்கிறது...... ...... சொல்ல அதைவிட வெட்கமாக இருக்கிறது.

[ஆத்திரம் தாங்காமல், சிங்காரவேலர் கண்ணாயிரத்தின் கன்னத்தில் பளார், பளார் என்று அறைகிறார்].

சி : இருக்காதே என் எதிரில் ...... வெட்டிப் போட்டுவிடு வேன் .... எனக்கு ஒரு மகன் பிறக்கவில்லை என்று எண்ணிக் கொள்வேன் ...... ஏழைக்காகப் பரிந்து பேசுகிறாயா, ஏழைக்காக! பெரிய மகான்! மடப்பயலே ! என்னால் எத்தனை ஏழைக் குடும்பங்கள் பிழைக்கின்றன, தெரியுமா....... எத்தனை வீடுகளில் நான் விளக்கு ஏற்றி வைத்திருக்கிறேன் தெரியுமா.... உனக்கு என்னடா தெரியும் ...... உல்லாச உலகில் உலவி வருகிறாய் , என் பணத்தைச் செலவழித்துக்கொண்டு. இதிலே உபதேசம் வேறு செய்கிறாயா உபதேசம் ....

[பாய்ந்து சென்று கண்ணாயிரத்தின் சட்டையைப் பிடித்திழுத்து அவனைக் குலுக்கியபடி]

ஒரு ஏழையை வாழ வைத்ததுண்டா நீ? தொழில் கொடுத்ததுண்டா? கண்ணாயிரத்தை அலட்சியமாகத் தள்ளியபடி. அரிசி மில்லிலே நூறு பேர் .... கட்டட வேலையிலே ஐநூறு பேர், கடைகளிலே இருநூறு என்னாலே பிழைக்கிறார்கள், என்னாலே! ஏழை பங்காளா! உன்னாலே அல்ல! சொல்லேன்க்கா ! உனக்குத் தெரியாதா. என்னாலே எத்தனைப் பேர் பிழைக்கிறார்கள் என்பதை . விரலை மடக் கடா பார்க்கலாம்,

வியாக்யானம் பேசுபவனே! விரலை மடக்கு, உன்னாலே ஒரு ஆளுக்காவது வேலையோ தொழிலோ , கிடைத்ததா? உனக்கே , நான் பாடுபட்டுத் தேடிய பணத்தைப் பாழாக்குவது தவிர வேறு என்ன தெரியும் ....]

அ : (செல்லமாக) அவனுக்கென்னடா தலை எழுத்து உழைக்கணும்னு.

சி : (கோபமாக) அக்கா ! குறுக்கிட்டுப் பேசாதே ...

க : (அமைதியாக) பேசுங்களப்பா , பேசுங்கள். இம்சைக்கு ஆளான எத்தனையோ பேர் சொல்லத் துணியாததை நான் சொல்லிவிட்டேன், கோபம் கொப்பளிக்கிறது .... உங்களுக்கு .... பேசுகிறீர்கள். உங்களாலா முடியாது முடுக்காகப் பேச ....

பேசுங்கள் உம்மிடம் கடன் பட்டு சொத்தை இழந்தவன் சபிக் கிறான் உம்மை .... உம்மை மட்டுமல்ல... நம்மை ! காதிலோ விழுகிறது. முதலிலே கடுங்கோபம் தான் பிறந்தது.... எனக்கும் ...... உண்மை பிறகு தெரிந்தது ... வெட்கமும் வேதனையும் பிய்த்துத் தின்கிறது இதயத்தை ....

அ : (விளங்காமல்) கடனைத் திருப்பி வாங்குவதிலே கண்டிப்பாக இருப்பது பெரிய பாபமாடா அப்பா! அப்படியும் எத்தனையோ பேருக்கு வட்டி தள்ளிக் கொடுத்திருக்கிறானே, தம்பி.

க: உங்களுக்கென்னத் தெரியும். வெளுத்ததுப் பால் உங்களுக்கு .... மற்றொரு பயங்கர உண்மையைச் சொல்லட்டுமா.... குப்பம் வெள்ளத்திலே முழ்கி அழிந்ததே, மூன்று குழந்தைகள் பிணமாகி மிதந்தனவே, மக்கள் வீடிழந்து தவித்தார்களே, யாரால் ....

அ : பைத்யக்காரப் பிள்ளையா இருக்கறியே அந்த மக்களுக்குக் கஞ்சி வார்க்கப் பணம் கொடுத்ததே உன் அப்பாதானே ...

க : கஞ்சி வார்த்தார் கதறிய மக்களுக்கு , கதியற்ற மக்களுக்கு என் அப்பா ! எப்படிப்பட்ட கருணை ... கோயில் கட்டி அல்லவா கும்பிட வேண்டும்... என்னை நேருக்கு நேர் பார்த்துச் சொல்லச் சொல்லுங்கள் .... குப்பம் அழிந்ததற்குக் காரணம் யார்? கொலை பாதகத்துக்குக் காரணம் யார்? அழிவுக்குக் காரணம் யார்? கஞ்சி வார்த்த கனவானைச் சொல்லச் சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்...

[சிங்காரவேலர் திகைத்து உட்காருகிறார். அன்னபூரணி ஏதும் விளங்காத நிலையில் இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்க்கிறார்கள், கண்களைத் துடைத்துக் கொள்கிறார்கள். கண்ணாயிரம் கோப மிகுதியால், சிங்காரவேலர் அருகே சென்று உரத்த குரலில்....]

க : என்ன பதில்? ஏன் வாயை மூடிக்கொண்டீர்...

[ஆவேசம் பிடித்தவர் போலாகி.]
சி : குப்பம் அழிந்தது யாரால் என்றுதானே கேட்கிறாய்... (குரூரமான பார்வையுடன்) என்னால் தானடா! என்னால் தான்! கரும்புத் தோட்டம் அழியக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் கரும்புத் தோட்டம் யாருக்காக? உனக்காக ... நான் வேட்டை யாடுகிறேன் நீ விருந்து சாப்பிடுகிறாய் .... நான் ஊரைக் கெடுக் கிறேன், என்கிறாயே, ஆமடா! ஆம்! நான் ஊரைக் கெடுக் கிறேன், நீ உல்லாசத்தில் புரள்கிறாய். நியாயம் பேசுகிறாயா நியாயம் ! எப்போது பேசுகிறாய் உன் நியாயத்தை? வாழ்க் கையைப் பூந்தோட்டமாக்கிக்கொண்டு, வகை வகையான இன்பத்தைச் சுவைத்துக்கொண்டு. சீமான் மகன் என்ற அந்தஸ்த்தில் புரண்டு கொண்டு, தெவிட்டும் அளவு இரத்தத்தைக் குடித்துவிட்டு, இப்போது எனக்கே உபதேசம் செய்கிறாய் .... போதனை செய்யும் துணிவு வருகிறது உனக்கு .....

[மேலே பாய்ந்து தாக்குகிறார். அன்னபூரணி துடிக்கிறார்கள். அடிவாங்கிக் கொண்டு]
க : (ஆத்திரமும் அழுகுரலும் கொண்ட நிலையில்) அப்பா!

சி : (பற்களைக் கடித்தபடி) அப்பா! ஆமடா ! ஆம்! அந்த ஒரு சொல் தான் நீ எனக்குத் தந்தது. அதற்காக நான் உனக்கு இந்த மாளிகையைத் தருகிறேன், மாந்தோப்பு தருகிறேன், கடைகள், வீடுகள், நகைகள், மோட்டார்கள், என் உழைப்பு முழுவதும் தருகிறேன். சிறுவிரல் அசைத்ததில்லை நீ . பெருநிதி கிடைக்கிறது உனக்கு. சின்ன மீன்களைத் தின்றுத் தின்று பெரிய மீன் கொழுக்கிறது. அந்தப் பெரிய மீனைத் தின்பதற்கு நீ பிறந் திருக்கிறாய். நியாயமா பேசுகிறாய், நியாயம் - என்னிடம் - நீ - இப்போது ! அப்பா! புதிய மாடல் மோட்டார் வேண்டும். இப்போது இருப்பதற்கு என்ன? அது அறுபது மைல் வேகத் துக்கு மேல் போகவில்லை அப்பா. ஆமைபோல நகருகிறது. வேறே ஸ்போர்ட்ஸ் மாடல் வேண்டும். ஆகட்டும் பார்க்கலாம். ஆர்டர் கொடுத்தாகி விட்டதப்பா! சரி, சரி ...... இப்படி அல்லவா உனக்கு வேண்டிய பொருளை எல்லாம் கேட்டுப் பெறுவாய். முட்டாளே ! இது எப்படிக் கிடைத்தது என்று அப்போது யோசித்ததுண்டா? இவ்வளவு சுகபோகம் ஏன் என்ற எண்ணம் பிறந்ததா? இவ்வளவு நமக்குத் தருகிறாரே நாம் அவருக்கு என்ன தருகிறோம் என்ற எண்ணம் பிறந்ததா? அதுதான் தருகிறாயே ஒரு சொல்....... அப்பா ....! அது ஒன்றுதானே நீ தருவது .... அவ்வளவுதானே உன்னால் முடிந்தது.

[அவ்வளவுதான் அவரால் பேச முடிந்தது. மயக்கம் அவரைத் தாக்கிற்று. அன்னபூரணி அம்மாள் டாக்டர்! டாக்டர் ! என்று அலறினார்கள். வேலையாட்கள் பதறினார்கள். கண்ணாயிரம் கண்களிலே நீர் கொப்பளித்துக் கொண்டு வந்தது.]

அவ்வளவுதான் அவனால் முடிந்தது ....!